

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVRİMCİ SOL

AĞUSTOS 1998 SAYI: 11

DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

ÖĞRENMEK VE ÖĞRETMEK ZORUNDAYIZ

**DURSUN
KARATAŞ**

Öğrenim, öğretim veya genel olarak eğitim sorunu, üzerinde önemle durmamız gereken bir konudur. Yaşadığımız süreçte bir çok eksiğin, zaafın kaynağı buradadır. Her düşünce daha geniş kitlelere ulaşmak için düşünce taşıyıcılarına ihtiyaç duyar. Düşünce taşıyıcıları örgütün kadroları ve militanlarıdır. Elbette biz burjuvazinin empoze etmeye çalıştığı, meşrulaştırmak istediği tipte, sadece düşünen, düşüncelerini örgütlemeyen, savaşmayan bir “düşünce taşıyıcılığı” anlayışını savunmuyoruz. Devrimi, mücadeleyi öğrenmek ve öğretmek ve örgütlemek için düşüncemizin kavgasını veriyoruz.

Ülkemizde bizim düşüncemiz daha öğrenme aşamasında iken suç ve ceza kavramlarıyla karşılaşır. Bir çok ceza yasası bunlar için konulmuştur. Kuşkusuz iktidarı alma düşüncesi ol-

mayanlara, düzeniçi reformlarla yetinenlere, Marksist-Lenistlere karşı oligarşi adına ideolojik mücadele yürütenlere dokunmuyorlar. Hatta teşvik ediyorlar. Örgütlenmede, yaşamın içinde, her alanda bu tür kişi ve örgütlenmeleri devrimcilerin karşısına çıkartıp, doğru düşüncelerin kitlelere gitmesini engellemek veya gerçekleri

Savaş örgütleri, sürekli olarak düşmanın imha politikasıyla karşı karşıya olmalarının sonucudur ki; eğitim faaliyetine herkesten daha çok önem vermek zorundadır. Açık ki, öğrenme ve öğretme faaliyeti temel bir görev olarak kavranmazsa düşmanın imha ve tutsak etme politikaları başarıya ulaşır.

çarpıtarak etkisizleştirmek istiyorlar.

Devrimci kavganın düşüncesini taşıyan her türlü yayın, propaganda, ajitasyon, örgütlenme ve çok değişik pratikler hemen her dönem düşmanın baskı ve zoruyla karşılaşmıştır. Düşüncelerin, devrimci iktidar kavgasına silahlı mücadeleye dönüştüğü aşamada ise hemen tüm iktidarların imha politikalarıyla karşılaşmıştır. İktidara karşı silahlı mücadele çizgisini esas alan hiçbir devrimci örgüt, emperyalizmin ve oligarşinin imha ve tutsaklık politikalarıyla karşı karşıya kalmadan zafere ulaşmamıştır ve ulaşamaz. Düşman kendisini ciddi olarak tehdit edenlere karşı sınıfsal yapısı gereği iktidardan düşürülene kadar savaşacak ve her türlü imha politikasını uygulayacaktır. Bu gerçeği kabul etmeden düşmanın bu politikalarıyla savaşamayız. Bu gerçeği kabul etmek, ona teslim olmak, kaderci düşünmek değildir. Tersine düşmanın bu politikalarını nasıl bozacağımızı, kayıplarımızın yerlerini nasıl doldurmamız gerektiğini düşünme zorunluluğumuz gösterir.

Oligarşi birçok yönetici kad-

Devamı 3. Sayfada

İÇİNDEKİLER

Öğrenmek ve Öğretmek Zorundayız.....	1
Kahramanlık Parti-Cephe'yle Süreklileşmiş, Kitleselleşmiştir.....	8
Kim Kadro, Kim Taraftar, Kim Partili, Kim Cepheli.....	16
Faşist Terörün Mantığı Devrimci Şiddetin Amacı.....	25
MGK'cılık.....	31
Kimin İçin Kime Karşı Birlik.....	38
DHKP-C Alman Emperyalizminin Yasaklamalarını Boşa Çıkaracaktır.....	45
Propaganda ve Ajitasyonda Cephe Tarzı.....	50
Kırlarda ve Şehirlerde Savaşımız Sürüyor.....	58
Yoldaşlarımızın Hesabını Soruyoruz, Soracağız.....	59
Devrimci Basın Teslim Olmayacak.....	61
Cephe'den.....	64
Devrimci Eylemin Kuralları.....	68
Kürt Milliyetçiliğinin Muhasebe Zorunluluğu....	77
Eğitim Notları (Tabancalar).....	87
Emperyalizme Karşı Birleşelim, Savaşalım.....	96

STRATEJİK HEDEFİMİZ ANTI-EMPERYALİST, ANTI-OLİGARŞİK DEMOKRATİK HALK DEVRİMİDİR

KIRLARDA VE ŞEHİRLERDE BİRLEŞİK DEVRİMCİ SAVAŞ ZAFERİN STRATEJİSİDİR

Baştarafı 1. Sayfada

ÖĞRENMEK VE ÖĞRETMEK ZORUNDAYIZ

Gerek Parti-Cephe'nin gerekse de dünyadaki tüm silahlı mücadele örgütlerinin, savaşın niteliği gereği kadro sorunu hep olmuştur. Bu noktada 'neden' sorusunun cevabı savaşın niteliğidir. Ancak iktidarı almak için mücadele etmeyenlerin, düzenle uzlaşanların, düzeni koruyanların kadro diye bir sorunları olamaz. (...)

Bizim savaşımızda genç kadrolar temel bir öneme sahiptir. Düşüncenin ve savaşın taşıyıcısı onlardır.

romuzu, birçok önder nitelikli kadro ve savaşçımızı imha ettiğini söylüyor. Tümünden yanlış değil. Kuşkusuz bu söylem abartılıdır ve psikolojik savaş öğeleri içermektedir, ama gerçeklik payı da var. Diyebiliriz ki; Türkiye sol hareketi tarihinde oligarşinin en büyük imha politikaları Kızıldere'den günümüze kadar bize karşı uygulanmıştır. Bu gerçek, kimi kendini bilmezlerin, mücadeleyi tanımayanların, bedel ödeme nedir bilmeyenlerin ve de küçük hesapçı, tüccar zihniyetlilerin burun kıvırmalarına rağmen böyledir. Bunu bütün dünya bilmektedir. Yine bütün dünyanın bildiği bir başka gerçek, bu imha politikalarının Parti-Cephe'yi yoketmeyi başaramadığıdır. Çünkü bu tarih; imha olurken bile, direniş destanlarının yazıldığı ve her koşulda Marksizm-Leninizm bayrağının doruklara dikildiği bir tarihtir. Oligarşinin çaresizliği ve 'yokettik' demagogjilerinin yerlebir olması da bu noktada başlamıştır. Her imha operasyonu çok daha büyük bir devrimci potansiyeli, sempatiyi ortaya çıkarmıştır.

Sorunumuz tam da buradadır. Parti-Cephe örgüt olarak siyasi arenaya çıktığı andan itibaren hep büyük bir kitle gücünü arkasına almış, savaşıyla bunu daha da büyötmüştür.

Bugün İstanbul'dan, Anadolu'nun en ücra köşelerine kadar her yerde, bütününe ulaşamadığımız, harekete geçiremediğimiz büyük bir Parti-Cephe potansiyeli vardır, ve işte biz bu büyük kitle gücünü ve giderek daha da geniş kesimleri eğitime ve dönüştürme açısından kadro sorunuyla karşı karşıyayızdır. Gerek Parti-Cephe'nin gerekse de dünyadaki tüm silahlı mücadele örgütlerinin, savaşın niteliği gereği kadro sorunu hep olmuştur. Bu noktada 'neden' sorusunun cevabı savaşın niteliğidir. Ancak iktidarı almak için mücadele etmeyenlerin, düzenle uzlaşanların, düzeni koruyanların kadro diye bir sorunları olamaz. Bu kesimlerde her zaman yaşlanmış ve yatağında hastalıktan ölen ve ölümünü de sadece gazete ilanlarından duyduğumuz insanlar fazlasıyla vardır. Savaş örgütlerinin kadroları ise savaşın içerisinde. Farklı düşünceler farklı bir yaşam biçimini, farklı bir kültürü yaratmış ve düşman da buna göre politika belirlemiştir. Bu nedenle bizim savaşımızda genç kadrolar temel bir öneme sahiptir. Düşüncenin ve savaşın taşıyıcısı onlardır.

Savaş örgütleri, sürekli olarak düşmanın imha politikasıyla karşı karşıya olmalarının sonucudur ki; eğitim faaliyetine herkesten daha çok önem vermek zorundadır. Açık ki, öğrenme ve öğretme faaliyeti temel bir görev olarak

Bizim yok edilemediğimiz, edilemeyeceğimiz, artık herkesin gözünde açıktır; Türkiye sol hareketi tarihinin en büyük imha operasyonlarına rağmen, çok kısa sürede toparlandığımıza ve yeniden savaşı yükselttiğimize düşman da, bütün dünya halkları da tanıktır. Bu süreç hem bize hem de tüm devrimcilere çok şey öğretmiştir. Bu artık geride kalmıştır. Bununla yetinemeyiz. Savaşı büyütmeyi, geliştirmeyi, her alanda daha nitelikli silahlı ve kitlesele örgütlenmeleri yaratmayı hedeflemeliyiz. Bunun için daha çok parti kadrosu ve savaşçı eğitmek temel hedefimiz olmalıdır.

kavranmazsa düşmanın imha ve tutsak etme politikaları başarıya ulaşır. Şimdiye kadar düşman bu politikalarında istediği sonucu alamamıştır. Bunun için bugün de dahil hemen her süreçte bütün gücüyle üzerimize gelmektedir. Bizim için sorun yok olup olma ma sorununu çoktan aşmıştır. Bunu düşman da bilmektedir. Sorun bu değildir. İktidarı almak için yola çıkmış bir örgüt bunun için savaşı büyütür ve iktidarı alır. Düşman da iktidarını korumak ister. Sorun bugün bu noktadadır. Bizim yok edilemediğimiz, edilemeyeceğimiz, artık herkesin gözünde açıktır; Türkiye sol hareketi tarihinin en büyük imha operasyonlarına rağmen, çok kısa sürede toparlandığımıza ve yeniden savaşı yükselttiğimize düşman da, bütün dünya halkları da tanıktır. Bu süreç hem bize hem de tüm devrimcilere çok şey öğretmiştir. Bu artık geride kalmıştır. Bununla yetinemeyiz. Savaşı büyütmeyi, geliştirmeyi, her alanda daha nitelikli silahlı ve kitlesele örgütlenmeleri yaratmayı hedeflemeliyiz. Bunun için daha çok parti kadrosu ve savaşçı eğitmek temel hedefimiz olmalıdır.

‘Nasıl eğiteceğiz’ sorusuna cevap vermeden nasıl öğreneceğimizin cevabını bulmalıyız. Hiç de küçümsenmeyecek oranda bir çok sorumluluk üstlenmiş kadro görünümündeki insanımız yeterince okumuyor, öğrenmiyor, araştırıyor, tartışıyor. Bu ne

demektir? Açık ki bu kadro öğretmiyor, örgütlemiyor, dahası mücadelenin sorunlarını ciddiye almıyor. Boşuna aylar, belki de yıllar geçiriyor. Bu tür insanlar devrimci görünüm altında büyük bir bencillik, inançsızlık ve kültürel yozlaşmayı barındırıyor demektir. Mücadeleye yeni atılmış birinin çarpık düşünceleri, düzen eğilimleri hoş görülebilir ve o kişi eğitime muhtaçtır şeklinde açıklanabilir. Ama devrimci mücadelenin, kadronun ne demek olduğunu bilenler için sorun bu kadar basit ve masum değildir. Kadronun görevlerini bilip de bu görevlerini yapmayıp gerekçelere sığınanlar önce kendilerine bakmalıdır. Ben kimim, görevim nedir, ne yapmalıyım şeklinde uzatılabilecek sorulara cevaplar aramaya başladıklarında, yaşadıkları olumsuzlukların, öne sürdükleri gerekçelerin odağında kendilerini görürler. Genellikle bu tür kadrolar aldığı sorumlulukla tatmin olmuş, yeterlilik duygusuna kapılmış, kendini yenilemeyen kişiliklerdir. Bu tabloda sektirlik, liberalizm, emek vermem, bireycilik, alttakinin düşüncelerine önem vermem, adaletsizlik, yozlaşma her şey vardır. Yoksa da kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak ve sonuçta o kişinin devrimci görünümü de ortadan kalkacak, bir biçimde düzene geri dönecektir.

Hiç bir gerekçe, bir kadro-

**Bütün önlemlere,
nitelikli kadrolara
rağmen operasyonlar
olacaktır. Ama sorun
bu operasyonların
genelde veya herhangi
bir alanda mücadeleyi
geriletmemesidir.
Dünyada hiç bir
örgütlenme biçimi,
hiçbir önlemler zinciri
düşman
operasyonlarını
tümünden yokedemez.
Ama bunu savaşımızın
gelişimini
engelleyemeyecek bir
düzeye çekmek
mümkündür. Silahlı
silahsız, bütün
çalışmalarımızın
odağına devrimci
eğitimi oturtmadan
bunu başarmak
mümkün değildir.
(...)
Bir kadro için, hayatın
her alanı, her an,
eğitim faaliyetidir.**

nun öğrenmesini engelleyemez. Farklı koşullar, yoğun pratik okuma faaliyetini kısmen engelleyici olabilir. Ama pratiğin kendisi bizzat öğreticidir. Hem de çok daha kısa sürede, yoğun bir eğitim sağlar. Kadro gelişen her eylemi, görev yaptığı alanı, insanları, kitleleri sürekli değerlendirir, kolektif bir çalışmayı esas alır, olumluluk ve olumsuzlukları ortaya çıkartır, yeniden pratiğe dönerek eğitim faaliyetini sürdürür. Eski ve soyut bilgiler somutlanır. Yeni bilgiler edinme ihtiyacı zorunlu olarak doğar. Nerede hata yaptım, ne yapmalıydım sorularının cevabı yakıcı hale gelir. Bu gerçekten kaçan kadro, kadro misyonuna son veriyor demektir. Onlarca sorun çözülmeden birikir, bunaltır ve inançsızlaştırır. Heyecansızlık, inançsızlık yavaş yavaş alta yayılır. Düşmanın gireceği açık kapılar çoğalır. Düşman da boş durmaz. Operasyonlar birbirini kovalar. Kısırlık kaçınılmaz hale gelir.

Bütün önlemlere, nitelikli kadrolara rağmen operasyonlar olacaktır. Ama sorun bu operasyonların genelde veya herhangi bir alanda mücadeleyi geriletmemesidir. Dünyada hiç bir örgütlenme biçimi, hiçbir önlemler zinciri düşman operasyonlarını tümünden yokedemez. Ama bunu savaşımızın gelişimini engelleyemeyecek bir düzeye çekmek mümkündür. Silahlı silahsız, bütün çalışmalarımızın oda-

ğına devrimci eğitimi oturtmadan bunu başarmak mümkün değildir. İktidarı alma bilincinde olan her kadro; kadro ve savaşçı yetiştirmeden, kitleleri eğitmeden devrim heyecanını, coşkusunu ve düşüncesini taşıyamaz. Bir kadro için, hayatın her alanı, her an, eğitim faaliyetidir. Yöneticiler kimi nasıl eğiteceği sorusunun cevabını her alan ve bölge özelinde somut olarak vermek zorundadır. Genel alışkanlık; hazır, ağzı laf yapan insan beklentisidir. Bu beklentide olanlar nereden ve nasıl sorusunun cevabını düşünmemektedir. Düşünmek zorundadır. Bir kadro kendi sorumluluk alanında kadrolaşma ve pratiğin sorunlarının çözümü için dışarıdan beklenti içerisine girdiğinde o alandaki çalışma daha baştan olumsuzluklarla başlamış demektir. Hazır insanlarla, hazır olanaklarla iş yapmaya alışmış olanlar, genellikle emek vermeyi sevmeyen, tembel, hazırlopçu tiplerdir. Hep isterler, verilir. Bir operasyon hepsini alıp götürür, tekrar isterler. Bunun sonu yoktur. Bir alanda komiteler, silahlı birlikler dağılabilir. Ama bizim oradaki örgütlenmemiz, yaygın eğitim faaliyetlerimiz, kayıplarımızın yerini telafi edecek durumda değilse, insanlarımızı bu amaçla eğitmemişsek, dışarıdan tüm desteklere rağmen o alanda kalıcı olamayız. Kalıcı olmanın yolu, yaygın ve sürekli bir eğitim içinde yeni insanlar çıkarmak, kadrolaşmak, kadro-

Biz eğitimi kendi tarihimizden, halk gerçeğimizden kopararak ele alamayız. Elbette bilgi büyük bir güçtür. Başka halkların tarihini, kültürlerini bilmek bir zenginliktir. Ama önce kendi tarihimizi, kendi gerçeğimizi, kendi mücadelemizi öğreneceğiz. Kendi tarihiyle, kendi halkıyla yaşamayanlar, ona sahip çıkmayanlar, devrimci mücadeleyi bu tarihin zenginlikleri üzerine inşa etmeyenler başarıya ulaşamaz. (...)

Eğitimci, insan gerçeğimizi bilerek eğitim biçimleri bulmak zorundadır. Kendi tarihimize yaslanarak, kendi yaşadıklarımızı önümüze alarak, kendi üslubumuzla eğitmek zorundayız.

laştırmaktır.

Eğitimde sonuç almak, eğitimi yaygınlaştırmak ve süreklileştirmek kadar, nasıl öğreteceğiz, ne öğreteceğiz sorularına da doğru cevap vermekle mümkündür. Biz eğitimi kendi tarihimizden, halk gerçeğimizden kopararak ele alamayız. Elbette bilgi büyük bir güçtür. Başka halkların tarihini, kültürlerini bilmek bir zenginliktir. Ama önce kendi tarihimizi, kendi gerçeğimizi, kendi mücadelemizi öğreneceğiz. Kendi tarihiyle, kendi halkıyla yaşamayanlar, ona sahip çıkmayanlar, devrimci mücadeleyi bu tarihin zenginlikleri üzerine inşa etmeyenler başarıya ulaşamaz. Binlerce genç insan bu gerçeğe yabancı bir şekilde yaşıyor ve bu durumda saflarımıza geliyor, kendisine devrimciyim diyor. Şu veya bu nedenle düzene tepki duymakta, savaşmak istemektedir. Ama nasıl düşünmesi gerektiğini, sosyalizmi, devrimi, tarihimizi, hatta kendisinin kim olduğunu bilmemektedir. Devrimci görünüm altında düzenin bir çok yozluğunu ve kültürünü taşımaktadır. Asalak, hazırlopçu kadro tipi bu konuda da kolay ve kestirme yolu seçer. *‘Çok geri, düzen kültürünü taşıyor’* veya *‘yoz, bundan iş çıkmaz’* şeklinde yaklaşım onu eğitmek gerektiğini reddeder. Bu anlayıştaki kadro tüm tersi söylemlerine rağmen içinde yaşadığı düzeni, düzenin eğitimini, sınıfların özelliklerini adeta

unutmuştur. İdeolojik mücadeleyi ve eğitimi neden yapmak gerektiğini unutmuştur. Kitlelerle devrim yapılacağını unutmuştur. Doğrudur, hiç okuma alışkanlığı olmayan insanlara kitap okutmak zor bir iş tir. Ama bu böyledir diye o insanı eğitmekten, savaştırmaktan hatta kadrolaştırmaktan vazgeçmek halk kitlelerine inançsızlıktır. Devrimi halktan kopuk aydınların görevi olarak görmektir. Okuma yazma bilmiyorsa, öğreteceğiz. Okuma alışkanlığı yoksa, kazandıracğız. Kadronun devrimci eğitimdeki yaratıcılığı burada gündeme gelmelidir.

Tek ve düz bir eğitim biçimi yoktur. Eğitimi, şu kitapları oku demek veya üç beş kişiyi bir araya getirerek kitap okutma faaliyeti olarak kavramak, eğitim değil, kendini aldatmaktır. Elbette bunlar da yapılmalıdır. Ama önce, bireysel veya kolektif, hangi biçimde olursa olsun kitap okuyanların nasıl düşünmesi, nasıl okuması gerektiğini öğretmek zorundadır. Hiçbir birikimi olmayanlar onlarca anlamadığı kelimeyle ve bilmediği gelişmelerle dolu kitaplardan birşey anlamadığından kısa sürede sıkılacak, ‘anlamıyorum’ deyip, bırakacaktır. Eğitimci, insan gerçeğimizi bilerek eğitim biçimleri bulmak zorundadır. Kendi tarihimize yaslanarak, kendi yaşadıklarımızı önümüze alarak, kendi üslubumuzla eğitmek zorundayız. Felsefeyi, sosyaliz-

mi, devrimler tarihini kendi üslubumuzla anlatmanın yöntemlerini bulmalıyız. Teorinin devrimimizle, hatta günlük mücadelemiz ve yaşamımızla,

Mücadeleye katılanları, katılmak isteyenleri, henüz katılmayanları, halk kitlelerini eğitme biçimlerini bulmak ve hayata geçirmek her devrimcinin vazgeçilmez görevidir. Bu görevi yerine getirmeyenlerin devrimci niyetlerinden şüphe etmek gerekir. Bu görevi yerine getirmeyenler, halkı örgütlemiyor, devrimcileştirmiyor, kadrolaşma yapmıyor, objektif olarak düşman operasyonlarına hizmet ediyor demektir. (...) Hangi tür faaliyet içinde olunursa olunsun, eğitim faaliyetini bizzat üstlenmeyenlerin devrimci çalışma yaptıklarından sözedilemez.

inançlarımız ve duygularımızla bağıni kurmalıyız. Bunu yapmazsak, eğitimi soyut bir olgu olmaktan çıkaramayız. Eğitim hayatın her alanında pratikle birlikte yaşayan ve her gün biraz daha yetkinleşen bir faaliyet olarak kavranmalıdır.

Halk gerçeğimizi, kendi yaşadıklarımızı öğrenmeyenler, **kendi deneylerini** yaşayacaklardır. Herkesin kendi deneyini yaşaması ise, açıktır ki aynı hataların tekrarı demektir. Düşmanın girdiği açık kapıların kapanmaması demektir. Okumayanlar, araştırmayanlar, başkalarından öğrenmeyi reddedenler gelişmemizin önünde engel oluştururlar. Öğrenmenin temeli sorumluluk duymak, sormak, cevap bulmaktır. Düşmana karşı daha güçlü olmayı isteyen her kadro, bulduğu cevaplardan coşku duyacak, bunu kendi altındaki insana taşıyacaktır.

Bir eğitici eğitimin heyecanını yaşamadan, önemini kavramadan eğitemez. Eğitmek herşeyden önce öğreteceği konuyu ciddiye almak ve bir öğrenci gibi hazırlanmak demektir. Çok rastlanır, nasıl olsa konuyu biliyorum deyip, hiçbir hazırlık yapmadan kitle karşısına çıkar. Ortaya ilgisiz, ruhsuz bir anlatım çıkar. Dinleyicilerin belleğinde fazla bir şey kalmadığı gibi yeni bir şey de öğrenmemişlerdir. Harcanan zaman, katlanılan risk, verilen emek, herşey boşa gitmiştir. Bir eğitici böyle olamaz. O anlatacağı konuya çalışacak,

vakıf olacak, hatta üslubunu, ses tonunu ayarlayacak; kitle karşısına öyle çıkacaktır. Eğitim doğrudan kitleye değil tek kişiye de verilebilir. Bu, konunun hafife alınmasını gerektirmez. Bu kez hazırlık o kişinin bilincine, özelliklerine göre de farklı bir şekil alır. Kişiler veya kitleler her zaman emeği, ciddiyeti, inandırıcı olanı büyük ölçüde görür ve bunun karşılığını verirler.

Mücadeleye katılanları, katılmak isteyenleri, henüz katılmayanları, halk kitlelerini eğitme biçimlerini bulmak ve hayata geçirmek her devrimcinin vazgeçilmez görevidir. Bu görevi yerine getirmeyenlerin devrimci niyetlerinden şüphe etmek gerekir. Bu görevi yerine getirmeyenler, halkı örgütlemiyor, devrimcileştirmiyor, kadrolaşma yapmıyor, objektif olarak düşman operasyonlarına hizmet ediyor demektir. Ayrımsız her yöneticinin, kitleyle ilgili herkesin, her kadronun doğrudan eğitimini üstlendiği gruplar olmak zorundadır. Yeri, zamanı, koşulları nasıl olursa olsun, bu görev yerine getirilmek zorundadır. Hangi tür faaliyet içinde olunursa olunsun, eğitim faaliyetini bizzat üstlenmeyenlerin devrimci çalışma yaptıklarından sözedilemez. Hayatın her alanını eğitim okullarına dönüştürmeliyiz. Ancak bu şekilde düşman faaliyetlerini boşa çıkarır ve daha büyük gelişmelerin önünü açabiliriz.

Bu Toprak, Tüm Olumsuzluklara Rağmen Kahramanlar Yaratmaya Devam Ediyor

BU TOPRAKLARDA KAHRAMANLIK PARTİ-CEPHE'YLE SÜREKLİLEŞMİŞ, KİTLESELLEŞMİŞTİR

Yıllardır emperyalizmin askeriyle, kültürüyle, dolarlarıyla kirlettiği bu topraklar, yıllardır halkı susturmak, sindirmek için terörün her türünün uygulandığı bu topraklar, kahramanlar yaratmaya devam ediyor.

Bu toprak bütün olumsuzluklara, bütün vahşete, bütün yalanlara ve aldatmacalara rağmen kahramanlar yetiştiriyor. Onlar, ölümlerinde ölümsüzleşiyorlar. Ölümlerinde büyük darbeler vuruyorlar düşmana. Halkımızın yüreğine, beynine işleyen mesajlar veriyorlar son nefesleriyle birlikte. 15-16'sında olanları da var içlerinde, 40-50'sinde olan da. Genç kızlarımız ve kadınlarımız var. Yozlaşmanın, korkunun, tereddütlerin, bireyciliğin, sağcılığın ortasında onlar parıl parıl parlıyorlar. Burjuva ideolojisine karşı üstünlüğümüzün, bu topraklardan ve halkımızdan asla ve asla umut kesilmeyeceğinin, en açık kanıtları onlardır. Onların yaydığı ışık, her türlü teslimiyetin, umutsuzluğun önündeki en büyük engeldir.

Bu toprak üzerinde elbette kahramanlar olduğu gibi, "hiçbir ideoloji, uğruna ölünecek kadar değerli değildir" deyip, kendilerinin yanlışlığını kanıtladığı için kah-

ramanlara düşmanlık duyanlar, onları küçümseyenler, kahramanlıkları savunup farklı siyasal hesaplar ve kaygılarla onları yok sayanlar da var.

Bu toprak bütün olumsuzluklara, bütün vahşete, bütün yalanlara ve aldatmacalara rağmen kahramanlar yetiştiriyor. Onlar, ölümlerinde ölümsüzleşiyorlar. Ölümlerinde büyük darbeler vuruyorlar düşmana. Halkımızın yüreğine, beynine işleyen mesajlar veriyorlar son nefesleriyle birlikte. 15-16'sında olanları da var içlerinde, 40-50'sinde olan da. Genç kızlarımız ve kadınlarımız var. Yozlaşmanın, korkunun, tereddütlerin, bireyciliğin, sağcılığın ortasında onlar parıl parıl parlıyorlar.

Bir siyasi harekete karşı, utanmazca, pervasızca "**ne kadar şehit verirse versin...**" diyebiliyorlar. Bu topraklarda "**Sizin de, şehitlerinizin de...**" diyen siyaset tarzına da tanıkl olunuyor. Bunlar siyasi ahlak açısından sorgulanabilir. Ama bu bir yana, anti-bilimseldirler. Kahramanlığın siyasal, toplumsal anlamından bihaberdirler.

Kahramanlar bir halkın direnme ve savaşma gücünün, sahip olduğu dinamiklerin en üst düzeydeki ifadeleridir. Onların olmadığı bir yerde, halk teslim olmuş, direnme dinamiklerini büyük ölçüde kaybetmiş demektir. İçinden kahramanlar çıkarmayan bir halk umudu ölmüş, değerleri, inançları körelmiş, geleceğinden vazgeçmiş halde-dir. Aynı şey halkın temsilcisi olma veya devrime önderlik etme iddiasındaki **siyasi hareketler için de geçerlidir.**

Elbette tek ve mutlak bir ölçü değildir, ama şu ya da bu gücü değerlendirirken, onun iddiasını, kararlılığını tartarken, tartışmasız ve kaçınılmaz olarak bakacağımız yanlardan biri, kavgada bedel ödemeyi göze alıp almadığı, şehitler verip vermediğidir. Yani başka bir deyişle kahramanlar yaratıp, yarat-

madığıdır. Ama bu bir hareket için mutlak bir fikir edinmek açısından yetmeyebilir; hemen ardından bakacağımız, kahramanca bir çizgide yürüyüp yürümediği, yani kahramanlığı çizgileştirip çizgileştiremediğidir. Kahramanlığın kitleleştirildiği ve çizgileştirildiği nokta, bir halk için kurtuluş umudunun netleşmesi, kesinleşmesi demektir. **Anadolu toprağında bu umut Parti-Cephe çizgisinde netleşmiştir.** Çünkü kahramanlık, Parti-Cephe’de kitleselleşmiş ve çizgileşmiştir.

Ölüm Orucu üzerine söylediklerimizle, Ölüm Orucunun bir Cephe tarzı olduğunu ortaya koymamızla ilgili olarak kimileri hala tartışıyor, “**benmerkezcilik**” eleştirileri yapıyor. Evet, Ölüm Orucu Cephe tarzıdır dedik. İtiraz edenler tek tek şunu cevaplamalıdır: Senin tarzın mı? Hangi pratikler içinde, hangi dönemlerde oluşturdu bu tarzı? Süreklileştirdin mi? Açıkla, göster, herkes öğrensın. Hayır, bunlar ortaya konulmaksızın sadece itiraz ediyorlar.

Kendisinin de bir parçası olduğu

Biz Cephe tarzı derken, ‘84 ve ‘96 Ölüm Oruçlarıyla sınırlı bir tartışma da yürütmüyoruz. Bunlar Cephe Tarzı içinde birer parça, birer sonuçturlar. Biz bir bütünden bahsediyoruz. Düşmana teslim olmamanın, çatışmanın, direnmenin çizgileştiği, on yıllara yayılıp yüzlerce örneğin, destanın yaratıldığı bir bütünden sözediyoruz.

kahramanlığa karşı rekabetçilik duyguları içinde savaşıyor. Elinden gelse yok sayacak. Geçmiş yok sayacak. Rahatlıkla yok sayabiliyor, çünkü kendisinde çizgi haline gelmiş bir şey değildir bu. Üstelik bu büyük kahramanlık “Parti-Cephe” tarzı olarak nitelenmese bile, bu sürecin hemen bütünüyle Parti-Cephe önerileriyle şekillendiğini bilmeyen veya en azından buna itiraz edebilecek kimse yoktur. Mesele, bu kahramanlığı ortaya çıkaran anlayışı ortaya koymak, netleştirmektir. Bu çizgiyi süreklileştirmenin yolu bu netleştirmeden geçer. “Cephe Tarzı” olduğuna yönelik itirazlarsa yalnızca bunu muğlaklaştırır. Ve bu kahramanlığı yok saymaya uzanır. Rekabetçilik, kıskançlık, benmerkezcilik tam da budur işte.

Biz bunları tartışmak, bunlar üzerinde tekrar tekrar durmak istemiyoruz. Hatta bu tarz itiraz ve tartışmaları görmezden de gelebiliriz. Ancak tarihin ve gerçeğin böylesine ayaklar altına alınması, hırslara, küçük hesaplara kurban edilmesi, bunları görmezden gelmemizi engelliyor.

Cephe tarzıdır diyoruz. Rekabetçiliğin kısılcındaki mantık, farklı kanıtlar(!) gösteriyor. Diyarbakır diyor. Ölüm Orucu’nun ilk orada yapıldığını söylüyor. Diyarbakır’daki teslimiyeti de, kahramanlık örneklerini de biliyoruz, ve asla yok saymıyoruz. Ama oradaki tarzın bizim ortaya koyduğumuz tarzla bir ilgisi olmadığını da herkes biliyor, kahramanca direnişlerdir, ama ne 84, ne de 96 Ölüm Orucuyla aynı muhtevada, aynı iradilikte değillerdir, siyasi sonuçları da farklıdır bu yüzden. Bobby Sands diyorlar. Bilmiyorduk, öğrenmiş olduk, sağolsunlar.

Fakat Ölüm Orucu’nun Cephe

Kahramanlar bir halkın direnme ve savaşma gücünün, sahip olduğu dinamiklerin en üst düzeydeki ifadeleridir. Onların olmadığı bir yerde, halk teslim olmuş, direnme dinamiklerini büyük ölçüde kaybetmiş demektir. İçinden kahramanlar çıkarmayan bir halk umudu ölmüş, değerleri, inançları körelmiş, geleceğinden vazgeçmiş haldedir. Aynı şey halkın temsilcisi olma veya devrime önderlik etme iddiasındaki siyasi hareketler için de geçerlidir.

tarzı olmadığını kanıtlamak için Bobby Sands’ların 1982’de İngiltere’de yaptığı Ölüm Orucunu örnek verenler, rekabetçiliğin kör mantığı içinde, şu ayrıntıyı gözden kaçırıyorlar: Biz oradan esinlendik de siz niye esinlenmediniz? Siz de bu örneği biliyordunuz da niye yapmadınız? 1983-84’te tek tip elbise giymenin teorisini yaparken, hatta bu “ricatınızı” haklı çıkarmak için Lenin’in düşmanla yaptığı “**Brest Litovsk Anlaşma**”sını bile örnek verirken, Bobby Sands’ların Ölüm Orucu örneğini hiç vermiyordunuz, onlardan söz etmiyordunuz bile. Brest Litovsk’dan esinleneceğinize siz de Bobby Sands’lardan esinlenseydiniz ya! Evet, Cephe Ölüm Orucu konusunda dünyada ilk yaygın bilinen örneklerden biri olan İRA’lıların Ölüm Orucundan tabii ki

esinlenmiştir, fakat sorun Cephe'nin onlardan esinlenmiş olması değil, **sizin niye esinlenmemiş** olduğu-nuzdur. 1983-84'de Ölüm Orucu tartışmaları yapılırken, daha yakın zamanda yaşanmış böyle kahramanca bir örnek sizin de gözünüzün önündeyken, onun için mi **intihar** dediniz Ölüm Orucu'na? Burunları sürtülsün diye düşünürken, İngiliz emperyalizminin **Boby Sands'ların burunlarını sürttüğünü mü düşünüyordunuz?**

Biz Cephe tarzı derken, '84 ve '96 Ölüm Oruçlarıyla sınırlı bir tartışma da yürütmüyoruz. Bunlar Cephe Tarzı içinde birer parça, birer sonuçturlar. Biz bir bütünden bahsediyoruz. **Düşmana teslim olmamanın, çatışmanın, direnmenin çizgileştiği, on yıllara yayılıp yüzlerce örneğin, destanın yaratıldığı bir bütünden söz ediyoruz.** Bu toprakların, bu topraklarda yaşayan her ulus ve milliyetten halklarımızın sahip olduğu değer ve geleneklerin kahramanlıklara dönüşmesi kendiliğinden olmamıştır. Halkımızın yeniden kahramanca ayağa kalkışının tarihi 1970'lerle başlar. Yani THKP-C ve silahlı devrim cephesiyle. Kızıldere'deki **"Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik"** tavrı bu topraklarda bir ilktir. Ama "tek" kalmamıştır. Kızıldere, bir zincirin başlangıç noktasındaki en güçlü halkadır. Bu zincir, Parti-Cephe çizgisidir. Bu çizgide, Kızıldere tekil bir örnek olarak kalmamış, süreklileştirilmiştir. Kuşatıldıkları her üste çatışma ve

bu üslerde tereddütsüz ölümü kucaklama tavrı 70-80 arasında yer yer farklı çizgideki savaşçıların da alabildiği bir tavidir, Parti-Cephe çizgisinde süreklileştirilmiştir... **"Asıl siz teslim olun"** diyen bir direniş tavrı ilktir... Bir 17 Nisan sonrası bir başka yerde, bir başka harekette yaşandı mı?.. Düşüne gider gibi ölümü tilililerle kucaklayan Bağ-

cılar direnişi gibi bir direniş nerede, ne kadar yaşandı?.. Parti-Cephe çizgisinden önce ve bu çizginin dışın da kuşatılan üslerden sosyalizmin bayrağı dalgalandırıldı mı bu ülkede?.. Ölümsüzlüğe giderken dağda, kentte onlarca savaşçı tarafından inançlar duvarlara, taşlara kanla nakşedildi mi?.. Düşman yalnız bizim kapımızı çalmıyor, ama bunlar yalnız bizim kapımızı çaldığında yaşıyor. Biz bu bütünü ortaya koyuyoruz; Cephe tarzı bu bütünün adıdır. Biz böyle kahramanlıklar yaratmışız, kim ne diyebilir? Toprağın ve Parti-Cephe'nin gücü budur.

Bu direnişlerin yaratıcısı Parti-Cephe'ydi. Parti-Cephe'nin ise kökleri sağlam ve güçlüydü. Bu yüzden mirası geliştirmede zorlanmadı

Cepheliler. Ölümle her karşı karşıya gelişlerinde onu teslim almasını, onunla alay etmesini, onu yenmesini bildiler. Yaratılan bu tarz ve bunun sonucu açığa çıkan kişilikler Parti-Cephe'nin **ideolojisinden, iktidar iddiasından, savaşma kararlılığından, tarihinden** ayrı ele alınamaz. Ayrı ele alındığı noktada sürekliliği görülemez. Bir geleneğin halkaları olduğu kavranılamaz.

'84 Ölüm Orucu yok olma pahasına teslim olmayan Kızıldere çizgisinin sürdürücüsüdür. 12 Temmuz, 17 Nisan bu yüzden Ölüm Orucunun bir devamıdır. Ölüm Orucu her koşulda baş eğmeyen, teslim olmayan direniş geleneğinin tutsaklık koşullarında şekillenişidir. Kızıldere'nin ihtilalci ru-

hu Ölüm Orucu'nda Apolar'da, Haydarlar'da, Hasanlar'da yaşamıştır. Kuşatma altında Sabo'nun **"Çatışacağız. Niyaziler'in, Apolar'ın, Haydar'ların yanına gideceğiz"** ve Eda'nın **"Kızıldere'de, 12 Temmuz'da ölümü gülerek kucaklayan yoldaşlarımız gibi biz de ölümü gülerek, çarpışarak karşılayacağız"** sözleri bu gerçeğin belki de en özlü ifadesidir.

Toplumsal muhalefetin geliştiği, oligarşinin belli mevzilerde geriletildiği koşullarda kendine "devrimci" demek, meydana çıkıp sosyalizm, devrim propagandası yapmak bir yanı sıra "kolay"dır. Çünkü savaş gelişmiş, mevziler kazanılmıştır. Ama en olumsuz koşullarda, her şeyin devrimin aleyhinde olduğu

koşullarda devrimcilikte ısrar etmek, örgüt için, devrim için ölebilmek herkesin harcı değildir. Bu ne tek başına bireysel kahramanlıklarla, ne de yiğitlikle açıklanabilecek bir şeydir. En olumsuz koşullarda devrim için ölebilmek, yok olma pahasına ölümü tercih etmek bir kültürdür. Mayası bu kültürle yoğrulmamış bir örgütün içinden bunu başaran unsurların çıkması çok zordur. Ama bir örgüt bu mayayla yoğrulmuş, kadrolarını bununla şekillendirmiş ise yaşanan en olumsuz koşullarda dahi kahramanlıkların kapısı o örgütün kadrolarına açıktır artık. Hiçbir güç o kapıyı kapatmaya yetmez. Ardı arkası kesilmeyen kahramanlıklarla sürer akış.

Bizden, bütün bunlardan bir parça almayan mı var? Bunların, yani bu tarzın yaygınlaşması bizim için yüküneceğimiz bir şey değil, bir onur, gurur vesilesidir. Bu bizim onurla, gururla taşıdığımız mirastır. Ama Türkiye solu, bir yandan etkilenir, bir yandan sözde sahip çıkar, bir yandan taklit etmeye çalışırken, bir diğer yandan da büyük bir **tahammülsüzlük** duymuştur.

Bu mirasla şurasından burasından başkalarının da ilişkisi olmuştur. Ama bu mirası taşıyamadıkları için, yani bunları bir çizgiye, bir tarza dönüştüremedikleri, kahramanlıkları süreklileştiremedikleri için mirasa da sahip çıkamamışlardır.

Mirası Taşımak, En Az Onu Yaratmak Kadar Zor İştir

Devrimci bir mirası omuzlamak da, taşımak da belli koşullara sahip olmayı gerektirir. Mirası taşımak, en az onu yaratmak kadar zordur.

Kızıldere'nin mirasını niye taşıyamadılar?

1984 Ölüm Orucu'nun mirasını

En olumsuz koşullarda devrim için ölebilmek, yok olma pahasına ölümü tercih etmek bir kültürdür. Mayası bu kültürle yoğrulmamış bir örgütün içinden bunu başaran unsurların çıkması çok zordur. Ama bir örgüt bu mayayla yoğrulmuş, kadrolarını bununla şekillendirmiş ise yaşanan en olumsuz koşullarda dahi kahramanlıkların kapısı o örgütün kadrolarına açıktır artık.

niye taşıyamadılar?

1996 Ölüm Orucu'nun mirasını niye taşıyamadılar ve taşıyamıyorlar?

Bunların cevabı bizi hep aynı noktaya götürür.

Devrimci mirası taşıyabilmenin ve yaşatabilmenin ön koşulu, o mirası yaratan temel değerlere sahip olabilmektir. 1974 Türkiye'sinde THKP-C'nin mirasına sahip çıkan veya çıkma iddiasında olan pek çok grup vardı. Aynı şey THKO için de geçerlidir. Ama bu mirasçılar, bu mirası taşıyabilecek siyasal değerlerden yoksundular.

THKP-C mirasının **temelinde** halka ve devrime bağlılık, devrimci savaşı geliştirmede ısrar ve cüret, kendini feda etme vardı. Oysa mirasa sahip çıkma iddiasındakilerin önemli bir bölümü tekkecilik, tasfiyecilik peşindeydi. THKP-C'nin mirasının **temelinde** silahlı mücadele vardı. Mirasa sahip çıkma iddiasındakilerin önemli bir kesimi

ise kopkoyu bir inkarcılık içinde THKP-C çizgisini doğrudan veya sinsice tasfiye etmek peşindeydiler. Yani, her iki temelden de yoksundurlar. Böyle olduğu içindir ki, '74 sonrasının THKP-C mirasına sahip çıkma iddiasındaki onlarca grubu, tarihe yalnızca bu mirası istismar etmeye çalışanlar olarak, mirasyediler olarak geçmişlerdir. Kitleleri bu konuda geçici dönemler için şu veya bu ölçüde kandırabilseler de gerçek eninde sonunda açığa çıkmıştır. Bugün DHKP-C dışında bırakın bu mirası taşımayı, taşıma iddiasında bulunan kimse kalmaması bunun kanıtıdır. Miras 74'lerden bu yana Parti-Cephe çizgisinde mücadeleyi sürdüren DHKP-C'nin omuzlarındadır. Ve layıkıyla taşınmaktadır.

84 Ölüm Orucu, Türkiye devrim mücadelesi tarihinde en karanlık dönemlerde yazılmış en parlak sayfalardan biri olarak Türkiye devriminin mirasının en değerli bölümlerinden birini oluşturur. Bu miras Devrimci Sol ve TİKB önder kadro ve savaşıncılarının cüretle, fedakarca öne atılmalarıyla, şehitlikleriyle yaratılmıştır. Bu mirasın taşıyıcılarının bu iki siyasi hareket olması doğaldır. Ama öyle olmamıştır. TİKB için bu kahramanca eylem, siyasi çizgisinde bir "istisna" olarak kalmış, dahası TİKB küçük hesapları ve rekabetçilik duygularıyla direnişin bütününü sahiplenme olgunluğu ve kapasitesini gösterememiş, yine rekabetçi duygularla Ölüm Orucu'nu o günkü koşullarda kimin, nasıl gündeme getirdiğini, hangi anlayış temelinde biçimlendiğini muğlaklaştırmayı seçmiştir. Bu muğlaklaştırma, esasında Ölüm Orucunu mümkün kılan anlayışın, bu devrimci çizginin muğlaklaştırılmasıydı. Nitekim 1996 Ölüm Orucuna katılmayan TİKB'nin, bu

katılmayıp gerekçelendirmek için geliştirdiği teoriler, aynı zamanda 84 Ölüm Orucunun da açık bir siyasal inkarı olmuştur.

Bu somut örnekte aslında bir mirasın nasıl sahiplenilip, nasıl sahiplenilmeyeceği çok açık görülüyor. Sürekli olarak bu eylemdeki “Devrimci Sol damgasını” silmeye uğraşan TİKB’nin eline kendini bu mirastan, bu kahramanlık çizgisinden koparmaktan başka bir şey geçmemiştir. Çünkü eylemdeki “Devrimci Sol damgasını” silmeye çalışırken, bu kahramanlığı yaratan siyasal çizgiden uzaklaşmıştır.

1996 Ölüm Orucu, Türkiye solunun geniş bir birlik temelinde yarattığı ilk büyük mirastır. Ancak bu mirasın taşınmasında da aynı sorunlar ve yaklaşımlar yaşanmış, 1996 Ölüm Orucu kahramanlığını yaratan çizgiye sadık kalınmamıştır. “Cephe Tarzı” olduğunu reddetmeye uğraşmakla, TİKB’nin konumuna sürüklenmektedirler. Bu sürüklenişin onları yarın bu kahramanlığı inkara da götürmesi uzak ihtimal değildir.

Savaş saflaştırır. Direnenle direnmeyenler, keskin görünüp ikisinin arasında idare etmeye çalışanlar ayrışır. Ölüm Orucu karşısında “*intihar*”, “*cinayet*” diyebilmek, “*kadro eylemi yapıyorsunuz, kitleler hazır değil*” ve benzeri teoriler yapmak özünde savaştan kaçıştı. Çünkü bu savaşın bedeli ağırdı. Sırf bu bedeli ödemekten kaçış haklı ve mazur gösterebilmek için Ölüm Orucu’nun yenilgiyle sonuçlanmasını isteyecek kadar savaş dışı bir tavra düşülmüştü. Ölüm Orucu **her koşulda savaşı sürdürme ve direnme kararlılığını** ifade ediyordu. Tarzımızın özü de budur.

Yıllar sonra tabii her şey çok daha net görülmüştür. O dönem, kimileri için unutturulmaya çalışılan bir

süreç olmuştur. Hapishanelerin cunta sonrası dönemine ilişkin hemen herkes pek çok şey anlattı, yazdı, o döneme ilişkin kimi belgeler yayınlandı. Ama hiçbir siyaset Ölüm Orucunun arifesinde kurulan ve TTE’nin giyilmesinin teorisini yapan “**platform**” adı verilen TTE’cilerin birliğinin bildirilerini, açıklamalarını, kararlarını yayınlamadı. Yayınlamadı. Çünkü, Ölüm Orucunun zaferi ışığında artık o belgeler yalnızca teslimiyetin, utancın belgeleri durumundadırlar.

Ölüm Orucu Parti-Cephe tarzıdır, Parti-Cephe geleneğidir derken anlaşılması gereken, bu tarzı, bu geleneği açığa çıkaran doğru devrimci çizgi, doğru önderlik ve doğru politikalar. Ölüm orucu hemen herkese içerinin dışarıyı nasıl etkilediğini,

Sürecin önüne koyduğu görevleri omuzlayamayanlar, bunun bedelini göze alamayanlar, doğru taktik ve politikaları üretemeyen veya uygulayamayanlar, hiç bir miras yaratamazlar. Bu noktada en azından yaratılan mirasın taşıyıcısı olmak, ancak özeleştirisi yapmakla mümkündür, bu da yapılmadığında ne mirasın yaratıldığı süreçte, ne de o mirasa göre şekillenecek olan sonraki süreçte hiç bir belirleyicilik söz konusu olamaz, hiç bir söz hakkı kalmaz.

doğru politikalar üretilip doğru zamanda hayata geçirildiğinde bu politikaların devrim mücadelesinde önemli basamaklar yaratabildiğini göstermiştir. Oportünizmin “*Cezavlerinde siyasal mücadele verilemez, cezaevleri merkez değildir*” türü safsataları iflas etmiştir. Oportünizmin dün söyledikleriyle ‘96 Ölüm Orucu sonrası söylediklerine bakıldığında bile bu gerçek çok açık biçimde görülmektedir. Oportünizm açıktan ifade etmese de gerçeği kabullenmek zorunda kalmıştır. Ancak belirttiğimiz gibi, asıl görülmesi, kavranması gereken şey politikalara neyin yön verdiğidir. **Devrimci Sol’un, Cephe’nin** hapishaneler politikasına yön veren onun devrim iddiası, bu iddiayı gerçekleştirmek için benimsediği strateji, ve bu stratejiyle yarattığı değerler ve gelenekler bütünüdür.

Sürecin önüne koyduğu görevleri omuzlayamayanlar, bunun bedelini göze alamayanlar, doğru taktik ve politikaları üretemeyen veya uygulayamayanlar, hiç bir miras yaratamazlar. Bu noktada en azından yaratılan mirasın taşıyıcısı olmak, ancak özeleştirisi yapmakla mümkündür, bu da yapılmadığında ne mirasın yaratıldığı süreçte, ne de o mirasa göre şekillenecek olan sonraki süreçte hiç bir belirleyicilik söz konusu olamaz, hiç bir söz hakkı kalmaz. Oportünizm, 84’ten sonra böyle bir süreç yaşamıştı. 96 Ölüm Orucu öncesinde de durumu buydu.

96 Ölüm Orucu sonrasında ise; katılan herkes, sonucu **zafer** olarak değerlendirmiştir. Ancak aynı siyasetlerin ‘84 Ölüm Orucunu, yalnızca sonuçta TTE’nin kaldırılmasını kabul ettirip ettirememesiyle bakıp yenilgi olarak değerlendirdiği de biliniyordu. Ve bu değerlendirmelerinde bir değişiklik yoktu. Burada bir tutarsızlık olduğu açıktır. Kimse ‘96

Ölüm Orucunu zafer olarak değerlendiren, talepleri ve bu talepler itibarıyla sonuçları esas alan bir değerlendirmeye gitmemiştir. Böyle bir ele alışı yalnızca reformistler ve Kürt ulusalcıları yapmıştır, “**bu talepler için ölünür mü?**” demişlerdir. 1996’da şehitler veren siyasi hareketler, 1984 Ölüm Orucunda işte bu reformistlerin konumundaydılar. Elbette o noktadan şehitler veren bir çizgiye gelmeleri olumludur. Ama birincisi, bu gelişte 84 Ölüm Orucunun siyasal sonuçlarının belirleyiciliği çok açıktır; ikincisi, bu muhasebesi yapılmamış geliş, bu hareketleri dün ile bugün arasında sürekli bir **tutarsızlık** içine düşürmektedir. Çünkü ya bugünkü, ya da dünkü değerlendirmeleri doğrudur. Bu tutarsızlığı ortadan kaldıracak hesaplaşma yapılmadan, doğrular ve eğriler yerli yerine oturtulmadan sürekliliğini koruyan doğru bir tarz yaratabilmek de mümkün değildir.

“**Tarz**” dediğimiz şey, iki günde, bir kaç eylemle oluşmaz elbette. Reformizmin, oportünizmin göremediği yanlardan biri de budur. Teslim olmama tavrının, kahramanlıkların bir “**tarz**” haline dönüşmesi, uzun ve mutlaka istikrar gerektiren bir sürecin sonucudur. Devrimci çizginin netleştirilmesinden, geliştirilmesinden, bir **çalışma tarzı** oluşturulmasına ve bu çizgiyi hayata geçirecek **devrimci kişiliklerin yaratılmasına** kadar çok yönlü bir savaşı gerektirir. Topraklarımız, halklarımız gerçekten de tarihsel olarak direnme geleneğiyle yüklüdür. Ama aynı topraklarda onyıllarca katliamlar yaşanmış, halkın değerlerini, ruhunu, beynini öldürmek için her şey yapılmıştır. Direnme geleneğinin yeniden açığa çıkarılıp kahramanlıklara taşınması bu çok yönlü savaşla mümkün olmuştur. Bunda devrimci

Devrimci kişilikte ise bütün bu bencilliklerle, ahlaksızlıklarla savaş vardır. Özveri vardır. (...) Düzenin “kendini düşün” anlayışı yerini “halkı ve ülkeni düşün”e terketmiştir. (...) İşte bu devrimci kişiliktir. Kişinin beyinde böyle bir değişim olmaksızın Ölüm Orucu kahramanlıkları, kuşatmalarda ölümün tereddütsüz kucaklanması düşünülemez bile. Düzen ideolojisinden dolayısıyla reformizmden tamamen kopamayanlar, düşmanın fiziki ve ideolojik saldırıları karşısında devrimci düşüncelerini rahatlıkla reddederek düzene dönerler, teslim olurlar.

bir stratejik çizginin tespit edilmesi, bu doğrultuda savaşılması ne kadar önemliyse, ki THKP-C’nin başardığı budur, bu savaşı sürdürecektir devrimci kişiliğin oluşturulması da o kadar önemlidir. Çünkü kahramanlıklar bu devrimci kişiliklerde ete kemiğe bürünür. Parti-Cephe işte aynı zamanda bu devrimci kişiliğin yaratılmasında da kopuşları, statükoların yıkılışını, halk kurtuluş savaşçılığının biçimlendiril-

mesini temsil eder.

Kahramanlığın Çizgi Haline Getirilmesi, Devrimci Kişiliğin Yaratılmasıyla Mümkündür

İnsanların kişiliklerinin oluşumu sınıfsal konumları, aldıkları kültür, aileleri, verilen eğitim gibi olgularla şekillenir. Ama bir insan devrimci, sosyalist düşünceleri benimsemeye başladıktan ve bu düşünceler için savaşa girdiği andan itibaren eski, feodal, burjuva, küçük burjuva kişilikler değişmeye başlar. Bu kişiliklerin özünde ne pahasına olursa olsun düzen içinde yaşamak, bencillikler, kültürel erozyon, gidecek halkın değerlerinin reddedilmesi vardır. Devrimci kişilikte ise bütün bu bencilliklerle, ahlaksızlıklarla savaş vardır. Özveri vardır. Düzen eğitiminden, ailelerinin düzenden kopmamayı öğütleyen gerici düşüncelerinden tamamen bir kopuş vardır. Düzenin “**kendini düşün**” anlayışı yerini “**halkı ve ülkeni düşün**”e terketmiştir. Düzen-den tamamen kopmuş, kendileri için değil halkları ve vatanları için her türlü özveride bulunan, yaşamlarını hiçe sayan, dünya düzenine başkaldırmış, farklı bir yaşamı hayata geçirmiş kişilikler oluşmuştur. İşte bu devrimci kişiliktir. Kişinin beyinde böyle bir değişim olmaksızın Ölüm Orucu kahramanlıkları, kuşatmalarda ölümün tereddütsüz kucaklanması düşünülemez bile. Düzen ideolojisinden dolayısıyla reformizmden tamamen kopamayanlar, düşmanın fiziki ve ideolojik saldırıları karşısında devrimci düşüncelerini rahatlıkla reddederek düzene dönerler, teslim olurlar. Bu gerçek dünya ve ülkemiz devrim tarihi sürecinde hep böyle olmuştur.

Devrimci kişiliği yaratma sa-

vaşında hesaplaşma en şiddetli haliyle, oligarşiye karşı açık savaşla birlikte yaşanmaya başlanmıştır. Parti-Cephe'nin ilk silahlı eylemlerinden sonra düzenden kopamayanlar, düzen kişiliklerini göstermişler ve devletin güçlülüğü üzerine teoriler yaparak Parti-Cephe'nin çizgisini değiştirmeye çalışmışlardır. Ama **Mahir**'de simgelenen devrimci kişiliğin uzlaşmazlığı ve kararlılığı bu tasfiyeci akımı safdışı ederek yoluna devam etmiştir.

Hesaplaşma bitmemişti elbette. Savaş, kahramanlıkları ve ihanetleri birlikte doğuruyordu. Türkiye halkları 1972 Mart'ında, onyıllardır beklenen bir çıkışa, büyük bir kahramanlığa tanık oldu. Anadolu toprağının yeni bir kahramanlık döneminin başlangıcıydı bu. Bu yeni kahramanlık dönemi, Maltepe'de **Hüseyin Cevahir**'le, Arnavutköy'de **Ulaş Bardakçı**'yla

Türkiye halkları 1972 Mart'ında, onyıllardır beklenen bir çıkışa, büyük bir kahramanlığa tanık oldu. Anadolu toprağının yeni bir kahramanlık döneminin başlangıcıydı bu. Bu yeni kahramanlık dönemi, Maltepe'de Hüseyin Cevahir'le, Arnavutköy'de Ulaş Bardakçı'yla mayalanmış, Kızıldere'de doruğa çıkmıştı. Anadolu toprağı bu kahramanlık tohumlarını filizlere dönüştürmekte gecikmeyecekti.

mayalanmış, Kızıldere'de doruğa çıkmıştı. Anadolu toprağı bu kahramanlık tohumlarını filizlere dönüştürmekte gecikmeyecekti. Ama dediğimiz gibi kahramanlıkların yanında döneclikler, ihanetler de görülecekti. Kızıldere'de Mahir'in de şehit olmasından sonra zindanlara doldurulanlar burjuvazinin ideolojik baskısını göğüsleyecek ve Parti-Cephe hareketini kaldığı yerden devam ettirecek kişilikler yerine, yılgın, yorgun ve inkarcı kişilikler sergilediler. Bunlar gerçekte Parti-Cephe'nin tarihsel çıkışına ve halk kitlelerinde yarattığı etkiye yabancılaşmışlardı. Burjuvazinin şiddeti daha büyük bir devrimci şiddeti gerektirirken onlar şiddetten kaçarak burjuvazinin şiddetinden kurtulma yolunu seçtiler. Aralarındaki farklılıklara rağmen esas olan buydu. 1974'de zindanlardan çıkan birçok eski devrimci artık eski düşüncelerini savunmuyordu. En olumluları Parti-Cephe çizgisini özellikle de silahlı mücadelenin temel olması anlayışını çeşitli biçimlerde reddederek düzeniçi mücadelenin önünü açıyorlardı. Parti-Cephe'yi tümünden reddetmeleri imkansızdı. Zindanlarda yaşadıkları açık Parti-Cephe inkarcılığını dışarıda sürdüremezlerdi. Çünkü Parti-Cephe'nin mücadele çizgisi, Kızıldere'deki devrimci kişilikler başta gençlik olmak üzere halk kesimlerinde büyük bir potansiyel yaratmıştı. Bu potansiyel üzerine oynamak onların çıkarınaydı. Belirli gruplar 1974-1980 arası bu oyunu oynadılar. 12 Eylül 1980 bir yanıyla bu potansiyel üzerinde halen oynamaya devam eden grupların gerçek yüzlerinin de ortaya çıkması oldu. Bu tarihten itibaren de, '74'den sonra oportünistçe savundukları Parti-Cephe çizgisini tümüyle reddederek yokolan

Bunlar artık kahramanlıktan, halka bağlılıktan söz bile edemez halledirler. Bu "yeni" dönemlerinde faşizme, zulme karşı şu direnişi gerçekleştirdik diyebilecekleri tek bir tavır, devrimci değerleri şöyle savunduk, böyle koruduk diyebilecekleri tek bir örnek yoktur. THKP-C mirasını "tasfiyeci" çizgileriyle ele geçirmeye çalışan dünün "sağ sapma"sı, bugün burjuva politika sahnesinin eteklerinde kendilerini avutan zavallılardır artık. (...) Parti-Cephe tarihi ve Parti-Cephe kişiliği ülke toprağına sağlam basarak kitlelerle bütünleşerek varolmuş ve gelişmiştir. Bunun dışına çıkanlar yok olmaktan kurtulamamışlardır.

TKP'nin yerini aldılar. Ve bugün ülkemizde reformizmin esas temsilcileri bu akımlardır.

Bunlar artık kahramanlıktan, halka bağlılıktan söz bile edemez halledirler. Bu "yeni" dönemlerinde faşizme, zulme karşı şu direnişi gerçekleştirdik diyebilecekleri tek bir tavır, devrimci değerleri şöyle savunduk, böyle koruduk diyebilecekleri tek bir örnek yoktur. THKP-C mirasını "tasfiyeci" çizgileriyle ele geçirmeye çalışan dü-

nün “sağ sapma”sı, bugün burjuva politika sahnesinin eteklerinde kendilerini avutan zavallılardır artık.

Her cunta sonrası veya zindanda birkaç yıl kaldıktan sonra kendini, siyasi çizgisini inkar edenlerin, herhangi bir devrimci mirasın taşıyıcısı olmalarından da, devrimci kişiliklerinden de söz edilemez. Onların kişiliklerinde somutlanan hem siyasi, hem ahlaki bir çöküş ve çürümedir. Binlerce insanı, bir siyasi çizgi adına eyleme, ölüme gönderip, tutsak düşmesine neden olup, sonra da bu siyasi çizgiyi inkar ve tasfiyeye girişen, şehitlerin ve tutsakların üstüne bir kalem çekenler sorgulanmalıdır. Bütün bunları yaptıktan sonra, “**bütün yaptıklarım yanlış**” deyip düzene dönmek, devrim karşı işlenmiş suç kabul edilmelidir. Bu, devrimci mirasımıza, kahramanlarımıza ve kahramanlıklara layık olma sorumluluğudur.

Devrimci mirasın nasıl sahiplenilemeyeceğinin bir başka örneği, THKP-C çizgisini savunma iddiasındaki “**sol sapma**”dır. Parti-Cephe’yi karikatürize eden, Parti-Cephe’yi revizyonistlerin anladığı gibi anlayan sol sapma içerisindeki küçük gruplar da bugün tamamen yok olmuşlardır. Yokolmalarının veya reformistleşmelerinin nedeni Parti-Cephe düşüncesini içselleştirememeleri, bu düşünceleri kitlelere götürüp, kitle mücadelesini geliştirmemeleri, silahlı ve silahsız mücadele biçimlerini birlikte ele almamaları ve bu mücadele içerisinde düzen yanlarını atıp, devrimci kişiliklerini geliştirmemeleridir. **Parti-Cephe tarihi ve Parti-Cephe kişiliği** ülke toprağına sağlam basarak kitlelerle bütünleşerek var olmuş ve gelişmiştir. **Bunun dışına çıkanlar yok olmaktan kurtulamamışlardır.**

Bu topraklara yabancılaşan-

**Gazi’ler de, 96 Ölüm
Orucu da bu
kahramanlık çizgisi
olmaksızın düşünülemez,
yaşanamazdı.
Kuşatıldıkları üslerde
yüzlerce ölüm
mangasına meydan
okuyan gencecik
delikanlılar, kızlar,
herkesin kafasındaki
kalıpları, statükoları
yıktı. Bu toprak
Sabo’larla, Sibel’lerle,
Özlem’lerle,
Süleyman’larla,
Yemliha’larla, İdil’lerle
kaynıyor.**

lar, düzenin gücü, terörü karşısında bedel ödeme cesareti ve kararlılığı gösteremeyenler, bu toprakların gücünü kendi gücü yapamayanlar erir, düzene döner, yokolurken; THKP-C’nin ektiği tohumlardan çıkan filizler, Anadolu topraklarına derinlemesine kök salarak, o toprağın gücünü gücüne katarak kahramanlık çizgisinden yürümeye devam ettiler, destanları destanlara eklediler. Parti-Cephe çizgisi düşmanla açık savaş içinde, bir an bile mücadele arenasını terketmeyi düşünmeden, bir an bile çizgisini sağa sola saptırmadan, kahramanlar yaratmaya devam etti. Bu çizgi, gelenekselleşti, kiteselleşti. Artık 16-17 yaşındaki savaşımlar Kızıldere’deki gibi çatışıyor, beş-altı aylık savaşımlar, Cephe’nin halkı koruma geleneğini örnek bir titizlikle uyguluyor, genç ya da yaşlı, kadın veya erkek, Cephe savaşımları, Kızıldere’deki iktidar

bilinciyle teslim olmayı reddediyor, düşmanı teslim olmaya çağırıyordu. Görülmesi gereken de buydu işte. Öylesine militanca, öylesine kahramanca davranabilmek için ne beş-on yıllık devrimci, ne merkez komite üyesi olmak falan da gerekmiyordu. Cephe çizgisi, Cephe geleneği içinde, Kızıldere’den Ölüm Orucuna, 12 Temmuz’dan Çiftehavuz’lara, Bağcılar’dan, Adana’ya, Dersim’e, Küçükcesat’a, Cephe savaşımları tarihi kanlarıyla yazıyorlardı. Gazi’ler de, 96 Ölüm Orucu da bu kahramanlık çizgisi olmaksızın düşünülemez, yaşanamazdı. Kuşatıldıkları üslerde yüzlerce ölüm mangasına meydan okuyan gencecik delikanlılar, kızlar, herkesin kafasındaki kalıpları, statükoları yıktı. Bu toprak Sabo’larla, Sibel’lerle, Özlem’lerle, Süleyman’larla, Yemliha’larla, İdil’lerle kaynıyor. Ve onlar Parti-Cephe çizgisiyle buluşuyorlar... Düşmanın terörü, bu dönemde de ihanetleri, sağa savrulmaları ortaya çıkarmaya devam etti. Ama artık çizgi öylesine yerleşmiş, öylesine kökleşmiştir ki, hiç biri halk kurtuluş savaşını kesintiye uğratmayı başaramamıştır. Bu topraklar feda kuşakları yetiştiren topraklardır. Bunlar artık savaşı her koşulda sürdürecektir, zafere ulaşmadan da silahlarını elden bırakmayacaklardır.

Parti-Cephe kişiliği her esen rüzgarda sağa-sola savrulmamaktır. Dünyada tek başına kalsa dahi düşüncelerini hayata geçirendir. Düşmana teslim olmayandır. Halka ve ülkeye bağlılıktır. Parti-Cephe Anadolu toprağında kök salmış, bu topraktan güç almıştır. Böyle olduğu içindir ki, bu topraklarda, kahramanlıklar, Parti-Cephe çizgisinde süreklileşmiş, bu çizgide kiteselleşmiştir.

KİM KADRO, KİM TARAFTAR? KİM PARTİLİ, KİM CEPHELİ?

Kadro ve taraftarların mücadelesinin gelişimi içinde zaman zaman kendilerine “*Acaba benim konumum ne? Kadro muyum, taraftar mıyım?*” sorusunu sordukları bilinir. Veya bu soru “*Ben Partili miyim, Cepheli miyim?*” şeklinde de bürünebilir. Bu soru genellikle kadro veya taraftarın mücadele içinde gelişip üstlendiği görevlerin farklılaştığı, örgütsel işleyişteki sorumluluklarının artmaya başladığı süreçlerde daha çok sorulur. Soru, bu sıfatların onurunu, gururunu taşıma isteği ve coşkusunun bir ürünüdür. Daha istisna olarak da konum sorunu olan, konum sorununu “hak-hukuk” sorunu olarak gören küçük-burjuvazinin gündeme getirdiği bir sorudur.

Bu tür sorular, klasik, revizyonist örgüt modellerine bağlı kesimler için garip de görülebilir. Öyle ya, kim kadro, kim taraftar, kim aday üye, bunlar “resmi” olarak belirlenmiştir her zaman. Resmi hiyerarşi ve konumlandırmanın dışında kimse tek adım atamaz! Ama faşizm koşullarında hayatın, mücadelenin, halk kurtuluş savaşının gerçeği bu değildir.

Biz hiç bir dönem bürokratik bir örgüt olmadık. Programları, tüzükleri idealleştiren, onları her derde deva gören bir anlayışa sahip olmadık. Türkiye solu, ideolojik sağlamlığın, ideolojik birliğin olmadığı yerde hiç bir **Program**’ın, yoldaşlık ilişkilerinin olmadığı, harcında gü-

venin ve paylaşımın olmadığı yerde hiç bir **Tüzük**’ün, hiç bir şeye **çare olmadığına** çok zengin örnekler sunmuştur.

Cephe, bu konuda her türlü şabloncu anlayışları reddederek, bunlara savaşımızın özgünlüğü içinde bir rol yüklemiş, Program ve örgütsel işleyiş sorunlarını buna göre

Biz hiç bir dönem bürokratik bir örgüt olmadık. Programları, tüzükleri idealleştiren, onları her derde deva gören bir anlayışa sahip olmadık. Türkiye solu, ideolojik sağlamlığın, ideolojik birliğin olmadığı yerde hiç bir Program’ın, yoldaşlık ilişkilerinin olmadığı, harcında güvenin ve paylaşımın olmadığı yerde hiç bir Tüzük’ün, hiç bir şeye çare olmadığına çok zengin örnekler sunmuştur.

biçimlendirmişti. Bu nedenle, ne bol keseden merkez komite, bilmem ne komitesi payeleri dağıtıldı, ne de sırf **tüzüğe uysun diye**, kişilerin gerçek durumuna uyup uymadığına bakılmaksızın **üye, aday ü-**

ye, kadro gibi sıfatlar verildi.

Bu kategoriler bir örgütlülük içinde şu veya bu şekilde olacaktır elbette. Vardır da. Ancak bu sıfatların örgüt tarafından resmileştirilmesi, esas olarak bir sonuçtur; kişilerin gelişiminin geldiği noktada adının konulmasıdır.

Devrimci Sol olarak siyasi arenada yermeye başlamamızdan itibaren, Partileşme Süreci’nin uzun bir dönemi boyunca üyelik, aday üyelik, kadro veya taraftarlık konusunda resmi bir konumlandırma olmadı. Ancak mücadele içinde çok daha canlı, dinamik bir örgütsel konumlandırma ve hiyerarşi oluşmuştu. Alan ve birimlerdeki komiteler, FTKSME’ler ve SDB’ler bu örgütsel şekillenişin kadro adaylığı, kadro ve yönetici düzeyindeki basamaklarıydı. Bu dönemde oportünist, revizyonist gruplar, devrimci harekete yönelik “*tüzüğünüz, programınız bile yok*” tarzında küçümseyici eleştiriler yapmaktaydılar. Ancak, “kapı gibi” programlarına rağmen o zamandan bugüne hiç bitmeyen “ideolojik” ayrılıkları, bölünmeleri, keza daha somut bir gösterge olarak 12 Eylül sonrası hapishanelerde yaşananlar, tüzüklerin, programların ne anlam yüklediğini, dahası, kimin daha şekilli, daha yerine oturmuş bir örgütsel işleyişe sahip olduğunu çok açık biçimde ortaya koydu. Hapishane idareleri eylemleri kırmak, tutsakların iç örgütlülüklerini dağıt-

mak için sık sık sevkler yapıyor, her sevk sonrası tutsakların örgütsel yapısı da bir anlamda yeniden oluşturuluyordu. Tüzüklü, programlı pek çok siyaset işte bu dönemlerde çokça “örgüt içi sorun”lar yaşar, kimin sorumlu olacağı konusunda dışa da yansıyan çekişmeler, hatta ayrılıklar çıkarken, Devrimci Sol tutsakları ne İstanbul, ne de Anadolu hapishanelerinde bu tür sorunları hemen hiç yaşamadılar. Herkesin yeri belliydi, dahası ilişkilerin temelindeki güven, belirsizliklerin olduğu durumları da sorunsuz çözüyor, örgütsel ilişkilerinde sorunlar yaşanmıyordu.

Partileşme sürecinin bu dönemi boyunca ideolojik ve örgütsel birlik doğrultusunda önemli mesafeler katetmiştik, ama partiye ulaşmada bu da yeterli görülemezdi. 1989 sonlarında, hapishaneler de dahil olmak üzere tüm alan ve bölgelerde, kimin üye, kimin taraftar olduğunun belirlendiği bir örgütsel işleyişe geçilmesi kararı alındı. Yaygın bir rapor alışverişi ve eleştiri-öz-eleştirin, değerlendirmelerin ardından, hemen tüm ülke çapında kim kadro, kim taraftar, kim üye, kim aday üye, yeniden belirlendi. Bu esas olarak hayatın her alanında, mücadelede, örgütlenmede, askeri yapıda **partiye giden yolda** atılan adımları tamamlayan bir gelişmeydi.

Bu süreç darbe ihanetiyle bir yerde kesintiye uğrasa da Parti Kuruluş Kongresi’ne böyle gelindi.

Partimiz de asla bürokratik bir işleyişe sahip olmayacaktı. 5-10 kişinin, hemen hiç bir ideolojik ve pratik netleşme süreci yaşamaksızın partileşebildiği ülkemizde, on yılların mücadele birikimi üzerinde partileşen devrimci hareketimiz, geleneklerini daha da yetkinleştirerek Parti-Cepheli süreçte de sürdürecekti elbette. Parti Kuruluş Kong-

resi’nde, Devrimci Sol üyeliklerinin gözden geçirilip, Parti ve Cephe üyeliklerinin de bu süreçle birlikte düzenleneceği kararı alındı. (Kongre Belgeleri-2, Karar No:2)

“**Partiye Ve Cepheye Üye Alımı, Eleştiri-Özeleştiri Kampanyası Üzerine**” başlığını taşıyan bu karar, şu sözlerle sona eriyordu:

“**Bütün yoldaşlarımız, bütün taraftarlarımız parti üyeliğini ka-**

Bir halk hareketi açısından, Partililik, Cephelilik ülkemizin ve halkımızın sosyal, kültürel özelliklerine, ülkemizdeki savaş gerçeğine göre kendine özgü biçimlerini yaratarak geliştirecektir. Öyle de gelişmektedir. (...) Bu bakış açısının sonucu olan şekillenmeyle, bazen hiç bir resmi adlandırma, konumlandırma yapılmadan yüzlerce, binlerce insanımız, hayatın içinde Partili ve Cepheli olarak görevler üstlendiler, Parti-Cephe’nin misyonunu sürdürdüler.

zanmak için, parti üyesi olmanın coşku ve hazzını yaşayarak, büyük bir yarış içerisine girmelidir.”

Bundan sonra, “**Partili Olmak**” kavramı ve hedefi, tüm Parti-Cephelilerin literatürünün ayrılmaz parçası oldu. Her düzeyde, her konumda yoldaşlarımız kendilerini bu hedefin ışığında değerlendirdiler.

Bir halk hareketi açısından, Par-

tililik, Cephelilik ülkemizin ve halkımızın sosyal, kültürel özelliklerine, ülkemizdeki savaş gerçeğine göre kendine özgü biçimlerini yaratarak geliştirecektir. Öyle de gelişmektedir. Biz örgütsel yöntemlerimizde, geleneklerimizde şu veya bu şablona ne kadar uyuyor diye değil, mücadeleyi, insanlarımızı, örgütsel yapımızı ne kadar, nasıl geliştiriyor diye baktık. Bu bakış açısının sonucu olan şekillenmeyle, bazen hiç bir resmi adlandırma, konumlandırma yapılmadan yüzlerce, binlerce insanımız, hayatın içinde Partili ve Cepheli olarak görevler üstlendiler, Parti-Cephe’nin misyonunu sürdürdüler.

İnsanlarımız kendilerinin Partili mi, Cepheli mi, kadro mu, taraftar mı olduklarına bu bakış açısı içinde cevaplar buldular. Partimiz bu cevapları istisnalar hariç onayladı. İlla bir tanım gerekirse şöyle diyebiliriz: İnsanlarımız, **kendini nasıl hissediyorsa, örgütsel işleyişte ve mücadelede hangi konuma denk düşen bir sorumluluğu üstleniyorsa, odur. Bunun Parti-Cephe tarafından bir ad verilerek onaylanması, yalnızca resmîyet açısından sözkonusu olabilir. Ama zaten Parti-Cephe, kadronun gösterdiği sorumluluk üstlenme düzeyine bağlı olarak, onu, bu düzeye uygun bir görev içinde istihdam ederek konumunu belirlemiş ve onaylamış olur.**

Partililiği, Cepheliliği işte bu şekilleniş içinde tanımlayabiliriz.

Parti’li olmak, Parti’nin ve Cephe’nin kadrosu olmak, yöneticisi, komutanı olmak, tüm yoldaşlarımızın hedefi olmalıdır. Bunu hedeflemeyen, böyle bir iddia taşımayan gelişemez. Bu, kadro ve taraftarlarımız, savaşçılarımız arasındaki sosyalist yarıştır. Ama rekabet değildir. Olmamıştır. Dünya ve ül-

kemiz solunda adeta kronik bir hastalık halini almış olan yönetici ve kadrolar arasındaki birbirinin ayağını kaydırmaya çalışmak, birbirinin kuyusunu kazmaya çalışmak gibi kariyerist, burjuva rekabetçi anlayışlar bize uzaktır.

Parti'nin, Cephe'nin kadrosu olmayı hedefleyen her insanımız, kadronun ne olup olmadığını kafasında net olarak şekillendirmelidir. Önce kadro nedir, kimdir, bunu bir kez daha tanımlayalım. Daha önce çeşitli yazılarımızda yaptığımız, yine keza çeşitli devrimci önderlerin yaptığı tanımlar vardır. Bunları tekrarlamadan Che'den kadronun çeşitli özelliklerinin oldukça isabetli tarif edildiği bir alıntıyla cevaplayalım bu soruyu.

"Kadro nedir?"

Kadro, merkezdeki yetkililerden gelen talimatları doğru yorumlayabilecek siyasi gelişim düzeyine yükselmiş, bu emir ve talimatları benimseyen, bunları yönetimler olarak kitlelere ileten bir kişi, kitlelerin en derin isteklerini, iç dürtülerini gösteren belirtileri algılayabilen bir kimsedir.

Kadro, hem ideolojik hem de yönetsel bakımdan disiplinli, demokratik merkezîyetçiliği bilen ve uygulayan, çeşitli yönlerinden en iyi biçimde yararlanmak üzere yeni yöntemlerimizin çelişkilerini farkedebilen bir bireydir.

Ortaklaşa tartışma, tek karar ve sorumluluk ilkesini üretim alanına uygulamayı bilir.

Kadroların dürüstlüğü ve bağlılığı denenmiş, fiziksel ve moral cesareti, ideolojik gelişimiyle birlikte her zaman her çeşit mücadeleye girmeye, devrimin yürüyüşüne gerektiğinde hayatını ortaya koyarak uyum sağlamaya hazır durumda bulunacak biçimde çelikleşmiştir.

Aynı zamanda kişisel çözümlemeye yapmaya yeterli biridir; bu özelliği gerekli kararları almasını ve disipline ters düşmeyen yaratıcı inisiyatifini kullanmasını sağlar." (Che, Politik Yazılar, sayfa 115)

Şimdi bunlar ışığında kadronun bazı niteliklerini daha da somutlaştırıp, ayrıntılandırabiliriz.

Parti'nin Cephe'nin Kadroları, Halkın Üstünde, Dışında Değil-

İnsanlarımız, kendini nasıl hissediyorsa, örgütsel işleyişte ve mücadelede hangi konuma denk düşen bir sorumluluğu üstleniyorsa, odur. Bunun Parti-Cephe tarafından bir ad verilerek onaylanması, yalnızca resmiyet açısından sözkonusu olabilir. Ama zaten Parti-Cephe, kadronun gösterdiği sorumluluk üstlenme düzeyine bağlı olarak, onu, buna uygun bir görev içinde istihdam ederek, onun konumunu belirlemiş ve onaylamış olur.

lerdir; Halktan Biridirler ve Halkın İçindedirler: Kadro halkla iç içedir. Halkın mücadelesine yol gösteren, eğiten, örgütleyen, sevincini, acısını, kaygısını paylaşandır. Böyle olmak zorundadır. Böyle olmazsa orada ne sağlıklı bir kadrolaşmadan, ne de halkın mücadelesine öncülük edebilmekten bah-

sedilemez. Bu nedenledir ki halkla iç içe olan kadrolar partinin **gözü, kulağıdır**. Kadro halktan öğrendiklerini, onun düşüncelerini, duygularını, taleplerini, kuşku ve tereddütlerini partiye iletmekle yükümlüdür. Halkın nabızı ancak bu işleyiş hızlı ve sağlıklı olarak yerli yerine oturmuşsa tutulabilir. Her alandan, her ilden kadrolardan gelen bu bilgiler sayesinde politikalar, taktikler tespit edilir. Veya izlenen politikaların yarattığı sonuçlar, eksiklikleri, fazlalıklarıyla gözden geçirilip sağlıklı sonuçlara varılabilir. Bu nedenledir ki kadroların sözlü ve yazılı olarak partiye verecekleri düzenli raporların önemi büyüktür. Ancak istenildiğinde, ayda yılda bir zorla rapor yazan kadro, yapması gereken önemli bir görevini yerine getirmiyor demektir. Her faaliyeti, gelişmeyi detaylarıyla birlikte düzenli olarak rapor etmek, belli dönemlerde bir değerlendirme çalışması olarak rapor yazmak, bir alışkanlık, bir tarz haline getirilmek durumundadır. Bu kadro misyonunu yüklenmenin önemli bir parçasıdır. Hiçbir kadronun, sorumluluklar üstlenmiş hiçbir kadro adayının bunu aksatmaya, savsaklamaya hakkı yoktur.

Partili, Cepheli, Parti-Cephe'nin politikalarını, taktiklerini kitleye taşıyandır: En doğru politikalar, en parlak fikirler dahi onları hayata geçirebilecek kadrolar yoksa birer hiçtirler. Kağıt üzerinde kalmaya mahkumdurlar. Bu yanı sıra kadrolar partinin sadece gözü, kulağı değil, aynı zamanda **eli, ayağıdır**lar. Politikalar, taktikler, stratejiler kadrolarla hayata geçer. O halde kadrolar Partinin, Cephenin stratejisini, taktiklerini herkesten iyi, politikalarını herkes-ten hızlı ve doğru olarak kavramak

zorundadır. Partinin ne dediğinden haberi olmayan veya ne dediğini kavrayamamış, yanlış kavramış kadro şaşkın ördek gibidir. Ya ne yapacağını ne edeceğini bilmiyordur, oturuyor ya da kendi başına sonuçsuz koşturuyordur; ya da farklı mecralarda yol alıp, çevresindeki ilişkileri de partinin politikalarından, çizgisinden farklı bir biçimde şekillendiriyordur.

Kadrolar, en alttan en üst kademelere kadar, yatay ve dikey örgütlenmede aldıkları görev ve sorumluluklarla örgütsel işleyişi sağlayan esas halkadır. Dolayısıyla bir hareketin kadro organizasyonu ve hayatın içinde farklı görevler üstlenmiş kadroları arasındaki ilişki ne kadar düzenli, ne kadar ahenkli, birbirini bütünleyen, eksik ve geldikleri kapatan biçimde, sağlıklı ve hızlı olarak sağlanabiliyorsa örgütlenme de, partinin politikalarının hayata geçirilmesi ve sonuç alınması da o kadar sağlıklı olur. Belirlenen hedeflere o oranda ulaşılır. Bu noktada örgütsel işleyişte disiplini sağlamada, hızlı bir iletişim ağı oluşturmada, partinin politika ve talimatları doğrultusunda Particephelileri ve kitleleri harekete geçirmekte en büyük görev ve sorumluluk yine kadroların omuzlarındadır.

NASIL BİR PARTİLİ İSTİYORUZ?

Ülkemiz ve halklarımız 12 Eylül gibi bir baskı, terör ve dejeneras-

Kadro halkla iç içedir. Halkın mücadelesine yol gösteren, eğiten, örgütleyen, sevincini, acısını, kaygısını paylaşındır. Böyle olmak zorundadır. (...) Bu nedenledir ki halkla iç içe olan kadrolar partinin gözü kulağıdır. Kadro halktan öğrendiklerini, onun düşüncelerini, duygularını, taleplerini, kuşku ve tereddütlerini partiye iletmekle yükümlüdür.

yaş yürüten devrimci hareket, bu dönemden itibaren en büyük savaşı bu alanda vermiştir. Düzenin şu veya bu şekilde bozduğu, örselediği kişilikleri devrimciye dönüştürmek, en büyük enerjiyi almıştır. Çünkü insan malzemesi buydu, bu insanlarımızla mücadeleyi ve savaşı geliştirecektik. O halde bu alanda da savaşacaktık.

Terörün gölgesi altında yoğun bir karşı-devrimci propagandanın sürdürüldüğü, solun bazı kesimlerinin bu terör ve propaganda altında savrulmalar yaşadığı ideolojinin şekilsizleşmesinin had safhaya ulaştığı bu sürecin sonuçlarından

yon dönemi yaşamıştır. Bu sürecin halkımız, halkımızın kültürü ve sol üzerinde ağır etkileri olmuştur. Halkın ve devrimcilerin değerleri sarsılmış, zedelenmiş, yerine burjuva, küçük-burjuva kültürü ikame edilmiştir. 1985'lerden itibaren devrimci mücadeleyi geliştirmeye çalışan, giderek oligarşiyle boyutlanan bir sa-

biri, devrimci, kadro tipinin de çeşitli eksikliklerle, zaafarla biçimlenmesi olmuştur. Tek yanlı, çok bilmiş, tembel, hak-hukuk peşinde ve meşruluğu düzen içinde, legalitede arayan, korkularını, kaygılarını statüleştirilen bir devrimci tipi, bu tür kadrolar çıkmıştır ortaya. Bu konuda diyebiliriz ki, en büyük savaşı yürüten hareketizdir ve herşey bir yana şehitlerimiz, bu savaştan başarıyla çıktığımızın göstergesidir. Bu nedenle, her türlü sağcı düşüncenin, "Avrupa komünizmi"nden veya sivil toplumculuktan çalınmış örgüt ve kadro anlayışlarının, bireyciliğin devrimcilik adına savunulup meşrulaştırıldığı bir ortamda, Partili kişiliği tarif ederken, klasik özeklikleri itibarıyla değil, bu sürecin öne çıkardığı nitelikleri ve çok yönlülükleriyle ortaya koyacağız.

Partili Halklaşan, Halkı Devrimcileştirir; Türkiye solunun adeta klasikleşmiş bir kadro kalıbı vardır. Bu kalıp devrimci hareketin kadro kaynağının

ağırlıklı olarak öğrenci gençlik olduğu dönemin ortaya çıkardığı bir kalıptır. Ne var ki savaşın ve Cephe'nin halklaşmasına bağlı olarak bu kalıp değişmek zorundadır. Değişmesi gereken elbette yalnızca sonuç olarak ortaya çıkan kadro kalıbı değildir. Eğitim ve kadrolaşma süreçleri de döneme uygun olarak şekillendirilmek zorundadır.

En doğru politikalar, en parlak fikirler dahi onları hayata geçirebilecek kadrolar yoksa birer hiçtirler. Kağıt üzerinde kalmaya mahkumdurlar. Bu yanıyla kadrolar partinin sadece gözü, kulağı değil, aynı zamanda eli, ayağıdır. Politikalar, taktikler, stratejiler kadrolarla hayata geçer.

Hemen her söylenileni anında kap, entellektüel birikimi yüksek insanlar aramak durumunda değiliz. Kaldı ki, bu niteliklere sahip olanların her zaman iyi bir kadro adayı olduğu sanısı da doğru değildir. Mao bir çalışma programı için öğrenci seçiyor: “*seçimi yaparken entellektüel yetenek yerine düşünce-lere, coşkuya ve köktencilğe önem veriyor.*” Taraftarları, kadro adaylarını çok yönlü değerlendirmeliyiz. Şu veya bu açıdan yetersiz, hatta yeteneksiz görünen herhangi bir insanımızın daha özel bir konuda yeteneği, kapasitesi olabilir, bunlar yeterince değerlendirilmeden, insanlara dar bir bakış açısıyla bakarak yapılacak eğitim ve istihdamın geliştirici olmayacağı, hareketin kadro ihtiyaçlarını karşılayamayacağı açıktır. Kadro adayı olarak eğitmek için seçerken, çeşitli görevler için istihdam ederken “*ağzı laf yapan*” ölçüsünü değil, iş yapma ölçüsünü esas almalıyız. **Partiye bağlılık, görev ve sorumluluklarını yerine getirmek için azami çaba har-cama, fedakarlık** temel olmalıdır.

Partili olan, olmayı hedefleyen, Parti-Cephe’nin kadrosu olmaya çalışan her insanımız, hangi sınıf kökeninden gelmiş olursa olsun, halklaşmak zorundadır. Bu halkın değerleriyle donanmaktır. Bununla aynı süreçte halkı devrimcileştirmekle yükümlüdür.

Partili Öğrenen ve Öğretendir; Ne Parti-Cephemizin, ne de halkın çok bilmiş, ukala, üstenci kadrolara ihtiyacı yoktur. Ama aynı

zamanda eğitmeyen, bildiğini etrafına yaymayan, öğretmek için emek sarfetmeyen tembellere de ihtiyacı yoktur.

Taraftarlar kadrolardan, kadrolar taraftarlardan öğrenecektir. Herkes halktan öğrenecektir. Partiden, şehitlerimizden öğrenecektir. Çok bilmiş veya çok emek gerektiren işlerden kaçmaya çalışan kadro ve yöneticilerde, alttan ve Partiden gelen önerilere karşı genel olarak bir küçümseme vardır; çünkü koşulları en iyi o biliyordur. O ne alttakiler, ne de üsttekiler, “*Bizim ne durumda olduğumuzu bilmiyoruz ki*” diye düşünür ve aşağıdan veya yukarıdan gelen önerileri, sayısız gerekçeyle savuşturmaya çalışır. Oysa sadece çok bilmiştir, ama bilmemektedir. Parti, ve bizzat birimin içinde olan alttakiler, olan bite-ne ondan daha fazla vakıftırlar. Çok bilmiştir, hatta herşeyi bilir, bu

Ne Parti-Cephemizin, ne de halkın çok bilmiş, ukala, üstenci kadrolara ihtiyacı yoktur. Ama aynı zamanda eğitmeyen, bildiğini etrafına yaymayan, öğretmek için emek sarfetmeyen tembellere de ihtiyacı yoktur.

Öğrenmeyen, öğretmeyen, Partili olma sıfatına layık olamaz. Çünkü Parti en büyük öğretmen, en büyük okuldur; Partililer, ise bu büyük okulun halk ve kadro okullarında görevlendirdiği öğretmenlerdir. Ama büyük öğretmeninden öğrenmeyen, Parti okuluna kulak vermeyen, doğal ki, bulunduğu alanın öğretmeni de olamaz.

maz. Çünkü Parti en büyük öğretmen, en büyük okuldur; Partililer, ise bu büyük okulun halk ve kadro okullarında görevlendirdiği öğretmenlerdir. Ama büyük öğretmeninden öğrenmeyen, Parti okuluna kulak vermeyen, doğal ki, bulunduğu alanın öğretmeni de olamaz.

Partili Denetlenen ve Denetleyendir; Biz iğneyle kuyu ka-

zıyor, hassas elektronik devreler yapar gibi, en küçük hatanın büyük tahribatlara yol açtığı bir yapıyı sürdürmeye çalışıyoruz. Kitlelere ulaşmamızı engellemek, örgütlenmelerimizi dağıtmak için her türlü terörü uygulayan, her türlü hatadan, gevşemeden yararlanarak Parti-Cephemize darbe vurmaya çalışan bir düşman karşısında, denetim mekanizmalarına sahip olmayan bir örgütlülük, uzun süre direnemez, sağlıklı bir faaliyet yürütemez, örgütlenmeleri geliştiremez. Bir savaş örgütü için, tüm birim ve alanlarında hem aşağıdan yukarıya, hem yukarıdan aşağıya bir denetim hayati önemdedir. Denetim görevi de, esas olarak örgütsel işleyişin ana halkaları olan kadrolardadır. Bu yapı içinde denetlenmeyi, kendisine verilen herhangi bir talimatın tekrarının istenmesini “*biz aptal mıyız*” diye gurur sorunu yapan, hata yapmaya da açık demektir. Tersinden, yalnız talimat vermeyi seven, ama daha çok enerji ve emek sarfe-

yüzden araştırmaz, teknolojiyi izlemez, halkın nabzını tutmaz. Bu defa gelen öneri ve talimatlara “*o öyle olmuyor*”, “*bunlar öyle düşünmüyor*” cevaplarıyla direnir. **Bu, bilmemenin direncidir.** Öğrenmeyen, öğretmeyen, Partili olma sıfatına layık ola-

derek verdiği talimatın yerine getirilip getirilmediğini denetlemeyen “amir”ler de, bu yapının gerektirdiği sorumluluk ve hassasiyete sahip değildirler. Denetlenmek istemeyen veya denetlemeyen biri, hataların faturasının savaşçıların canıyla ödendiği bir savaş örgütünün kadrosu, üyesi olabilir mi? Kadro olmayı, Partili olmayı hedefleyen her insanımız, denetim sorununu işte bu sorunun cevabıyla birlikte düşünmek durumundadır.

Partili Öneri Alan ve Talimat Verendir; Kendi altındaki insanların düşünce ve önerilerini küçümseyen, içinde yer aldığı yapıda “her şeyi en iyi ben bilirim” havasında öneri almayan, durumu tahlil etmeyen, araştırma yapmayan, kolektivizmi çalıştırmayan Partililer, Partili çalışma tarzımızı uygulamıyorlar demektir. Tersinden, yapılması gereken işleri hep genel olarak ifade eden, ortaya söyleyen, talimat veremeyen, bu konuda kendine güvensiz ve liberal, yapılacak iş konusunda kesin kararlı ve sonuç alıcı olmayan da Partili çalışma tarzımızın hakkını veremez.

Partili Eleştiren ve Özeleştirir Yapandır; Partili birlikte çalıştığı, veya yönettiği insanların sevgisini ve saygısını kazanmalıdır. Birimde yoldaşca bir ortamın kurulmasının en temel ayaklarından biri budur. Bağırıp çağırarak, cezalarla korkutarak veya doğrudan cezalarla yönetmek, bizim tarzımız ve tercihimiz değildir. Ama yönetici, gerektiğinde

eleştirmekten, ceza uygulamaktan, eğitici yaptırımlara başvurmaktan da çekinmemelidir. Yönettiği insanlarla “*kötü olmak*” için liberal davranan bir yöneticinin orada kazanacağı sevgi ve saygının içi boştur. O sevgi ve saygıyı ancak liberal davrandığı sürece görececek, biraz işleri sıkıldığında, disiplin uyguladığında bu kez hızla ilişkiler “*kötülecek*”tir. Tersinden, yalnızca eleştiren, kendini değerlendirmeyen ve kendi özeleştirisini yapmayan bir partili, bulunduğu ortamda Partili çalışma tarzının ihtiyacı olan açıklığı, eksikliklerin üzerine gidilen bir ortamı yaratamaz. Kendi eksiklikleri karşısında öz-eleştiri yapmayan, bunları aşmak için çaba sarfetmeyen yönetici, bir süre sonra zaten kendi sorumluluğu altındaki insanları eleştiremez duruma düşecek, o birimde eksiklikler statüleşecektir.

Partili Örgüt Disiplinine, Örgüt Hukukuna Uyan ve Uyulmasını Sağlayan

Bağırıp çağırarak, cezalarla korkutarak veya doğrudan cezalarla yönetmek, bizim tarzımız ve tercihimiz değildir. Ama yönetici, gerektiğinde eleştirmekten, ceza uygulamaktan, eğitici yaptırımlara başvurmaktan da çekinmemelidir.

Görev, yetki ve sorumluluk sınırlarının belirlenmesinde Parti-Cepheli’nin uymakla yükümlü olduğu hukuk, savaşın, partinin ihtiyaçlarına ve adalet anlayışımıza göre biçimlenir.

vardır, ne de hiç kimse “*nasılsa ben ihlal etmiyorum*” diyerek başkalarının yaptığı ihlalleri görmezden gelebilir. Disiplin, kadrolarda cisimleşir. En başta kadroların disipline gelmediği bir birimde gevşeme ve laçkalık

kaçınılmazdır. Disipline, ilke ve kurallara uymak da, uyulmasını sağlamak da bütün kademelerdeki Parti-Cepheli’lerin görevi, sorumluluğudur.

PARTİLİ, CEPHELİ OLMANIN, KADRO OLMANIN HUKUKU

Konum sorunu, klasik olarak kimin hangi konuda ne kadar yetkili olduğunun belirlenmesidir. Tüzükler bir yanıyla da zaten bunları resmileştiren belgelerdir. **Görev, yetki ve sorumluluk sınırlarının belirlenmesinde Parti-Cepheli’nin uymakla yükümlü olduğu hukuk, savaşın, partinin ihtiyaçlarına ve adalet anlayışımıza göre biçimlenir.**

Parti-Cephemiz, kadrolarına, hatta taraftarlarına mücadelenin somut görevleri içinde alabildiğine geniş bir yetki tanır. Alabildiğine geniş bir inisiyatif alanı sunar. Partinin bu konuda sınırı yoktur; sınır, kadroların, taraftarlarımızın bu görev ve sorumluluğu ne kadar üstlenebilecekleriyle belirlenir. Elbette her yetki, aynı ölçüde sorumluluk üstlenmek, yapılan ve yapılmayan her şeyde **hesap vermektir**. Yetki isteyen ama hesap vermek iste-

meyenler, yetkiyi bol bol kullanan ama bizzat sorumluluk üstlenmekten kaçanlar, küçük-burjuva popülist ve kariyeristlerdir. Bunlar, yetkilerine dokunulduğunda, konularına sınırlamalar getirildiğinde hemen hak-hukuk tartışmasına başlarlar. Ama tecrübelerle bilinir ki, bu tip hak-hukuk tartışması yapanlar, kendi yetkili, sorumlu oldukları alanlarda, altlarındaki insanlara hiç bir söz hakkı tanımayan, adaletsiz bir işleyiş oluşturmuşlardır. İşine gelince örgüt hukuku hatırlanır, gelmeyince hatırlanmaz. Ona geniş yetkiler verilsin, o da bol bol emir, talimat versin, ama yapılamayan işlerin sorumluluğu hep altındakilerde olsun; istediği budur. **“Söyledim yapmadı”** gerekçesini çok sık kullananların, yetki ve sorumluluk anlayışları esas olarak böyledir. Örgüt kendisinden hesap soramayacak, ama o altındakilerden hesap soracaktır.

Örgütün hak, hukuk, adalet anlayışına saygı göstermek ve sahip çıkmak, örgütle kadro arasındaki güvenin temelini oluşturur. Saygı göstermeyenler, sahip çıkmayanlar, kendilerini örgütün ve devrimin çıkarlarının önüne koyanlar, örgüt hukukunu, adaleti ancak başarıları sıkıştığında hatırlarlar. Örgüt içinde hiç kimse, konumu, yaptıkları ne olursa olsun, kendilerine özel bir hak ve adalet beklentisi, talebi içinde olamazlar. Hiç kimse ne, önemli işler yaptıkları için bir ayrıcalık bekleye-

bilir, ne de kendi zaaflarını meşrulaştıracak şekilde şu ya da bu kuralın kendisi için geçerli olmasını isteyebilir. Sözlülük, evlilik gibi konularda da karşımıza çıkan örgüt hukukuna bakıştaki bu çifte standarttır. **Evlenme** talebinde bulunuyor. Bu talepte bulunur-

ken de **“ben herşeye hazırım”** diyor. Evlenme konusunda da örgüt hukukuna göre izin istiyor. Ancak evlendikten kısa bir süre sonra ayak diremeler başlıyor. **“Ben şunu yapamam, buraya gidemem”** demeler başlıyor. Dün izin alınan örgüt hukuğu çiğnenmeye başlanıyor, bu defa örgüt hukukunun dışında, kendilerine ayrıcalık tanınmasını istemeye başlıyorlar. Elbette bu çifte standartın anlamı, kaynağı açıktır. Yani ben bir ayağım düzende yaşamak istiyorum deniyor. Bu

durumda öbür ayağın da devrimde ne kadar kalacağı, ya da kalmasının istenip istenmediği de şüphelidir. Ama konunun üzerinde durulması gereken asıl yanı **“herşeye hazırım”** denirken örgütün aldatılmak istenmesi, örgüt hukukunun da bu aldatmaya perde yapılmasıdır. Evlilikleri izinlidir, onaylanmıştır! Evlenene kadar örgüt hukuku, sonra ken-

Partili olmak, bir kadro için gerekli asgari ölçülere sahip olmaya çalışırken, esas olarak da sürecin ihtiyaçlarına cevap veren insan olabilmektir. Partinin nerede, hangi konuda ihtiyacı varsa, kendiliğinden sorumluluk üstlenerek ona yönelebilmektir.

dilerine özel hukuk!.. Şimdi hak, hukuk, adalet bunun neresinde, devrimcilik neresinde? Açıktır ki bu iki yüzölçümlüktür, ahlaksızlıktır. Böylelerine göz yumamayız, dayatmaları kabul edemeyiz. Bu eşinden, ailesinden, nişanlısından, sevdiğinden ayrı, her türlü bedeli göze alarak savaşı-

yoldaşlarımıza, şehitlerimize haksızlıktır. Böyle bir haksızlık yapmamızı kimse bizden bekleyemez.

Örgütün yazılı ve yazısız tüm hukuk normları, kural ve gelenekleri, kendini Parti-Cephe’li olarak gören, Parti-Cephe’nin kadrosu, savaşçısı misyonunu üstlenen herkes için geçerlidir. Örgüt içinde dayatmalarda bulunmanın, bu dayatmaların kabul edilmesinin, herkesin **“kendine özgü”** bir hukukla yaşamaya başlamasının örgüt içi demokrasiyle bir alakası da yoktur. Örgüt içi demokrasinin bunlara indirgenmesi, hem örgütün, hem demokrasinin dejenere edilmesidir.

Kongre Kararları’nda böyle bir örgüt demokrasisinin mümkün olamayacağı şöyle belirtilmişti: **“(...) Katılımcılık ve demokrasi hiçbir koşulda parti otoritesinin, emir ve talimatlarının, disiplinin önüne geçemez. Parti, savaşı bir örgüt olacaksa ve bu savaşta iddialı ise, her şey bu savaşın kurallarına göre biçimlenecektir.**

“(...) Partimizin, kariyeristlerin, ihtiras düşkünlerinin, bencillerin, partiyi çıkarları için kullanan, fırsatçıların at oynattığı, savaşımayan, sadece tartışan, sık sık bölünüp parçalanan, hizip ve komp-

Örgüt içinde dayatmalarda bulunmanın, bu dayatmaların kabul edilmesinin, herkesin “kendine özgü” bir hukukla yaşamaya başlamasının örgüt içi demokrasiyle bir alakası da yoktur. Örgüt içi demokrasinin bunlara indirgenmesi, hem örgütün, hem demokrasinin dejenere edilmesidir.

loların eksik olmadığı bir örgüt olmasını istemiyorsak, bu tür zaaflarla cepheden savaşmak zorundayız.”

Örgütün hukuku herkes için geçerlidir. Kadro ile taraftarın, en sıradan bir halk ilişkisinin adaletimiz karşısında bir ayrıcalığı yoktur. Ayrıcalıkların başladığı yerde, sosyalist düşünceler, idealler de biter, burjuvalaşma başlar. Ayrıcalıklar peşinde koşan veya bunu dayatan böyle kadrolar, partililer, yöneticiler, artık Parti-Cephelilere yöneticilik yapamazlar. Çünkü bir yönetici, altındaki insanların saygısını, kendisine verilen yetkiyle değil, adaletle, emeğiyle kazanabilir.

Yönetici bir kadro, yaptırım gücünü konumundan değil, kişiliğinden, pratiğinden, emekçiliğinden almalıdır. Son derece yerinde bir tanımlamadır: *“Atanmış değil, kitleler tarafından konumu onaylanmış kadrolardan iyisi yoktur.”*

PARTİLİ, CEPHELİ, KARIYER İÇİN DEĞİL, KONUM İÇİN DEĞİL, HALK İÇİN, DEVRİM İÇİN SAVAŞAN VE SAVAŞTIRANDIR

Partili olmak, Cepheli olmak üzerine başta belirtilenlere ek olarak kuşkusuz daha sayfalarca yazabilir, onlarca temel niteliği alt alta sıralayabiliriz. Ancak, yine süreç ve hareketimizin ihtiyaçlarını esas alan temel nitelikleri belirtmekle devam edeceğiz: **Partili olmak, bir kadro için gerekli asgari ölçülere sahip olmaya çalışırken, esas olarak da sürecin ihtiyaçlarına cevap veren insan olabilmektir.** Partinin nerede, hangi konuda ihtiyacı varsa, kendiliğinden sorumluluk üstlenerek ona yönelebilmek-

tir. Bir dönem gelir kitle çalışması öne çıkar, bir dönem gelir, askeri eylemler öne çıkar, bir dönem gelir propaganda faaliyetleri öne çıkar, bir dönem gelir, içe dönük eğitim öne çıkar. Kadro her dönem kendini bu ihtiyaçlara göre şekillendirebilen, eğitebilendir. Bir başka açıdan, dönem dönem mahalleler, veya kırsal alan veya Anadolu’nun şu veya bu bölgesi, bazı dönem legalite, bazı dönem illegalite öne çıkar. Kadro her zaman, her yerde olmaya hazır olmalıdır. Bunlara göre şekillenmek, **partinin ihtiyaçlarını duymak ve bunlara ilişkin sorumluluk üstlenmektir.** İşte bu bir kadroda olması gereken iki temel kriterdir.

Her kadronun mutlaka asgari anlamda sahip olması gereken nitelikler vardır. Ancak bu tüm kadroların aynı tipte, aynı düzeyde olacağı anlamına da gelmez. Devrimci hareketin çeşitli alanlardaki örgütlenmesini geliştirmek, çeşitli mücadele biçimlerini, değişik görevleri

Partinin o alandaki ihtiyaçlarına cevap verebilen, parti adına o alanda örgütlenme yapabilen, eğitim faaliyetini yürütebilen, partili olma misyonunu taşımaya asgari anlamda hak kazanıyor demektir. Bunu yerine getirebilen, bir kadronun taşıması gereken asgari niteliklere sahip her insanımız kendini partili olarak görebilir.

yerine getirebilmek, hayatı bütünüyle kucaklayabilmek için çeşitli türden kadrolara sahip olmak zorundayız. Herkes her işin en iyisini yapabilecek yeteneğe, bilgi ve beceriye sahip olamaz. Ama yine herkesin yapabileceği, yeteneğini, bilgi ve becerisini daha da geliştirebileceği bir ya da birkaç yönü vardır. Sorun kadro yetiştirirken ya da istihdam ederken bunları görebilmek, ona göre bir eğitim ve istihdam politikası uygulayabilmektir.

Farklı alanların farklı görevleri içinde ortak bir Partili kimliği tanımlayabiliriz yine de. Partinin o alandaki ihtiyaçlarına cevap verebilen, parti adına o alanda örgütlenme yapabilen, eğitim faaliyetini yürütebilen, **partili olma** misyonunu taşımaya asgari anlamda hak kazanıyor demektir. Bunu yerine getirebilen, bir kadronun taşıması gereken asgari niteliklere sahip her insanımız **kendini partili olarak görebilir.**

Bulunduğu alanda savaşmaya hazır, halk içinde emeğini sonuna kadar harcamaya, olanaklarını sunmaya hazır ve hazır olduğunu da pratikte göstermekte olan her insanımız, **kendini Cepheli olarak görebilir.** Hemen burada hatırlatmalıyız ki, savaşmaya ve savaştırmaya hazır olmak her partili için de geçerlidir. Çünkü savaşımızın ve mücadelemizin bugünkü aşamasında her Partili, aynı zamanda bir Cephelidir, Cephenin doğal üyesidir.

THKP-C tarafından, oligarşiye karşı silahlı savaşın daha başlangıcında biçimlendirilen bir anlayıştır bu.

Bu şekillenişin özü şudur; Parti-Cepheli olmak hiçbir hesap ve kaygı duymadan kendini devrime sunmaktır. Devrimin hamalı olmayı görev bilmektir. Özveridir, fedakarlıktır. Partiye ve yoldaşlarına güven ve bağlılıktır. Yüklenilen gö-

revleri en iyi şekilde yerine getirmenin coşkusunu duymaktır. **Bunları yaparken, devrime hizmet ederken ben kadro muyum, üye miyim hesabı yoktur. Devrimin hizmetinde olmayı herşeyin üstünde tutmak vardır.** Bugüne kadar küçük büyük çok çeşitli görevler üstlenen ve en altan en üste kadar çok değişik düzeyde sorumluluklar alan yoldaşlarımızın, veya herhangi bir görevi yerine getiren, ya da en üst düzeyde bir eyleme giden yoldaşlarımız ben neyim, konumum ne hesabı yapmamıştır. İşte bu partiye, yoldaşlara güvenin ulaşabileceği en üst düzeydir. Bizi soldan farklı, güçlü ve düşman karşısında yenilmez kılan esas bu gücümüzdür. Parti-Cepheli olmayanların bunu anlayabilmesi bile çok zordur.

Partili, örgüt insanıdır. **“PARTİ”** sözü onun ağızından çok farklı bir biçimde çıkar. Bu söz, onun yüreğinde, bilincinde özel bir yerin sahibidir. Örgüt insanı örgüt çıkarlarını herşeyin üzerinde tutar. Her anında, her ilişkisinde, duygusunda, düşüncesinde örgüt vardır. Örgüt in-

Örgüt insanı örgüt çıkarlarını herşeyin üzerinde tutar. Her anında, her ilişkisinde, duygusunda, düşüncesinde örgüt vardır. Örgüt insanı örgütün gelişip güçlenmesinde halklarının kurtuluşunu görür: Bizim gelişmemiz örgütün gelişimi, örgütün gelişimi devrime biraz daha yakınlaşmak demektir.

sanı örgütün gelişip güçlenmesinde halklarının kurtuluşunu görür. Bizim gelişmemiz örgütün gelişimi, örgütün gelişimi devrime biraz daha yakınlaşmak demektir.

1 9 9 4 ' t e

DHKP-C'nin kuruluş ilanı yapıldığında **“artık daha güçlüyüz, çünkü elimizde parti silahı var”** dedik. Bu gücü kendimizde somutlamak, partili olma bilinci ve iradesine sahip olmaktır. Bu iradeyi ortaya koymadığımız sürece, o güç bizim dışımızda bir güç olarak kalır; bu iradeyi ortaya koymayı başardığımızda ise, bu, partili olma yolunda emin adımlarla yürümemizin güvencesi olacaktır. Partili ve Cepheli olma iradesiyle, bu coşku-yu yaşayarak, Parti-Cephe'nin politikalarını, taktiklerini, talimatlarını bulduğumuz her alanda, kırdada, şehirde mahallede, fabrikada, okulda, hapishanelerde, tüm bu mücadele alanlarının kendi özgünlüğünü de dikkate alarak üretken, yaratıcı bir tarzda ele almak, uygulamak, partili olmanın pratik ifadesi olarak gelişmemizin koşullarını sağlayacaktır. Parti-Cepheye gönül vermiş yüzler, binler, onbinler, Partili, Cepheli olma iradesiyle örgüte, savaşa koştuklarında, parti işte o zaman maddi bir güçtür. Çünkü parti kendi başına soyut bir varlık değildir, parti halktır, kadrolardır, yöneticidir, komutandır, savaşıdır, taraftardır, sempatizandır.

PARTİLİ OLMAK

Sonuç olarak şimdi en geniş zenginliği içinde, hayatın çeşitli yanları açısından somutlayarak,

... Parti kendi başına soyut bir varlık değildir, parti halktır, kadrolardır, yöneticidir, komutandır, savaşıdır, taraftardır, sempatizandır.

Partili olmanın daha geniş bir tanımını yapabiliriz. Kendisinin ne olduğunu soran, cevabını bunlarda bulacaktır:

Partili olmak; devrimi istemektir, iktidarı istemektir.

Partili olmak; sempatizanken taraftar olmayı, taraftarken savaşı olmayı, komutan olmayı, önder olmayı önüne hedef olarak koymaktır.

Partili olmak; iç ve dış düşmana karşı uyanık olmak, her şart altında Parti'nin değerlerini savunmaktır.

Partili olmak; kolektif olmaktır.

Partili olmak; örgütün gelişimini kendi gelişiminden bağımsız görmeden düşünebilmek ve pratiği buna uygun şekillendirebilmektir.

Partili olmak; ben örgütün bir parçasıyım diyebilmektir. Bununla birlikte de örgütün yükünü omuzlamak, sorun varsa çözmeye talip olmaktır.

Partili olmak; örgütsel işleyişi uygulamak, zaafılara uğratılmasına izin vermemek, zaafa uğratılma zeminini ortadan kaldırmaktır.

Partili olmak; ürettiğinden, yarattığından, parti politikalarını hayata geçirmekten, sonuç almaktan, özcesi yaptığı işten zevk almak, coşku duymaktır.

Partili olmak; 24 saatini devrim için harcama yönünde ısrarlı, kararlı olmak, emekçi olmaktır.

Partili olmak; parti emir ve talimatlarını, politika ve taktiklerini, programını ölümüne yerine getirmektir.

Partili olmak; bulunduğu yerde tek başına da kalsa orada parti-nin kendisi olduğunun bilinciyle hareket etmektir.

FAŞİST TERÖRÜN MANTIĞI VE DEVRİMCİ ŞİDDETİN AMACI

Ülkemiz sınıflar mücadelesi anti-faşist mücadele açısından son derece zengin bir tarihe sahiptir. Gerek sivil faşist örgütlenmenin yaygınlığı, gerekse de mücadelenin militan karakteri açısından diyebiliriz ki, ülkemizde faşizme karşı mücadele hemen tüm ülkelerden farklı bir gelişme seyri göstermiştir. Yeni-sömürge ülkelerin pek çoğunda kontra türü örgütlenmeler ve sivil faşist hareketler örgütlenmiş olmasına karşın hemen hiçbirinde faşist hareket ülkemizde olduğu ölçüde yaygın bir karakter kazanmamıştır. Ülkemizde belli dönemler halkın mücadelesinin bastırılmasını sivil faşistler adeta tek başlarına üstlenmişlerdir. Ama tabii bu dönemler uzun süreli olma-

mış, onların yetmediği noktada devlet terörü yine devreye girmiştir. Sonuçta bu şekilleniş, anti-faşist mücadeleyi “**anti-MHP**” bir tavra indirgeyen olumsuzlukların da, anti-faşist mücadelede **devrimci şiddet** temelinde caydırma, misilleme anlayışının da ortaya çıktığı bir özgünlük yaratmıştır.

Bolu’da bir öğrencinin katledilmesi, ardından İstanbul’da, Ankara’da özellikle gecekondu semtlerinde devrimci demokrat insanlara yönelik faşist saldırılar, 1 Mayıs’taki saldırılar, faşist terörü ve dolayısıyla faşist teröre karşı mücadele sorununu yeniden güncelleştirmiştir. Esasında faşist hareket 80’lerin sonundan beri dönem dönem yerel veya genel çeşitli saldırılar gerçekleştiriyordu. Bu anlamda kuşkusuz faşist terör 12 Eylül sonrası açısından da yeni karşımıza çıkan bir şey değildir. Ancak ‘97 6 Kasım’ının arifesinde ve hemen sonrasında, 98’in ortalarında peşpeşe gerçekleştirdikleri saldırılar sivil faşist hareketin yeni bir rol üstlendiğini veya egemen sınıflara bu yeni rolü üstlenmeye hazır olduklarını göstermek için daha saldırgan bir çizgide hareket edeceklerini ortaya koydu.

Faşizme karşı mücadele konusunda başta da belirttiğimiz gibi çok zengin bir tarihimiz, geniş tecrübelerimiz var. Ama faşist saldırılarla birlikte yeniden görüldü ki ülkemiz solunda, keza demokrat

çevrelerde bu zengin tarihten gerekli dersin yeterince çıkarıldığını söylemek zordur. Faşist teröre karşı çıkılması, mücadele edilmesi hemen herkesin kabul ettiği ve savunduğu bir şeydir. Saldırıların sürdüğü günlerin devrimci basını şöyle bir tarandığında ilk göze çarpacak olan budur. Herkes faşizme karşı mücadele üzerine o sıralar sıkça yazıp çizdi. Ama bu yazıların hemen hepsinin ortak niteliği genel geçer doğrulardan öteye bir şey söylemiyor oluşlarıydı. Sanki anti-faşist mücadelede binlerce şehit veren ve binlerce faşisti cezalandıran Türkiye solu değildi. Sanki 76-80 süreci ve cunta yaşanmamıştı. Devrimci veya demokrat çevrelerin bir kısmı hala **provokasyon** teorileriyle, “**düello**” benzetmeleriyle süreci tahlil etmekte ve aslında “provokasyon”, “düello” deyip, bu gerekçeyle hiçbir şey yapmamanın, anti-faşist mücadele hiçbir rol üstlenmemenin teorisini yapıp işin içinden çıkmaktadırlar. Biraz daha somut yaklaştığı izlenimi veren, bir anti-faşist mücadele politikası varmış gibi görünen kesimlerin pek çoğunda da esasında örtülü veya açık bu bakış açısı veya ne yapacağını bilememe egemendir. Mesela önerdiğimiz **Faşist Teröre Karşı Savunma ve Mücadele Komiteleri**’ne, “bu konuda ayrı bir örgütlenmeye ne gerek var” tarzında yaklaşanlar, bu konumdadırlar.

**Faşizme karşı
mücadele konusunda
... çok zengin bir
tarihimiz, geniş
tecrübelerimiz var.
Ama faşist saldırılarla
birlikte yeniden
görüldü ki ülkemiz
solunda, keza
demokrat çevrelerde
bu zengin tarihten
gerekli dersin
yeterince çıkarıldığını
söylemek zordur.**

Faşist terörün

amacı nedir? Türkiye’de

yaşayan herkesin bu soruya vereceği cevap açıktır. Ama yine de iş anti-faşist mücadele açısından yöntemlerin ve görevlerin tartışılmasına gelince, bu açıklık kayboluyor, yerine muğlak bir faşizm tablosu çıkıyor.

Bu savaşı “düello” olarak değerlendirenler, faşist terörde de, devrimci şiddette de yalnızca patlayan silahları görüyorlar. Oysa çok açık ki, amaç sadece bazı kişi veya kurumları ortadan kaldırmak değildir. Bu ne faşist terör açısından, ne de devrimci şiddet açısından böyledir.

Faşist terörü uygulayanlar, bununla nihai olarak **devrimi engellemek** isterler. Faşist terör, bazen ülkenin tanınmış, etkili aydınlarını, demokratlarını ortadan kaldırarak, bazen kahve taramaları gibi eylemlerle doğrudan halkı katlederek, bazen de doğrudan devrimcilere yönelerek, kendini ortaya koyar; bu çatışmalar bazen bir bölgede etkinlik kurma kavgası, bazen bir okulu ele geçirme, bazen şehirlerde inisiyatif kurulması gibi çok çeşitli biçimler alır. Ama faşist terör başvurduğu tüm yöntemlerle kitleleri terörize etmeyi, sindirmeyi, bununla devrimci mücadelenin gelişimini, kitleselleşmesini engellemeye çalışır. Faşist terördeki bu nihai amaç görülmeyip, yalnızca çatışmaya bakıldığında, elbette ki nasıl bir anti-faşist mücadele sorusu da doğru cevaplanmayacaktır.

Pekala bu noktada

devrimci şiddet

nasıl gelişecek,

neye yönelecektir? Faşist

teröre karşı devrimci şiddete başvuranlar, kuşku yok ki, anti-fa-

FAŞİST TERÖRE KARŞI DEVRİMCİ ŞİDDET

şist mücadelenin başarısını tek tek cezalandırılan faşistlerle ölçmezler; anti-faşist mücadelede devrimci şiddetin zorunluluğu, faşist terörün amaçlarına ulaşmasını **engellemek, caydırıcı olmak**, kitleler üzerindeki yıldırıcı etkisini dağıtmak noktasında ortaya çıkar. Cezalandırmalar, misillemeler bunun için zorunludur. Bu, anti-faşist mücadelenin taktik boyutudur. Öte yandan, faşist terör karşısında devrimci şiddete başvuran devrimci hareket, faşizmin devrim sorunu olduğunu, devrimci şiddeti şu veya bu gerekçeyle eleştirenlerden çok daha iyi bilir ve esasta mücadelesi de bunun göstergesidir. Dolayısıyla, **anti-faşist mücadele devrim ve iktidar hedefine bağlı bir mücadeledir.**

Sivil faşist hareketle ve resmi faşist terörle mücadeledeki çatışmaları, cezalandırmaları, misillemeleri, şehitler verilmesini düello veya provokasyon teorileriyle açıklayanlar, bu mantıklarını kendi doğal sonuçlarına kadar götürdüklerinde, sınıflar mücadelesinin bizzat kendisinin de emperyalizm ve oligarşiyle halklar arasında bir düello olduğu veya sınıf savaşının burjuvazinin bir provokasyonu olduğu sonucuna varmaları hiç de zor değildir. Mücadelenin somut, güncel anlamda yüklediği görevlerden yan çizmek için bu provokasyon teorilerine başvuranlar, lafa gelince Marks’tan, Engels’ten alıntılarla sınıf savaşının tarihselliği, egemenlerle ezilenler arasındaki çatışmanın zorunluluğu üzerine ders vermekten de geri kalmazlar. Pekala bu savaş nerede, nasıl cereyan ediyor veya edecek dersiniz cevap olsa olsa legal parti-

ler, parlamento, sendikalar vs’dir.

Anti-faşist mücadele sorununu tahlil etmek, doğru tavrı belirlemek için sorulacak sorular gerçekte çok açıktır:

Faşist terörü kim uyguluyor?

Faşist terör kimin çıkarları için uygulanıyor?

Faşist terör nasıl uygulanıyor, amaca ulaşmak için hangi yollardan gidiyor?

Faşist terör neyi amaçlıyor?

Bütün bunların cevabını somut olarak yerli yerine oturttuğumuzda kimsenin kaçacak hiçbir yeri yoktur. Çünkü anti-faşist mücadeleye, daha genel anlamda söylesek faşizme karşı mücadeleye kompto teorilerinden, provokasyon edebiyatından çıkılarak bakıldı-

Faşist terörü uygulayanlar, bununla nihai olarak devrimi engellemek isterler. (...) Faşist terör başvurduğu tüm yöntemlerle kitleleri terörize etmeyi, sindirmeyi, bununla devrimci mücadelenin gelişimini, kitleselleşmesini engellemeye çalışır. Faşist terördeki bu nihai amaç görülmeyip, yalnızca çatışmaya bakıldığında, elbette ki nasıl bir anti-faşist mücadele sorusu da doğru cevaplanmayacaktır.

ğında karmaşık bir şey yoktur.

Aynı netlik mücadele biçimleri açısından da geçerlidir; “**faşist terörün karşısına şiddetle mi çıkacağız, kitlelerin direnişiyle mi çıkacağız?**” sorusu da esasında kafası karışık olanların ortaya attığı bir sorudur. Sahte bir ikilemdir. Devrimci hareket daha yıllar önce bu mücadelenin nasıl bir bakış açısıyla yürütüleceğini bir sloganla formüle etmiştir: “**Halkın Örgütlü Gücüyle Birleşmiş Devrimci Şiddet Yenilmez**”.

Faşist terörün karşısına çıkacağımız işte budur. Bunun ne kitlesellik boyutundan, ne de devrimci şiddet boyutundan vazgeçilemez.

Tek başına miting, yürüyüş ve değişik protesto eylemleri temelinde barışçıl mücadele biçimlerini esas alan bir kitlesellik, ne faşist terörün geniş kitleler üzerindeki etkisini

HALKIN ÖRGÜTLÜ GÜCÜYLE BİRLEŞMİŞ DEVRİMCİ ŞİDDET YENİLMEZ

dağıtabilir, ne faşist terörü caydırabilir, ne de anti-faşist mücadelenin devrime yönelen bir kanal olmasını sağlayabilir. Zaten tek başına kitlesel, barışçıl mücadele biçimlerini temel alan bir anti-faşist mücadele anlayışının, faşist terörün azgınlaştığı koşullarda kitleselliğini koruması, sürdürmesi de mümkün değildir. 80 öncesi anti-faşist mücadele pratiği içerisinde bu çok somut olarak görülmüştür.

Kitlesellikle devrimci şiddet birbirini besleyecek, birbirini destekleyecektir. **Kitlesellik**, hayatın her alanında faşist güçleri tecrit ederken; **şiddet**, bulundukları alanlardan uzaklaştıracak, terör uygulamaz hale getirecektir. Anti-faşist mücadelenin kitlesel boyutu, yalnız mitingler, gösteriler boyutuyla da sınırlı kalmayacaktır. Faşist kurumlara, kişilere yönelik **halkın şiddetinin** uygulandığı kitlesel eylemlere de başvurulacaktır. Yani şiddet de, **hem kadrosal, hem kitlesel** bir boyutta uygulanacaktır. Anti-faşist mücadelenin kitleselliği ve şiddeti dün de, bugün de devrimci hareket tarafından böyle biçimlendirilmiştir. Sonuç alıcı bir pratik, halkın iktidarı hedefine yönelecek bir anlayış bu bütünsellikte olmak zorundadır.

Anti-faşist mücadele anlayışı doğal olarak devrime, devrimin yoluna ilişkin tespitlerden bağımsız değildir. Solun anti-faşist mücadeledeki eksik ve çarpık bakış açıları da doğrudan devrim anlayışlarının bir sonucudur. Bu çarpıklıkta **devleti** doğru tahlil edememe vardır. Mücadelenin **anti-devlet** niteliğinin

ve **halkın iktidarı hedefinin** belirsiz olması vardır. Devrim iddiasına, devrimci sıfatına rağmen çoğunun mücadelesi esas olarak ya politik muhtevası itibarıyla düzen içidir, ya da pratik şekillenışı itibarıyla reformist sınırlar çerçevesinde hareket edilmektedir. Anlayış bu olunca zorunluluktan kaynaklı olarak zaman zaman çatışmalara girilmiş olması da fazla bir şey değiştirmektedir. ‘80 öncesi Devrimci Yol anlayışı ve pratiği açık örnektir.

Devrimci Yol militanları ülke çapında faşistlerle çatışmalara girmişler, faşistlere karşı sayısız eylemler gerçekleştirmişlerdir. Ama bu esasında düzen sınırlarını aşan, doğrudan devlete yönelen bir mücadele olmamıştır yine de. Tam tersine, bazen teoride doğru şeyler söylenmiş olmasına rağmen pratikte sivil faşist hareket devletten ayrı görülmüş, mücadele anti-MHP bir çerçeveye sıkışıp kalmıştır. Burada söz konusu olan yalnızca MHP’nin durumunun doğru tahlil edilememesi değildir. Mesele bütün olarak Devrimci Yol’un iktidar perspektifi ne sahip olmamasıdır. **İktidar hedefi olmayanlar doğal olarak devlete karşı savaşımazlar.**

Peki bu çerçevede ele alınan bir anti-faşist mücadelenin başarı şansı olabilir mi?

Bunun cevabı da ‘80 öncesinin pratiğinde vardır. Çünkü bu mantık içinde anti-faşist mücadele, anti-MHP boyutuyla bile meşru görülmez. Çıkan her çatışmadan sonra “önce onlar saldırdı” savunmasına girilmesi, Devrimci Yol Ana Davası’nda olduğu gibi, faşistlerin devrimcilerden daha çok öldürdüğünü kanıtlayarak meşruluk arama, gerçekte bu mücadelenin meşruluğuna, haklılığına inançsızlığın ifadesinden başka bir şey değildir. Tabii o durumda ancak faşistler sal-

Aynı netlik mücadele biçimleri açısından da geçerlidir; “faşist terörün karşısına şiddetle mi çıkacağız, kitlelerin direnişiyle mi çıkacağız?” sorusu da esasında kafası karışık olanların ortaya attığı bir sorudur. Sahte bir ikilemdir. Devrimci hareket daha yıllar önce bu mücadelenin nasıl bir bakış açısıyla yürütüleceğini bir sloganla formüle etmiştir: “Halkın Örgütlü Gücüyle Birleşmiş Devrimci Şiddet Yenilmez”.

dırdığında karşılık verme çizgisi ortaya çıkmış, bu çizgi ise faşist terörün kitleleri sindirmesini, mahalleleri, bölgeleri, şehirleri teslim almasını engelleyememiştir.

Taktik olarak ele alınan devrimci şiddetle, stratejik olarak ele alınan devrimci şiddet, birbirinden temelden farklıdır;

Anti-faşist mücadelede **tek tek eylemler** olarak ele alınıp yürütülen devrimci şiddetle, **stratejik** bir çizgiye bağlı olarak ele alınan devrimci şiddet arasında hedef, uygulanış, örgütlülük açısından önemli farklar vardır. Tek tek eylemler olarak ele alınan devrimci şiddet anlayışı, ancak belli bir bölgeye, alana ve ancak belli bir sürece ilişkin sonuçlar yaratmayı hedefler. Devrimci şiddeti uygulayan **askeri örgütlenme** de stratejik, kalıcı bir örgütlenme karakteri göstermez. Stratejik anlamda ele alınan devrimci şiddet ise ister sivil-faşistlere,

ister resmi üniforma taşıyan işkencecilere, ölüm mangalarına, ister muhbirlere, tekelci burjuvaziye, emperyalist şirketlere yönelsin, bir yandan dönemsel hedefler ve amaçlar taşıırken sonuç itibarıyla de mevcut iktidarı yıkıp halk iktidarını kurmak için şart olan **halkın silahlı savaşını ve silahlı örgütlenmesini** geliştirmeyi hedefler. Ekiplerin, küçük birliklerin silahlı eylemlerinden, **savaşın halklaştırılmasına**, milislerden **gerilla ordu-suna** doğru bir seyir izler. Kısaca tekrar belirtirsek; tek tek eylemler olarak ele alınıp uygulanan devrimci şiddet yerel hedeflerle sınırlıdır. Stratejik çizgiye bağlı olarak ele alınan devrimci şiddet ise her biçimiyle iktidar hedefine yöneliktir.

Tek tek eylemler düzeyinde ele alınıp uygulanan devrimci şiddet, hemen tüm ülkelerde ve her zaman, **revizyonist, reformist** örgütlerin anlayışı olmuştur. Ülkemizde, silahlı mücadelenin temel alınmasına karşı çıkan pek çok örgüt, kitlelerdeki silahlı mücadeleye yönelik sempatinin baskılanması altında veya faşist terör karşısında zorunlu kaldıkları için sık sık devrimci şiddete karşı çıkmadıklarını belirtip, hatta bir kaç da geçici silahlı ekipler oluşturmuşlardır. Bundan kaçınamazlardı da; çünkü faşist saldırıların alabildiğine yoğunlaştığı o süreçte halkta ve revizyonist, oportünist hangi çizgide olursa olsun tüm örgütlerin tabalarında kendiliğinden bir silahlanma vardı ve sık sık iradi olmayan çatışmalar yaşanmaktaydı. Ama revizyonist, oportünist grupların oluşturdukları ve pek fazla başvurmadıkları bu “silahlı örgütlenme”ler, çoğu kez onların tabanlarına karşı göstermelik örgütlenmeler olmuş, bunları gösterip işte biz de silahlı mücadeleye karşı değiliz demiş, bu tip örgütlenmeleri

FTKSMK’lar, yaşanan süreç açısından anti-faşist mücadele görevlerini üstlenecek, faşist kurumlara yönelik eylemler gerçekleştirecek, faşist terörün kitleleri sindirici etkisini dağıtacak ve bu mücadeleyi kitleselleştirmeyi sağlayacak örgütlenmelerdir.

zaman zaman da “kamulaştırmalar” için kullanmaktan geri kalmamışlardır. Ama o kadar. ‘80 öncesi halkın kendiliğinden silahlandığı, faşistlerin reformist, yasal parti demeden herkese saldırdığı bir ortamda hiç bir örgüt zaten kendini silahtan, silahlı militanlar bulundurmaktan uzak tutamazdı. Bunun tümüyle zorunluluktan kaynaklanan bir durum olduğu zaten kısa sürede açığa çıktı. Bu ortam ortadan kalkar kalkmaz silahlardan da kendilerini kurtarmış ve bir daha da ellerini sürmemişlerdir. **Bugün** bu reformist kesimlerin bir anti-faşist mücadele politikası, bırakın herhangi bir politikayı, faşist saldırılar karşısında ne yapılacağı konusunda pratik bir fikirleri dahi yoktur. Faşist saldırılara karşı yapabileceklerinin en fazlası, **semt karakoluna** haber verip “**korunma**” istemek olacaktır!

Faşist teröre karşı örgütlenmek zorunludur; Savunma ve Mücadele

Bugün bu reformist kesimlerin bir anti-faşist mücadele politikası, bırakın herhangi bir politikayı, faşist saldırılar karşısında ne yapılacağı konusunda pratik bir fikirleri dahi yoktur. Faşist saldırılara karşı yapabileceklerinin en fazlası, semt karakoluna haber verip “korunma” istemek olacaktır!

Komiteleri, bugün bu görevi üstlenmeye en uygun örgütlenme biçimidir.

Geçmişin TİP'i, TSİP'i faşist saldırılar karşısında nasıl parti binalarına sığınıp kalmışlarsa, bugünün reformistlerinin de yapabileceği başka bir şey yoktur. Faşist terörün azgınlaştığı koşullarda devrimcilerin militan mücadelesi olmaksızın kendi başlarına bir protestoyu bile örgütleyemezler. Faşist saldırılara karşı hayatın her alanında, varolan örgütlenmelerle yetinmeksizin örgütlenilmelidir.

Sivil faşistler, polisin, kontrgerillanın, MHP ve BBP'nin kurmaylığında özellikle semtlere yerleşmeye, okulları denetimlerine almaya yönelik sinsi, sistemli bir faaliyet yürütüyorlar.

Bu gruplar giderek mahallenin faşist saldırılara karşı nasıl savunulacağını, gerektiğinde barikat savaşının nasıl sürdürüleceğini, polis terörüne karşı tavırlar geliştirmeyi, kitlelerin nasıl mücadeleye katılacağını öğrenerek yetkinleşeceklerdir. Bu komiteler esas olarak kitlelere dayanılarak sürdürülen komitelerdir. Başlangıçta sınırlı bir şekilde kurulan bu komiteler giderek mahallenin her tarafına yayılmış, her sokağında örgütlenmiş komiteler biçimini almalıdır.

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ

Bu yerleşme çabası, takisi durakları, barlar, meyhaneler aracılığıyla kurumlaşmaktan, semtlerde yangın çıkarıp, hırsızlık yaptırıp bir kaos ortamı yaratmaya, okullara faşist personel yerleştirmekten **açık terör** uygulamaya kadar çok çeşitli biçimlerde sürdürülüyor. Bu faaliyetin bütünüyle polisin desteğiyle yürütüldüğü, aynı biçimde açık saldırıların da polisle işbirliği içinde geliştiği unutulmamalıdır. Bu koşullarda faşistlerin faaliyetlerini özel olarak izleyecek, faşistleri tecrit etmeye, semti, okulu, işyerini bu doğrultuda seferber etmeye, can güvenliğini sağlamaya, faşist saldırıları durdurmaya ve gerektiğinde cevap vermeye, faşist kurumlaşmaları dağıtmaya yoğunlaşacak örgütlenmelerin gerekliliğini tartışmak bile abestir.

Bir yandan bu tür örgütlenmeler yaratırken, elbette diğer yandan da sendikaları, çeşitli demokratik kuruluşları anti-faşist mücadele içinde seferber etmek, örneğin semtlerde varolan meclis, dernek gibi örgütlülükleri bu konuda duyarlı ve hazırlıklı kılmak da gerekli ve önemlidir.

Faşist Teröre Karşı Savunma ve Mücadele Komiteleri (FTKSMK), nasıl örgütlenecek, nasıl mücadele edecek?

FTKSMK'lar, yaşanan süreç açısından anti-faşist mücadele görevlerini üstlenecek, **faşist kurumlara yönelik eylemler gerçekleştirecek, faşist terörün kitleleri sindirici etkisini dağıtacak ve**

bu mücadeleyi kitleleseltirmeyi sağlayacak örgütlenmelerdir. Bunlar milis gibi, geçmişteki silahlı mücadele ekipleri gibi düşünülmemelidir. Oluşumu çeşitli bölgelerde, birimlerde birbirinden farklılık arzedebilir. Cephe taraftarları, sempatizanları yeralabileceği gibi esas olarak kitlelerden, o bölgedeki, birimdeki halktan insanlardan oluşmuş örgütlenmeler yaratmayı hedeflemeliyiz. Bunların görevleri mahalledeki faşist unsurları, uyarıdan devrimci şiddete kadar uzanan çeşitli yöntemlerle mahalleden temizlemek, mahalle halkına zarar veren mafya, fuhuş, kumar gibi yuvaları dağıtmak, ihbarcılarını, mücadeleyi engelleyen çeşitli karşı-devrimci unsurları etkisiz hale getirmektir. Bunlar kendi meşruluğu içerisinde cezalar verir ve uygular.

Bu örgütlenmelerin kendi içerisinde mutlaka bir **gizliliği** olmalıdır, yani meşru deyip, her şeyiyle legale açılamazlar. Örneğin bu örgütlenmeler içerisinde yer alanlar kimlerdir, hangi eylemi kim yapmıştır, kime bağlı çalışırlar, belli olmamalıdır. Bu, birimlerdeki anti-faşist mücadelenin ve örgütlenmenin sürekliliği açısından gereklidir.

Faşistlerin bölgelerden tecriti, ev ve işyeri verilmemesini sağlamak, bölgelerden faşistlerin araçlarını geçirmemek, sembollerine izin vermemek, takmakta ısrar edenleri tahrip etmek, fuhuş, bar, pavyon, kumarhane gibi yerleri kapattırmak, uyarmak, uyarı cezası vermek, karşı-devrimci, yoz unsurları mahalleden kovmak bunların görevleri arasında olmalıdır.

Yine bu gruplar maskeli, kalabalık gruplar halinde sopalı baskınlar yapma, tahrip etme, mala zarar verme, dövme, para cezası verme, bölgeden geçici ve kalıcı uzaklaştırma cezaları verebilmelidir.

Bu örgütlenmelerde yer alan insanlar aynı zamanda **kitle faaliyetlerinin** içindeki insanlardır. Anti-faşist mücadelenin bugünkü şekillenışı içinde FTKSMK'ların yapısına ve işlevlerine uygun olan budur. Yani kitle çalışması içerisinde çeşitli görevleri olan bu unsurlar aynı zamanda bir araya gelip faşistlere karşı mücadele ve savunma ile ilgili görevler de üstlenirler. Ancak bu yapısı, örgütlülüğün gevşekliğine, belirsizliğine yolaçmamalıdır. Böyle ele alınması halkın savunmasını zayıflatacaktır. Bir mahallede ani gelişen bir durumda grup nasıl toplanacak, nasıl müdahale edecek, bunlar ayrıntılarıyla netleştirilmelidir. Yine savunma ve diğer görevlerini yerine getirebilmeleri için gerekli donanımına sahip olmalıdırlar. Bu gruplar giderek mahallenin faşist saldırılara karşı nasıl savunulacağını, gerektiğinde barikat savaşının nasıl sürdürüleceğini, polis terörüne karşı tavırlar geliştirmeyi, kitlelerin nasıl mücadeleye katılacağını öğrenerek yetkinleşeceklerdir. Bu komiteler esas olarak kitlelere dayanarak sürdürülen komitelerdir. Başlangıçta sınırlı bir şekilde kurulan bu komiteler giderek mahallenin her tarafına yayılmış, her sokağında örgütlenmiş komiteler biçimini almalıdır. Öyle ki, mahalleye yabancı bir unsur girdiğinde anında haberi olan ve harekete geçen bir işleve kavuşmalıdırlar.

Bu komiteler geliştiğinde alınan tüm kararları bizzat pratikte uygulayan güç haline gelmelidirler. Örneğin; halk bar ve pavyonları kapatma kararı aldığı anda geniş kitlesel eylemlerin yanı sıra bu komiteler halkın kararını, sonuç alıcı biçimde uygulamayı üstleneceklerdir. Tabii ki, çok çeşitli biçimlerde zoru, şiddeti kullanacaklardır.

Bu örgütlenmeler aynı zamanda

FAŞİZME KARŞI ÖRGÜTLENELİM, SİLAHLANALIM

halkın savaşa katılımının alt basamaklarıdır. Zamanla halkın şiddetini, halkın yaratıcılığıyla daha yaygın biçimde uygulayan örgütlenmelere dönüşebilirler. Mesela, her türden halk düşmanlarına karşı halkın doğal tuzak yöntemlerini uygulamaya başlarlar. Zamanla öyle bir hale gelebilir ki mahalleye giren park eden bir polis otosunun tekerleri patlar, camları kırılır, çalışamaz hale gelir; karşı-devrimci bir unsura çok çeşitli biçimlerde sessiz veya sesli bir çok zararlar verilebilir. Arabası yanar, evinin camları kırılır, tehditler alılır. Dövülür, dükkanından alışveriş yapılmaz. Alışveriş yapanlar da engellenir. Burjuva partileri yaşamaz. Etkinlik düzenleyemez. Mahallede şaibeli bulunan yabancı unsurlar sorguya çekilir, güvenlik soruşturması yapılır. Şaibeli bulunursa mahalleye sokulmaz.

Bu tür yöntemler çok çeşitli biçimlerde geliştirilebilir. Ama başlangıçta esas olan mahallede **halkın otoritesini** güçlendirmektir. Kitlesel veya dar eylemleri de buna göre biçimlenmelidir. Bu süreç, düşmanla kavgayı, çatışma biçimlerini komite üyelerine ve kitleye öğretecek, bu mücadele içerisinde kendilerine güveni kazanacaklardır.

Komiteleri yetkinleştirmenin önemli bir yanı da eğitim olacaktır kuşkusuz. Grubun elemanları yaptıkları her eylemin **meşruiyetini** kavramalıdır. Bunun için her aşamada eğitimi pratik içerisinde ele almalıyız. Eğer bir muhbiri mahalleden kovacaklarsa, suçu, neden kovulması gerektiği, kim olduğu üzerinde herkesin kafası açık olmalıdır. Doğaldır ki, insanlar meşruluğuna inan-

dıkları eylemleri daha büyük bir kararlılıkla yapacak, aynı kararlılıkla savunacaklardır. Bu nedenle kitlelerin ve insanlarımızın kafasında açık olan eylemleri yapmak, açık olmayanlar konusunda gerekirse uzun vadeli düşünüp öncelikle eğitmeyi, halk düşmanları konusunda kafaları açmayı hedeflemeliyiz.

Faşist teröre karşı savunma ve mücadele komitelerinin bugün için pratikteki şekillenışı, öncelikle sivil faşist saldırılar ve kurumlaşmalar olsa da, bu mücadele ve örgütlenme sivil faşistlerin zaten her saldırı ve kurumlaşmalarında polisle açık işbirliği içinde olmaları nedeniyle polise, resmi faşist teröre karşı bir muhtevaya da sahiptir. Ancak komiteler bundan daha ilerisini de hedeflerler. Komitelerin yetkinleşmesi ve yaygınlaşmasına paralel olarak faşist terörün, gözaltılar, ev, mahalle baskınları, semtlerde güç gösterileri, haraç alma gibi polis ve jandarma tarafından uygulanan "**resmi**" biçimlerine karşı da daha açık ve sistemli bir mücadelenin örgütleyicisi olacaklardır.

Bu tür yöntemler çok çeşitli biçimlerde geliştirilebilir. Ama başlangıçta esas olan mahallede halkın otoritesini güçlendirmektir. Kitlesel veya dar eylemleri de buna göre biçimlenmelidir. Bu süreç, düşmanla kavgayı, çatışma biçimlerini komite üyelerine ve kitleye öğretecek, bu mücadele içerisinde kendilerine güveni kazanacaklardır.

MGK'CILIK

MGK TERÖRÜ VE TASFİYECİLİĞİ KARŞISINDA DEVRİMCİLERİN YANINDA DURMAYANLAR DEVİRİMDEN YANA OLAMAZLAR

1997'nin başında Türkiye solundaki bazı anlayışları yeni bir kavramla ifade etme gereği doğdu. Reformizmin, icazetçiliğin geldiği son nokta olan bu durumu “MGK’cılık” olarak tanımladık. Sol, devrimci, sosyalist olma iddiasındaki kimi güçlerin süreç içindeki konumunu oldukça isabetli ve açık biçimde ortaya koyan bu tanım giderek sol literatürde yaygın biçimde kullanılmaya başlandı. Çünkü gerçekten de durumu en iyi ifade eden kavram buydu.

MGK’cılık, kendini düzene teslim etmeye hazır tükenmiş solun ihtiyaçlarıyla, oligarşinin solun bir kısmını yedekleme ihtiyacının çakıştığı noktada ortaya çıkmıştır. Ama bu ortaya çıkış esasında bir sonuçtur. Hep başka güçlere bel bağlamış TKP revizyonizminin, hep düzen içinde meşruluk arayışı içinde olmuş DY tasfiyeciliğinin ve aynı kulvardaki benzerlerinin çeşitli aşamalardan geçerek geldiği noktadır.

12 Eylül cuntasından sonra pek çok örgütün ricatlarıyla, mülteciliği tercih edişleriyle başlayan süreç, hapishanelerdeki teslimiyet politikalarından, oligarşinin mahkemelerindeki icazetçi, inkarcı savunmalardan geçerek, sivil toplumculuğun keşfine ve 87-88’lerdeki Kuruçeşme “birlik” tar-

tışmalarına kadar geldi. Bu bir çürüme, tükenme ve sağcılaşma süreciydi. Ve bir yerde durması da mümkün değildi.

Durmadı. Örgüt düşmanlığının, illegal örgüt tasfiyeciliğinin teorisi yapılarak “örgüt olmayan örgüt”lere ulaşıldı. Bu “örgüt olmayan örgüt”ler kuşkusuz ki, “yasal”

MGK’cılık, kendini düzene teslim etmeye hazır tükenmiş solun ihtiyaçlarıyla, oligarşinin solun bir kısmını yedekleme ihtiyacının çakıştığı noktada ortaya çıkmıştır. Ama bu ortaya çıkış esasında bir sonuçtur. Hep başka güçlere bel bağlamış TKP revizyonizminin, hep düzen içinde meşruluk arayışı içinde olmuş DY tasfiyeciliğinin ve aynı kulvardaki benzerlerinin çeşitli aşamalardan geçerek geldiği noktadır.

olacaklardı. Sınıf savaşımı, çatışma, hesaplaşma, radikalizm artık yasal parti durağına gelmiş olan bu solun literatüründe hiç bulunmayacak kavramlardı. Tüm politika ve söylemler, hal ve tavır artık öncelikle düzene kendini kabul ettirme, oligarşinin icazetini alma üzerinde şekillendirilecekti. Silahlı mücadeleyle, silahlı mücadeleyi yürüten örgütlerle araya kesin bir sınır çizilecek, hatta onlara düşmanlaşılacaktı. Bu, düzene kendini kabul ettirmenin temel şartlarından biriydi.

Türkiye solundaki belki de en kapsamlı ve en pervasız, en yüzüstü ve en sağcı tasfiyecilik girişimlerinden biriydi bu. Binlerce şehit unutuldu, binlerce kadro ve taraftarın umutlarıyla, hayalleriyle tam bir burjuva politikacılığı utanmazlığıyla oynandı.

Bu kesimler artık yalnızca militan kadro ve taraftarlarına, yalnızca halka dayanarak ayakta duramazlardı. Çünkü zaten halka bir güvenleri kalmamıştı. Kaçınılmaz olarak düzen içi politika yapacaklar ve hemen her dönem düzen içinde yaslanacak bir güce ihtiyaç duydıkları.

Bu sol, çürümenin, sağcılaşmanın en uç noktalarına gelmişti artık. Kongrelerde, dergilerde hala devrimden, sosyalizmden arada bir de olsa söz ediliyordu. Ne var ki Susurluk süreciyle birlikte halk hareketinin gelişmesi, saflaşmaların hızlanması nedeniyle bu tür makyaj hileleri de işe yaramaz hale geldi. Işık söndürme eylemleri ve özellikle gecekondu semtlerindeki süreklileşen gösteriler sürecin bir simgesi oldu adeta. İşin başında her şey karmakarışık görünüyordu, tekeli patronlar da, reformistler de, devrimciler de, hatta Ge-

nelkurmay bile ışık söndürüyordu. Ama her şey giderek netleşmeye başladı.

Devrimciler hedefi ortaya koydular: **Susurluk Devleti**. Halk da Susurluk Devleti'nden hesap sorulması talebiyle, adalet istiyordu. İlk ayırım burada netleşti. MGK'cılarının bir kısmı (en başta Aydınlık karşı-devrimcileri) **Çiller Özel Örgütü**'nü diline dolarken, diğer bir kısmı **Susurluk Devleti'ni Çiller-Ağar-Bucak** üçlüsüyle sınırlamıştı. Bu ikinci kesim, **ANAP**'la aynı çizgideydi.

Oligarşi de "zor" durumdaydı. İşte, Türkiye solunun bir kesimindeki gelişmelerle, oligarşinin yönetememe krizinin yolaştığı bu şekillenme, MGK solculuğunun da önünü açtı.

MGK Solculuğu "Şeriat Tehlikesi" İle Mayalandı

Mevcut düzen partileri yönetmiyor, hiçbiri burjuva medyadaki tüm propaganda ve parlatmalara rağmen umut haline getirilemiyor, hiçbiri mevcut sistem içerisinde istikrarlı bir hükümet oluşturamıyor, oligarşik güçler içerisinde Susurluk sürecinden itibaren açığa çıkan dağınıklığı ve hesaplaşmayı toparlayamıyor, yönetememe krizi her geçen gün büyüyordu. Oligarşik yönetimin merkezileştiği yer olan **Milli Güvenlik Kurulu** işte bu süreçte öne çıktı. Ve 97'nin başlarında sürece açık bir biçimde müdahale etti. Reformizmin düzen içilikte karar kılan kesimlerinin MGK'cılaşması da bu süreçte netleşti. MGK, sürece müdahalesini "**şeriat karşı tavrı**" görünümüyle gerçekleştirmişti.

MGK artık aleni olarak ortaya

çıkışmış, "ben yönetiyorum ve yöneteceğim", "Partiler, hükümetler benim memurumdur" diyordu. Bu müdahale tekelci burjuvaziye geçici bir güç kazandırmıştı. Ama aynı zamanda bir tükenişti, çünkü bu son kozlarından biriydi. Nitekim sonraki süreç bunu kanıtlamış, MGK'nın da düzen partileri gibi açmazları olduğu görülmüştür. Rejim dökülüyor, "MGK da olmasa ..." denilecek durumdadırlar. Ancak MGK da bu dökülüştün önüne geçebilecek şansa ve güce sahip değildir.

MGK'nın şeriatı karşı "savaş" ilan etmesiyle Türkiye solunda da MGK'nın "**ilericiliği**" keşfedildi. Hatta "Kürt sorunu"nu çözmek istiyordu. Oligarşiden icazet alma peşinde olan, düzen içinde yaslanabilecek bir güç arayışında olanlar, aradıklarını bulmuşlardı. Böylelikle MGK politikaları doğrultusunda politika yapılmaya başlandı.

Başka güçlere bel bağlama ve icazetçilik öylesine derine işlemişti ki, MGK'nın "**öncelikli tehdit, şeriat**" değerlendirmesiyle birlikte devrimci, yurtsever olma iddiasındaki bir gazetede aynı iddialara sahip bir yazar, MGK'dan bir generalin "**eskiden sola karşı çok haksızlık yaptık, artık daha farklı davranacağız**" dediğini yazabiliyordu. Solun bu kesimi MGK'nın kararlarıyla, "konsept"leriyle, hatta bu türden söylentilerle yönlendirilen bir konumdaydı.

"**Haksızlık**" yapmışlarmış. Bu söze değer biçenler MGK'yla devrimciler arasında olan bitenin "haksızlık" gibi bir kavrama sıkıştırılamayacağını düşünemeyecek kadar körlük ve sarhoşluk içindeydiler. Haksızlıkmış. Onyıllardır cuntalar yapan, sıkıyönetimler, olağanüstü haller ilan eden, katle-

den, kaybeden, köyleri yakıp, yıkan MGK değilmiş gibi. Ama bir kez pusula şaşırılmaya görsün; bütün bunlar unutulabiliyordu.

Rıdvan Budak, Türkiye'nin Avrupa Birliği üyeliği için emperyalist ülkelerin başkentlerinde cirit atıyor; **ÖDP** Demirel'in anayasaya uygun hareket ettiğinin savunuculuğunu yapıyor; Kürt ulusalcılar MGK'nın tehdit değerlendirmesindeki değişiklikten Kürt sorununda yumuşama ve çözüm beklentisine giriyordu. ÖDP'si, SİP'i, HADEP'i, karşı-devrimci İP'le birlikte harekete geçiyorlar. Bunu genellikle "**Ne Darbe, Ne Şeriat**", veya aynı anlamdaki "**Ne Refah-yol, Ne Hızrol**" sloganlarıyla yürüttüler. Ama sloganın "ne darbe..." bölümünün hiçbir anlamı yoktu. Çünkü o süreçte böyle bir "ihtimal" söz konusu değildi. 12 Eylül zaten sürüyordu. Dolayısıyla sloganın bu kısmı, yalnızca reformizmin şeriatı

MGK'nın şeriatı karşı "savaş" ilan etmesiyle Türkiye solunda da MGK'nın "ilericiliği" keşfedildi. Hatta "Kürt sorunu"nu çözmek istiyordu. Oligarşiden icazet alma peşinde olan, düzen içinde yaslanabilecek bir güç arayışında olanlar, aradıklarını bulmuşlardı. Böylelikle MGK politikaları doğrultusunda politika yapılmaya başlandı.

Pekala MGK'yla reformizmi birleştiren neydi? MGK sürece ilişkin müdahalelerinde toplumun değişik kesimlerini kendine yedekleme ihtiyacı duyuyor ... reformizm ise düzen içinde dayanacak bir güç, daha rahat siyaset yapacak zemin arıyordu; bu pratik ihtiyaçları temelinde MGK'yla düzeni restore etmekte anlaştılar.
(...)
MGK sendikacıları patron örgütleriyle birlikte nicedir göstermedikleri bir duyarlılık ve aktivite içinde MGK politikaları doğrultusunda milyonları sokağa dökmekten söz ettiler.

karşı MGK'yla aynı paralelde olduğunu perdelemeye yarıyordu.

MGK'cılık artık günlük politika ve değerlendirmeleri bile belirliyordu. Işık eylemleri sürerken burjuva medyada yeralan “**mumun altından DHKP-C çıktı**” haberi herkesten daha çok reformizmi ürkütü. Devrimci bir örgütün Maltepe’de hainleri cezalandırmasına ilk tepki kendilerine insan hakları savunucusu sıfatını layık gören solculardan ve reformist legal partilerden geldi. Daha kısa süre önce hapishanelerde binlerce devrimci tutsağın

Ölüm Orucunu yalnızca seyredenler, şimdi aktifleşmiş, Sultanahmet’te mitingler yapıyorlardı.

Pekala MGK'yla reformizmi birleştiren neydi? MGK sürece ilişkin müdahalelerinde toplumun değişik kesimlerini kendine yedekleme ihtiyacı duyuyor, bağımsız siyaset yapabilme güç ve cesaretini kaybetmiş reformizm ise düzen içinde dayanacak bir güç, daha rahat siyaset yapacak zemin arıyordu; bu pratik ihtiyaçları temelinde MGK'yla düzeni restore etmekte anlaştılar. Dolayısıyla günlük politikaları da giderek daha fazla çakışmaya başladı. MGK, Refahyol’u düşürmek için kararlar alıp, tanklar yürütürken, **ÖDP, SİP, HADEP**, hep birlikte Refahyol’a karşı mitingler düzenlemeye başladılar. **MGK sendikacıları** patron örgütleriyle birlikte nicedir göstermedikleri bir duyarlılık ve aktivite içinde MGK politikaları doğrultusunda milyonları sokağa dökmekten söz ettiler.

MGK'cılığın başını çeken ÖDP, SİP gibileri “Ne Refahyol, Ne Hazırol” vb. sloganlarla, DİSK ise “**biz cumhuriyeti koruyoruz**” açıklamalarıyla MGK'cılıklarını gizlemeye çalışırken, bir şeyi unutuyorlardı. Şeriat madem böyle bir tehlikeydi de, bunu tespit etmek, veya bu tehlikeye karşı harekete geçmek için niye MGK kararını beklediniz? Siz ne biçim siyasi partiler, büyük konfederasyonlarsınız ki, “öncelikli tehdit”leri kendi başınıza tespit edemiyorsunuz? Her şey ortadadır; reformizmin şeriata karşı “aktif”(!) mücadelesi, MGK’nın “öncelikli tehdit irticadır” kararından sonradır. **Gerici akımlara karşı mücadele etmek farklı bir şey, onu baş çelişki seviyesine çıkarıp MGK’nın yedeğine düşmek**

farklı şeydir. Yanlış, birincisinde değil, ikincisindedir. Sol bu dönemde öylesine MGK etkisi altındadır ki, bakın bugün dergilere, “**konsept**” denilen, aslında kimse-nin de tam Türkçe karşılığını veremediği kelime tımaksız falan sıkça kullanılır olmuştur. Düne kadar “konsept” mi vardı? Biz süreçleri bu “konsept”lerle mi tahlil ediyorduk? Karşı-devrimin hemen her saldırısını “**bilmem ne darbesi**” diye adlandıranlar veya hergün darbe geldi gelecek ruh halini yaşayanlar tabii ki “konseptlere” fazlasıyla önem vermeye, değer biçmeye başladılar. Oysa MGK’nın yeni “konsept” dediğinde hiçbir özgünlük, özellik yoktu. Burjuvazinin kendi iç çelişkileri değişen “konseptler” adı altında kamuoyuna, özel olarak da bu reformist icazetçi, işbirlikçi sola mal edilmeye çalışılmıştı. MGK politikası yıllardan beri aynıydı ve aynen sürüyordu. Bu politikanın özünde devrimi engellemek vardır. MGK’nın aldığı her karar eninde sonunda buna yöneliktir, buna hizmet etmektedir. Bu anlamdadır ki, MGK’nın şu ya da bu taktiğini destekleyenler gerçekte devrimin karşısına çıkmaktadır.

MGK'cılığın Kökü Geçmiştir

Elbette ki MGK'cılık, özü itibarıyla yeni değildir. MGK'cılığı ortaya çıkaran süreci 50 yıllık TKP revizyonizmine ve soldaki parlamenterist-reformist geleneğe uzatmak mümkündür. Ancak o kadar geriye gitmeyelim, çünkü sol en net saflaşmayı 71 silahlı mücadelesi ve sonrasında yaşamıştır. MGK'cılığın kökü, **TKP’nin** bu dönemdeki **CHP icazetli UDC**

Kimler 12 Eylül mahkemelerinde biz devlete karşı değildik diye açıklamalar yaptı?
Kimler Kürt ulusal kurtuluşu çizgisinde savaşıyan gerillaları terörist, eşkiya diye adlandırdı?
Kimler, halk kurtuluş savaşıçılarının cezalandırma eylemlerine “yaşama hakkı” adına “kınamalar” yayınladı?
İşte, bunların hemen hepsi bugün MGK’cıdır.

(Ulusal Demokratik Cephe) politikalarına, **DY’nin** 1977 seçimlerindeki **CHP desteğine**, KSD’nin "faşizm olmadığını" kanıtlamak için çırpınışlarına, başta bunlar olmak üzere çeşitli kesimlerin oligarşi içindeki çelişkilere bel bağlama tavırlarına kadar gider. Bu kökte, ordu içinde, hatta 12 Eylül cuntası içinde bile ilerici kanatlar arama vardır. Bu kökte, 1983 seçimlerinde **ANAP’tan** demokrasi bekleyen mantık vardır.

Dünden bugüne izlenen politikalarla bakıldığında, MGK’cılık noktasına gelenlerin hangi politikaların sahipleri olduğu da görülür.

12 Eylül öncesi mücadeleye kimler provokasyon dedi, kimler anti-MHP çizgiye çekmeye çalıştı?

Kimler 12 Eylül mahkemelerinde biz devlete karşı değildik diye açıklamalar yaptı?

Kimler Kürt ulusal kurtuluşu çizgisinde savaşıyan gerillaları terörist,

eşkiya diye adlandırdı?

Kimler, halk kurtuluş savaşıçılarının cezalandırma eylemlerine “yaşama hakkı” adına “kınamalar” yayınladı?

İşte, bunların hemen hepsi bugün MGK’cıdır.

90’lı yılların başlarından itibaren oligarşinin tüm vahşetiyle sürdürdüğü infaz, kaybetme politikaları karşısında kimler hangi tavır aldılar? O gün infazlara tavır almayıp, bunu devrimci hareketle oligarşi arasında bir çatışma gibi görenler, dahası bu çatışmayı da sessizce, tavırsız bir biçimde izleyenler, “insan hakları” adına bile, insanların ortadan kaldırıldığı bu infaz operasyonlarına karşı çıkamayanlar, evet, bugün hemen hepsi **MGK’cıdır**.

İşte bunlar, 12 Eylül’den sonra da yıllardır MGK’nın “hassasiyetlerini” dikkate alarak politika yapmışlardır. Örneğin MGK solcusu ÖDP, Kürdistan’a adımını bile atmadığı gibi genel olarak Kürdistan’da olan bitenlere de hemen hiçbir ciddi tepki göstermemiş, bir an için bile olsa “Kürtçü” görünmüş olmaktan, ulusal mücadeleye “destek” vermekle suçlanmaktan korkmuştur. MGK sendikacısı DİSK kendi yetkili kurullarının yazdığı broşürleri Kürdistan’a ilişkin bölümleri nedeniyle kendisi toplamıştır. Bugünün MGK’cısıdır.

Görüldüğü gibi MGK’cılık bir sonuçtur. İzledikleri politikaların, yaptıkları tercihin mantıki sonucu olarak MGK solu, MGK sendikacılığı düzenin çeşitli güçleriyle doğrudan ve dolaylı ittifaklar biçiminde devrimi engellemeye soyunmuşlardır. Doğrudan veya dolaylı devrimin önüne engel olmaya soyunmak bataklığa saplanmaktır. Bu

bataklıkta kalmakta ısrar edenler boğulmaya ve yok olmaya mahkumdur.

Kürt Ulusalçılığının MGK’cı Hayalleri

MGK’nın 28 Şubat kararlarından ve de gizli siyaset belgesinden sonra reformistlerle birlikte Kürt ulusalcı çevreler de MGK’nın Kürt meselesine karşı yumuşadığı, çözmek istediği tespitleri yapmışlar, askerlerin çözmek istemesine rağmen “sivillerin” buna yanaşmadığı teorisini geliştirmişlerdi. Hatta kimileri hızını alamayarak o süreçte tutuklu bulunan bazı HADEP’lilerin serbest bırakılmasını bile bu politikaya bağlamıştı. Bu bir yanı sıra MGK’yı doğru tahlil edememenin, bir diğer yanı sıra da, her şeyi kendi merkezinde düşünüp en ufak ge-

Şeriat madem böyle bir tehlikeydi de, bunu tespit etmek, veya bu tehlikeye karşı harekete geçmek için niye MGK kararını beklediniz? Siz ne biçim siyasi partiler, büyük konfederasyonlarsınız ki, “öncelikli tehdit”leri kendi başınıza tespit edemiyorsunuz? Her şey ortadadır; reformizmin şeriata karşı “aktif”(!) mücadelesi, MGK’nın “öncelikli tehdit irticadır” kararından sonradır.

Ama her hükümete, her MGK toplantısına ve neredeyse her MGK açıklamasına büyük misyonlar biçenler ve buna büyük politika diyenler, yanıldıklarını tekrar ve tekrar göreceklerdir. HADEP'in reformizmle aynı paralelde, MGK'dan icazet almak için sürdürdüğü reformist çalışma tarzı, ÖDP'nin koltuk değneği olma politikaları, çıkmazdır.

lişmelerden bile büyük politik tahliller yapma tarzının bir sonucuydu. Nitekim, bazı HADEP'lilerin serbest bırakılmasını böyle tahlil ederken, kısa süre sonra da yine HADEP'lilerin tutuklanması üzerine bu söylediklerini unutup "*Bu tutuklamalar Türkiye'nin Irak'ta Kürt federasyonuna karşı çıkması anlamına geliyor*" gibi doğrusu bağlantı kurmakta bir hayli güçlük çektiğimiz sözler edilmeye başlandı. Türkiye oligarşisi buna karşı olduğunu hiç saklamadı ki. Tam tersine ABD'nin Irak'a yönelik son saldırısına başlangıçta destek verip vermemekteki ikircikli tavrın nedeni ABD'nin Irak'ta Kürt devleti kuracağı endişesiydi. Ve özellikle de Ecevit nezdinde dile getirilen bu endişe ABD, İngiltere gibi emperyalistler tarafından böyle bir şey olmayacağına dair güvence verilmesiyle giderildi. Ve Türkiye 91'deki Körfez krizinde olduğu gibi, Irak'a yönelik sonraki saldırılarda da ABD'nin yanında olmuştur. Tür-

kiye oligarşisi ABD ile birliktedir. Bunun tartışması bitmiştir artık. Güncel politika, taktik adına her gün bir şey söylemek, geçmişte söylediklerini unutmak devrimci politika olamaz. Devrimcilerin temel görüşleri, taktikleri her gün değişmez. HADEP'e oligarşinin niçin saldırdığı, böyle uzak bağlantılar kurulmasına gerek kalmayacak kadar açıktır. Ama bu açıklığa vakıf olmak için MGK'nın politikalarını, ne yapmak istediğini doğru tespit etmek gerekiyordu. Refah-tan, İslamcılardan sonra devrimciler özellikle de hareketimize ve HADEP'e yoğun saldırılar başlatmışlardır. MGK, HADEP'i kitleden soyutlamak, sindirmek ve giderek bütün düzen karşıtı güçleri sindirip arenada burjuva partileri ve burjuva partilerinden özde farklı olmayan bir iki reformist grubu yaşatmak istiyordu. Bu reformistler ise demokrasıcılık oyunu için, vitrin için gereklidir. Bunun dışındaki herkes şu veya bu ölçüde MGK'nın hedefidir. HADEP ve Kürt ulusalcı çevreleri, ne devlet ne de MGK gerçeğini anlayamadıklarından ham hayaller peşinde-ler. Çok açıktır; HADEP'in devrimcilerden sürekli kaçması, ÖDP'nin yanıbaşından ayrılmaması da onu kurtaramamıştır. Faşizm kime nasıl yaklaşacağını iyi bilmektedir.

Her alanda peşpeşe geliştirilen saldırılar Kürt ulusalcılarının MGK'cılığının uzun sürmesine izin vermedi. Bu defa ters yönde tahliller revaçtaydı. MGK'ya, orduya olmadık roller atfettikten sonra, farklı bir uç noktaya savrulup "derin tehlikelerden" söz edilmeye başlandı. Bu derin tehlikeler de yeni değildi oysa. Dün de bugün de Kürt meselesini zor yoluyla bitirmek, kısmi kültürel haklar ve yerel yönetimlerle sorunu çözmek gün-

demdeydi. Bunun için de oligarşinin deyimiyle önce "terörün bitirilmesi" gerekiyordu. Bu çerçevedeki baskılar, propagandalar sonucunda gerekli iç ve dış kamuoyu oluşturulduğunda bu tür uygulamalar da yapacaklardır. Sorun Kürt meselesini çözmek değil, Türkiye oligarşisinin istikrarını yeniden sağlamak ve iktidarı sağlamlaştırmaktır. MGK her türlü yöntemle bu sonuca ulaşmak istiyordu ve bugün de öyledir. Mesele bu kadar basit ve açıktır. Ama her hükümete, her MGK toplantısına ve neredeyse her MGK açıklamasına büyük misyonlar biçenler ve buna büyük politika diyenler, yanıldıklarını tekrar ve tekrar göreceklerdir. HADEP'in reformizmle aynı paralelde, MGK'dan icazet almak için sürdürdüğü reformist çalışma tarzı, ÖDP'nin koltuk değneği olma politikaları, çıkmazdır. Faşizme karşı direnmenin başka biçimleri de olduğunu, sadece yasal sınırlar içerisinde mücadele edilemeyeceğini görmek zorundadırlar. Kürt halkının direnişinin yasalara sığdırlamayacağı, hele ki bu direnişin oligarşi içi çelişkilere göre belirlenen politikalarla sürdürülemeyeceği, 28 Şubat sonrasının en açık sonuçlarından biridir.

MGK'cılık İflas Etmiş, MGK'nın Suçlarına Ortak Olmuşlardır

MGK düzen içindeki en etkili, belirleyici gücü, ama kadr-i mutlak değildi. MGK'cıların ortaya sürdükleri de bildik düzen partileriydi ve kamuoyuna verdikleri sözleri tutmayacakları aşikardı. İşte bu gerçek, dönüp en başta MGK'cı solu ve sendikacıları vurdu.

Susurluk'un üstü, "şeriatı karşı cumhuriyeti koruma" misyonuyla hükümete getirilen MGK partileri tarafından örtülüyor, hiçbir reformist hayale yer bırakmayacak bir terör uygulanıyordu. Ama insan bir kez düzen içileşmeye karar verdi mi, beynini bir kez burjuvaziye teslim etti mi, bunun görülmesi de olanaksızlaşıyordu.

Türkiye tarihinde görülmedik biçimde her şey açığa çıktı. Darbe diyenler, ara rejim kara rejim diyenler Türkiye'deki faşizm gerçeğiyle bir kez daha karşı karşıya geldiler. 12 Eylül sürüyordu. Bunu görmeyenler kâh ANAP'la, kâh Demirel'le birlikte hareket ettiler. Hatta ANASOL-D'nin kuruluşuna destek verdiler. ANASOL-D'nin yaptıkları ve yapmadıkları ise gerçekte MGK'cılığın iflasının kesin bir belgesidir.

Aslında ÖDP reformizmi burjuva medya aracılığıyla yaydığı tüm havaya karşı solun bir kesiminin tükeniş sürecinin adıydı. Kendilerinin itiraf ettiği gibi içlerinde gençler yoktu. Yoksul halktan da pek bir şey göremiyorlardı. Politik anlamdaysa devrimcilerden kaçmak için ne lazım geliyorsa yapıyorlardı. Bu süreç yaşanırken çok yakında yanınızda CHP'yi arayacaksınız diye yazmıştık. ÖDP ve reformizme ilişkin yaptığımız tüm tespitlerde olduğu gibi, bunun doğrulanması için de fazla beklemeye gerek kalmadı.

MGK'cı sol, bir süre sonra ne yapacağını bilemez hale geldi. ANASOL-D'ye MGK politikaları doğrultusunda destek vermişlerdi ama ne bu desteği haklı göstermek için, ne de sürdürmek için en ufak bir gerekçe elde edemediler. Üstelik oligarşi içi çelişkiler daha karmaşıklaşmış ve reformizm kime

yakın duracağını şaşırmıştı. ANASOL-D hükümet MGK tarafından gözden çıkarılacağını anlayınca karşı saldırıya geçti. Karşılıklı açıklamalar yapıldı. Bu süreç, günlük ve açık siyasetin içine boylu boyunca dalan MGK'nın da açmazlarını, güçsüzlüklerini açığa çıkardı. MGK oldukça prestij yitirdi. Bu süreç derinleşecektir. Burjuva partilerinin çeşitli ittifakları karşısında MGK'yı destekleyenlerin, Mesut Yılmaz hükümetini destekleyenlerin hayal kırıklıkları büyüyecektir. Oligarşi arasındaki çelişki adeta arap saçına dönmüştür. Bu çelişki hemen her yerde yansımaları bulacaktır. **Bu çelişkiler etrafında** politika yapanlar ise oradan oraya **savrulmaktan** kurtulamayacaktır.

Bütün bu gelişmeler içinde, 28 Şubat kararlarıyla MGK'nın yanına aldığı güçlerin bir kısmı yavaş yavaş kendisinden uzaklaşmış, duruma göre değişen yeni saflaşmalar oluşmuştur. Hükümet içinde yer alan ANAP, DSP, DTP gibi düzen partileri bile MGK'nın üzerinde en "hassas" şekilde durduğu "şeriat tehlikesi" konusunda farklı yaklaşımlar ortaya koymaya başlamışlar, açık bir çatışmaya dönüşmese bile yaptıkları açıklama ve davranışlarla MGK'yla farklı düşüncükleri izlenimini kamuoyuna yansıtmaya çalışmaktadırlar. Niçin böyle bir izlenim yaratmaya çalıştıkları, hesapları ayrı bir konudur. Ama sonuçta MGK'nın partileri yanında MGK solcuları "**daha MGK'cı**" bir konumda görülmektedirler. Ve elbette çok çarpıcıdır; ANAP'ın, DTP ve DSP'nin bile MGK'yla paralel görünmek istemeyip belli çelişkilerini ön plana çıkarttıkları bu süreçte MGK'nın asıl yandaşları bir kısım sol veya sol görünümlü gruplar, sendikacılar, Bunların başını **Doğu Perinçek** çekmektedir

ve birçok sol kesimi gizli veya açık kendisine yedeklemiştir. Solun bu süreçteki tavrı asla unutulmayacak ve tarihe kara bir leke olarak geçecektir. Ve biz onları, tarih önünde Susurluk devletinin bütün icraatlarının suç ortağı olmaktan sorumlu tutacağız. Bugün MGK'ya yenilikçi roller biçenler, MGK'ya karşı mücadele etmeyenler, MGK'nın yanındadırlar.

Çeşitli güçlerin MGK'dan uzaklaştığı bu süreçte, MGK yeni bir hamle yaparak bu defa "**ülkücü mafyayı**" da "öncelikli tehdit"ler listesine almış, ve bir kez daha reformist, işbirlikçi, icazetçi solcular, MGK'da yeni ilericilikler keşfedip, MGK'cılığı sürdürmeye gerekçeler bulmuşlardır. MGK'nın çeşitli alanlarda devrimcileri tasfi-

Ve elbette çok çarpıcıdır; ANAP'ın, DTP ve DSP'nin bile MGK'yla paralel görünmek istemeyip belli çelişkilerini ön plana çıkarttıkları bu süreçte MGK'nın asıl yandaşları bir kısım sol veya sol görünümlü gruplar, sendikacılar, Bunların başını Doğu Perinçek çekmektedir ve birçok sol kesimi gizli veya açık kendisine yedeklemiştir. Solun bu süreçteki tavrı asla unutulmayacak ve tarihe kara bir leke olarak geçecektir.

yeye yönelik girişimlerinde de MGK sendikacılığı ve MGK solculuğu, bu tavrı sürdürmüşlerdir. 1 Mayıs'ta devlet erkani gibi davranan bu MGK solcuları, devrimcileri 1 Mayıs alanları dışında tutmakta MGK'yla ortak davranmış, Genel-İş'te olduğu gibi devrimcilerin tasfiyesine imza atmışlardır. Bunlar **MGK solculuğunun desteği olmadan** MGK'nın yapamayacağı şeylerdir. Bu sendikacı, legal partici tasfiyeciler, hepsi MGK ile, devletle işbirliği halinde çalışmışlar, sırtlarını onlara dayamışlardır. **Ara yol yoktur.** Ya MGK'nın ya da devrimcilerin yanında yer alacaklardır. MGK solu, tercihini MGK'dan yana yapmaktadır. Çok açıktır ki, MGK tasfiyeciliği karşısında devrimcilerin yanında durmayanlar, sıfatları, iddiaları ne olursa olsun, devrimden, halktan yana olamazlar. Bunlar devrimci olmadığı gibi ilerici, demokrat da değildirler. Bu anlayışlarla sonuna kadar mücadele edeceğiz.

MGK'cılık, gençliği tek tipleştirmeye yönelik MGK genelgesi-ne karşı tavrı konusunda da kendini göstermiş, MGK gerçekte tüm gençliği hedef alan bu genelgeyi, kamuoyuna sadece "türbancılara" karşıymış gibi yansıtmış, bunu esas alan solcularımız da bu konuda tavrı almaktan çok çeşitli gerekçelerle kaçınmışlardır. O zamana kadar, *"Bizim faşistlerle de, islamcılarla da bir derdimiz yoktur, bizim derdimiz Kürdistan'dır"* diyip duran Kürt ulusalıcıları bile islamcılarla ilgili görüş belirtmeye başlayıp, islamcılarla birlikte MGK genelgesine karşı eylem yapılmasını eleştirmeye kalkmışlardır. MGK'nın oyunu **Cephe'lilerin** genelgeye karşı tavrıyla **bozulmuştur.**

Hemen burada eklemeliyiz ki, bu

konuda MGK'ya karşı açık tavrı almayanlar, yalnızca MGK solculuğu da değildir. MGK solculuğunun teorileri, legal particiiliği reddeden komünist, ihtilalci, M-L sıfatlara sahip oportünist solu da şu veya bu ölçüde etkisi altına almış, bu kesimler MGK genelgesi karşısında ne yapacaklarını bilemez bir tutum içine düşmüşlerdir. Oportünizmin bu süreçte MGK solculuğundan etkilenmeleri ilk de değildir. Susurluk süreci boyunca bazı farklı kaygılarla da olsa MGK solcularıyla ortak hareket etmeyi tercih etmişler, kimi MGK solculuğunun "Ne Refahyol, Ne Hazirol" mitinglerine katılmış, kimileri "Ne Refahyol, Ne Hazirol" sloganının "Ne Darbe Ne Şeriat" sloganından farklı olduğunu kanıtlamaya çalışarak MGK solculuğunun teorik etki alanına girmişlerdir.

MGK'cılık Türkiye solu açısından üzerinde önemle durulması, incelenmesi gereken bir olgudur. **"Bir zamanların"** TKP'si, Devrimci Yol'u, keza Kurtuluş Sosyalist Dergi'si, Komünist Emek Partisi gibi komünistten, sosyalistten aşağı sıfatlar taşımayanlar, bu noktaya nasıl gelmişlerdir? Kuşkusuz bu sorunun cevabı, yalnızca bu siyasi hareketleri tahlil etmekten daha fazla bir öneme sahiptir. Bu, herkesin bugün içinde bulunduğu konumu, pratik tutumlarını, ideolojik yapılarını gözden geçirmesi için gerekli bir incelemedir.

Emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni"ne karşı çıkamayan, Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne alınmasını isteyen, demokratikleşmeyi emperyalizmin icazetinde arayanlar faşizm gerçeğini unutarak, kendilerine düzen içinde ve düzenin parlamentosunda yer arayanlar, halka ve devrimcilere sırtını dönerek düzen

güçleriyle ittifak arayışlarına girenlerin vardı ve varacağı nokta MGK'cılıktır.

Bunların hepsi ÖDP'de, SİP, HADEP, BP, EMEP'te fazlasıyla vardır.

Bu nedenledir ki, MGK'nın saldırıları karşısında devrimcilerin değil, düzenin tarafında yer almaktadırlar.

Emperyalizme ve tekellere tavrı almama, ihtilali reddetme, düzen içinde meşrulaşmayı esas alma, devrimi değil, düzen içi reformları esas alma, emperyalizmi ve tekelleri yedeğine almaya çalışma, devleti karşısına alma yerine burjuva parti ve hükümetleri hedef yapma, Demirel'i bile savunma, yurttaş edebiyatını ön plana çıkarma gibi, bütün bu tavırlar, MGK'cılığa giden yolu döşemişlerdir ve halen bu tavırların sahipleri açısından aynı yolu uzatmaktadırlar. Bu yol düzenin tam içine giden bir yoldur ve bu yoldaki tüm manevralar, hangi görünüm veya söylem altında olursa olsun, devrime karşı, düzenin hizmetindedir.

MGK'cılık Türkiye solu açısından üzerinde önemle durulması, incelenmesi gereken bir olgudur. (...) Kuşkusuz bu sorunun cevabı, yalnızca bu siyasi hareketleri tahlil etmekten daha fazla bir öneme sahiptir. Bu, herkesin bugün içinde bulunduğu konumu, pratik tutumlarını, ideolojik yapılarını gözden geçirmesi için gerekli bir incelemedir.

KİMİN İÇİN, KİME KARŞI BİRLİK ?!

Türkiye solunda, yeni bir birlik deneyi daha yaşanıyor. Ancak, Haziran başında kurulduğu açıklanan Devrimci Birleşik Güçler'in (DBG), kuruluş biçimi, program metni, birliğin işleyişi gibi pek çok açıdan sol için yenilik oluşturan herhangi bir yanı yoktur. Birliği oluşturanların çoğu, daha önce de aynı türden birlikleri yaşamış ve denemiş durumdaki gruplardır, aynı yoldan bir kez daha geçmeye soyunmuşlardır. Neden **"aynı yoldan geçiyorlar"** diyoruz; çünkü sözkonusu birliğin mayasında geçmişe dair herhangi bir değerlendirme, muhasebe, özeleştirisi yoktur. Mevcut birliği oluştururken, bugüne kadar oluşturulanların en ilerisi, en somutu gibi gerçekle alakasız nitelemelerle, geçmişini atlama ve aklama "taktiğini" tercih etmişlerdir.

Ama sorun yalnızca bu kadarla sınırlı değildir. Bu birlik, aynı yoldan, geçmiştekilerin hepsine rahmet okuturcasına olumsuzluklar, kirlilikler saçarak geçmektedir. "Bir yeniliği yok" derken belki biraz haksızlık ediyoruz; ihanet çetesiyle birlik gibi bir "yeniliğe" imza atmışlardır çünkü. Türkiye solunun sorunlu, hastalıklı birlik kültürüne, adeta kanser hücreleri ekmişlerdir. Ve işin gerçeği, şaşılahtırıcı propaganda çabalarına, şimdilik birliği yere göğe sığdıramamalarına rağmen, pratik durum hiç de öyle değildir ve ettikleri kanser hücre-

lerinin sancısını yine en başta kendileri çekmeye başlamıştır.

DBG GERÇEĞİ 1: Birlik süreci halktan ve devrimcilerden gizlenmektedir.

DBG'nin solun kültürüne serptiği en büyük kirlilik, bir kontra çetesi artıklarının "siyaset" olarak birliğe kabulüdür. Darbecilerin Güç Birliğine nasıl geldiği, kimin çağırdığı, neden çağırdığı, çağrıldıktan sonra diğer grupların ne dediği hala bir **SIRDİR**. Gerçeği kendileri biliyor.

DBG'nin kuruluş açıklamasın-

Bu birlik, aynı yoldan, geçmiştekilerin hepsine rahmet okuturcasına olumsuzluklar, kirlilikler saçarak geçmektedir. "Bir yeniliği yok" derken belki biraz haksızlık ediyoruz; ihanet çetesiyle birlik gibi bir "yeniliğe" imza atmışlardır çünkü. Türkiye solunun sorunlu, hastalıklı birlik kültürüne, adeta kanser hücreleri ekmiştir.

da bu konuda yalnızca MLKP'nin bir "şerhi" vardır. Ne var ki, yine bu sır perdesi nedeniyle onlar açısından da, madem son anda darbecilere itiraz edeceklerdi, o halde baştan neden itiraz etmedikleri veya toplantıların başlangıcında darbeci konralara itiraz etmeyip sonra neden itiraz ettikleri belirsizdir.

Bu olay tartışılmayacak kadar açıktır. Darbeci birliğe getirilecek ve ardısıra Cephe'ye karşı düşmanca bir propaganda kampanyasına yönelinecekti. Eğer baştan MLKP dahil diğer örgütler, bu iş yanlış geliyor, hesaplar var, Cephe'nin çağrılmaması açık ki yanlış ve dürist olmayan bir hesabın ürünüdür, böyle birlik olmaz, darbeci kim? sorusu ve itirazını ortaya koysalardı, o zaman her şey daha açıklanabilir olurdu belki. Ama öyle olmamıştır.

Evet, darbeci kim? Bir artık. Kimle, nerede, nasıl, neyin birliğini yapacak? Herkes biliyor bu sorunun cevabını, ve biz inanıyoruz ki Güç Birliğine katılan siyasetlerin hiç birisi bunu görmeyecek kadar kör, anlamayacak kadar aptal değildir.

SORU: O HALDE NEDEN KABUL EDİLDİ?

Buna cevap veremiyorlar.

Bunu biz cevaplayacağız. Ancak bu cevaba geçmeden, bu "gizliliğe" ve sır perdesinin "kalınlığına" ilişkin çarpıcı bir örnek daha ekleyelim.

Halkın Günlüğü 1 Ağustos tarihli 24. sayısında “**açıklık**” üzerine teori yaptığı “Devrimci Birleşik Güçler” başlıklı yazıya şöyle giriyor;

“Hiçbir şey kapalı kapılar arkasında cereyan etmemiş, zira etmesine de karşıyız. Eylem birliği çalışmalarının her safhası gerçekten öncekilerden farklı olarak, kitlelerin denetimine sunulmuştur. (...) Ki, biz sahip olduğumuz fikirleri, inançlarımızı asla gizlemeyiz. Dostlarımızla ilişkide diplomasi benimsemeyiz... Dostlarımıza eleştirilerimizi açık olarak söyleriz.”

Açıklık üzerine bu kadar sözden sonra “Eylem birliği sürecini bir kez daha objektif olarak ortaya koymak istiyoruz...” diyerek devam ediyorlar ve açıklıyorlar!!!

“Bu süreç fiili olarak MED TV paneline çağrı ile başladı... kimlerin çağrılı olduğunu, katılacaklarını bilmiyorduk. Ve orada gördük. DHKP-C’nin neden olmadığını da özel olarak sorduk. Geçerken belirtelim, gelen parti ve örgütlerden hiç kimsenin karşı bir tutumu da sözkonusu değildi.”

Evet bu kadar. “**DHKP-C niye yok**” diye sormuşlar, ancak ne cevap aldıklarını yine yazmıyorlar, yine gizliyorlar, geçiyorlar. **Geçerken** de kimsenin karşı bir tutumu da sözkonusu değildi diyorlar.

Kimse karşı değil! Ama çağrılmıyor! Herşeyden önce mantıksız bir cümle!

SORU: KİM ÇAĞIRMADI?

SORU: “DHKP-C NİYE YOK?” DİYE SORDUĞUNUZDA NE CEVAPALDINIZ?

Bir çuval açıklık teorisi yapıyor, bu soruyu da sorduğunu yazıyor, ama cevabını yazamıyor? Hani açıklık?

SORU: ALDIĞINIZ CEVABI NİYE AÇIKLAYAMIYOR-

SUNUZ?

SORU: ALDIĞINIZ CEVAP SİZİ TATMİN ETTİ Mİ?

CEVAPBEKLİYORUZ.

Sorularımız elbette yalnızca Halkın Günlüğü’ne değildir. Kim, ne önerdi? Kim, ne cevap verdi? Bütün bunlar **hepsinin** birlikte ilgili yazılarında ısrarla muğlak bırakılmaktadır. Birlik sürecini halka ve devrimcilere açıklayamamak güçsüzlüğün, subjektif bir zeminin ve gizli hesapların varlığının **kanıtıdır**.

DBG GERÇEĞİ 2:

Böyle bir birliği bu siyasetlere kabul ettiren Cephe düşmanlığı ve güçsüzlüktür.

Esasında yukarıdaki sorunun, “kim ne dedi”nin ötesindeki cevabı bellidir: **BİRİ**, DHKP-C olmayacak deyip, darbecinin olmasını dayatmış, **HERKES** de kabul etmiştir. Peki neden kabul etmişler-

Sorularımız elbette yalnızca Halkın Günlüğü’ne değildir. Kim, ne önerdi? Kim, ne cevap verdi? Bütün bunlar hepsinin birlikte ilgili yazılarında ısrarla muğlak bırakılmaktadır. Birlik sürecini halka ve devrimcilere açıklayamamak güçsüzlüğün, subjektif bir zeminin ve gizli hesapların varlığının kanıtıdır.

dir? **Birincisi**, Cephe’ye gizli düşmanlıktır, yani bu yolla Parti-Cephe’yi geriletebilir miyiz? düşüncesi, hesabı vardır. **İkincisi**, örgütlerin kendi durumları, bağımsızlıkları, siyaset yapma sanatları, devrimci saflıkları öylesine gerilemiştir ki böyle bir dayatmaya teslim olunmuştur. Hiç bir şeye itiraz edecek güçleri kalmamıştır. Başka bir açıklaması varsa kendileri anlatmalıdır.

SORU: Başka bir açıklaması var mı? Biri hariç, herkes DHKP-C’nin çağrılmasından yana ve DHKP-C çağrılmıyor! Birliğinin oluşum sürecinde kararlar, oy birliğiyle mi, oy çokluğuyla mı alındı? Her ikisine göre de DHKP-C’nin çağrılmaması kararının çıkması mümkün görünmüyor. O halde birliğinizin üçüncü bir karar alma biçimi mi vardır? “Kararlar dayatma gücüyle alınır” gibi?..

Tabii ki biz darbecilerin bir güçleri olmadığını, hiç bir yerde varolamayacağını, alanlarda birlik yapamayacaklarını biliyoruz. Ama bu bir şeyi çözmiyor. Çünkü aynı şeyi herkes biliyor ve buna rağmen DHKP-C’nin dışta bırakılıp darbecinin çağrılması soruları daha da büyütüyor. **Kimse yalanlarla bu birliğin oluşumundaki gizli hesapları ve kendisinin bu hesaplara alet oluşunu gizleyemez.**

Şimdi şu “çok doğru” satırlara bakalım:

“... Ne var ki, eylem birliği güçlerinin hiçbirisinin iradesini kaale almayıp, baştan önkoşul dayatıp illa da benim dediğim olacak tarzı, eylem birliği ruhuna terstir.” (Halkın Günlüğü, Sayı 24)

Bunu yazan kim? Üstelik kime yazıyor?

Halkın Günlüğü bunu DHKP-C’ye yönelik olarak yazıyor. Yö-

nünü şaşırmış.

Sanki, biz gelmiştiz, böyle bir dayatma bulunmuşuz, arkadaşlar da bizi eleştiriyor!

Dayatmanın alası, bizim hiç bir zaman olmadığımız o zeminde var. Yanıbaşındaki, kendi başındaki dayatmadan söz edemiyor Halkın Günlüğü.

Halkın Günlüğü yine teslim oldukları bu dayatmayı savunmaya soyunup, darbecilerin çağırılması *“halk içi çelişiklere ve şiddet dayatma kültürüne de bir meydan okuyuştur”* diyor. Bu deyişler de sahtedir. Bir şeyleri gizlemeye çalışmanın sonucudur. Darbecilerin gelmesinde Halkın Günlüğü’nün de bir rolü varsa, açıklar, savunursunuz. Değilse bu işgüzarlık niye? Eğer şiddete karşı tavır alırsanız, niye hemen yanıbaşınızdakilere bakmıyorsunuz? Herkes biliyor ki, PKK, bu konuda Türkiye solunun en sabıkalı gruplarından biridir. DY’yle birlikte bu işin kompedanıdır. Daha yakın zamanda Dersim’de PKK tarafından öldürülen TDKP’liler unutulmadı. *“Halk içi çelişiklere ve şiddet dayatma kültürüne”* bu nasıl tavır? Herkes şunu bilmelidir, DBG’nin bileşiminin belirlenmesindeki gerçeği, hesapları, herkesin bu hesaplardaki rolünü ortaya koymayıp böyle suni gerekçeler uydurmaya çalıştıkça çelişikler içinde boğulacaksınız... Bunun ötesinde, eğer darbecileri çağırarak bizim düşüncelerimizi değiştirebileceğinizi sanıyorsanız bu büyük yanılgıdır ve en önemlisi Halkın Günlüğü gerçek niyetini açığa vurmuş oluyor. Darbecilerin arkasında duranlar, telafi edilemez adımlar atmış olurlar. İdeolojik mücadeleye yaparız. Ama açık olmak devrimcilere özgüdür. Görünüşte dost ardısıra düşmanlık devrimcilerin tavrı olamaz.

DBG GERÇEĞİ 3: Mevcut bileşim, yalanla savunulmaya çalışılıyor.

Hemen hepsi mevcut durumu açıklayamama sıkıntısındadır. Belki de bu sıkıntıyı “aşmak” için olacak, çeşitli yazılarda bu defa, sanki bizim birliğe çağrıldığımız ve ancak gitmediğimiz havası yayılmaya çalışılıyor.

Halkın Günlüğü 23. sayısında da şöyle yazmıştı:

“... DHKP-C, bu eylem birliğinde yer alması gereken önemli güçlerden biriydi.

Öğrendiğimiz kadarıyla DBG bileşenlerinden hiçbirinin buna itirazı da yoktur. Devrimci olduğu için DHKP-C’ye böyle bir itiraz zaten kabul edilemez de. Ancak DHKP-C; ‘kontra-darbeci’ olarak değerlendirildiği bir gücün de eylem birliği içinde yer alması gerekçesiyle DBG girişimine olumsuz bir tutum almıştır.”

AÇIK BİR YALAN!

SORU: Bu yalana neden ihtiyaç duyuluyor?

Evet, neden Halkın Günlüğü darbeciler var diye DHKP-C birliğe gelmedi diyor. Şimdi doğruyu yazdığımızda kimsenin işine gelmiyor. Resmen ve açıkça yalan söyleniyor. Biz Güç Birliğine ne zaman çağrıldık, kim bizi çağırdı, hangi toplantıya çağrıldık ve o çağrılarının hangisinde darbeciler var biz gelmeyiz dedik. DBG üyeleri kamuoyuna gerçeği açıkça izah edemediklerinden yalan söylüyorlar.

Durum gerçekten vahimdir. 23 ve 24. sayılarında üst üste bu konuyu yazdılar.

23. sayıda diyor ki: *“DBG bileşenlerinden hiçbirinin buna itirazı da yoktur”*

SORU: Gerçekten “hiç birinin” mi itirazı yok?

SORU: O zaman DHKP-C niye çağırılmadı?

24. sayıda kendilerini yalanlıyorlar. “DHKP-C niye yok” diye sormuşlar çünkü, demek ki birileri çağırmamış, demek ki birilerinin DHKP-C’ye itirazı var. Ama hani siz 23. sayıda “zaten böyle bir itiraz kabul edilemez de” diyordunuz. Neden bu itirazı kabul ettiniz?

Ha, 23. sayıda (sanki suçluyu gösterircesine) şöyle bir ifadeniz de var: *“Bu süreç fiili olarak MED TV paneline çağrı ile başladı. Bu TV’nin sahibinin biz olmadığımızı herhalde herkes bilir. Panele gittiğimizde (DHKP-C’nin çağırıldığını) orada gördük.”*

Yani Med TV’nin sahibi size DHKP-C’ye bizim de itirazımız yok, çağırdık ama gelmediler mi dedi? Öyleyse bunu açıklamaktan niye korkuyorsunuz?

Öyleyse açıklayın, biz de diyelim ki, **KİM Kİ BİZİM ÇAĞRILDIĞIMIZI VE DARBECİLER VARDIYE REDDETTİĞİMİZİ SÖYLÜYORSA YALAN SÖYLÜYOR!**

Yok, bu tamamen sizin iddiasınızsa, o zaman siz yalan söylüyorsunuz.

SORU: Bizim çağrıldığımız ama darbeciler var diye gelmediğimizi söyleyen, iddia eden kim?

DBG GERÇEĞİ 4: Darbeciler meselesi birliğe katılan herkesi vurmaktadır.

Muhasebeyi ve hesap vermeyi hiç sevmeyen Kürt ulusalcılarının da, oportünizmin de, bir muhasebe sözkonusuysa kelime ve cüm-

leleri standarttır. “**Geçmiş bırakalım geleceğe bakalım**” derler. Biz öyle bakmayız, geçmiş bozuk olanların geleceği olamaz diye düşünürüz. Darbecilerin oraya çağrılmasının bize **siz katılmayın** demek anlamına geldiğini, darbecilerin oraya çağrılmasının **bizim katılmayacağımız** anlamına geldiğini bilmeyen hiçbir örgüt yoktur. Hiç bir örgüt itiraz etmemişse, niyet ne olursa olsun açıkça “**Cephe yer almamalıdır**” düşüncesi ege-men olmuştur.

Ama, kimin ne önerdiğinin, kimin kimi çağırdığının veya çağırmadığının kalın bir esrar perdesi arkasına saklanması, ortaya yalanlar atmak “zorunda kalmalarının” da gösterdiği gibi, darbeciler meselesi birliğe katılan herkesi vurmakta ve herkese **Cephe neden istenmedi, korkulan nedir?** sorusunu sordurmaktadır. Hatta o örgütlerin tabanları sormaktadır, bunun için ortaya bir yalan atılıyor.

Üstelik bu yalanın yer aldığı yazının devamında da şu var: Önce bizim darbeci var diye birliğe katılmadığımız yalanı ortaya atılıp, bizim herkese darbeciler olmasın biz olalım diye dayattığımız söylenip ardısıra da “**Böyle bir dayatma kabul edilemez**” diye yazıyor.

Doğrudur, birliklerde dayatma kabul edilemez. Başkası senin düşüncelerine katılmak zorunda değildir. Sorun birlik ise, birlik devrim için ise o noktada devrimin kâr ve zarar hesabı yapılır. Halkın Günlüğü tam da bu noktada mantığını kaybetmektedir. Çünkü DBG’de görünen, açık bir dayatma vardır, o da DBG’ye DHKP-C’nin alınmaması, hatta DHKP-C’nin daha sonra birliğe gelmesinin de önünün kesilmesi ve bunun için de darbeci artıkların DBG’de yeralanlara dayatılmasıdır. “**Dayatma**

kabul edilemez” diye yüksek perdeden yazanlar, bu dayatmayı pekala kabul etmişlerdir. Pekala ne için kabul ettiniz bu dayatmayı? Darbeci ile birlikte devrime ne kazandıracaksınız sorusunun cevabı yoktur. Tabii ki biz buradan o halde, sorun devrim değil, hesap başkadır diye düşünürüz. Sorun bu kadar çıplaktır.

SORU: Birliğe DHKP-C’yi çağırma ve darbeci artığını çağırma kararını kimler almıştır? Bu konularda alınmış kararlar yoksa bunu kim dayatmış, herkes bu dayatmaya hangi gerekçeyle boyun eğmiştir?

DBG GERÇEĞİ 5: Bu birlik Türkiye solunun ders çıkartmamasının sonucudur.

Darbecileri kim getirmişse bir dayatma yapmış ve kabul ettirmiştir. Bu dayatmayı yapan, PKK’dır. Bu şu demektir; bunu dayatan ve bu dayatmayı kabul ettiren, bundan sonra kendisini eleştiren ve dü-

men suyunda gitmeyen örgütlere de gözdağı vermektedir. MLKP protokole koyduğu şerhte bu durumu kınıyor. Peki yarın birileri de MLKP’den ayrılanların oluşturduğu ve MLKP’nin bir siyaset olarak görmediği KP-İÖ’yü getirirse ne yapacak?

Muhtemel ki, darbecilerin varlığına kesin tavır alamadığından, ya bu kez de İnşa Örgütü nedeniyle tavır alamayacak ya da ayrılacaktır. Tavır alamazsa kendini inkar etmiş olacak. Tavır aldığı anda ise tutarsız duruma düşecek. Tam bir açmaz! Üstelik açmaz sadece MLKP’nin açmazı değildir. Bu tür durumların yarın hangi örgütün başına geleceği hiç belli olmaz. TKP-ML’nin tarihine baksınlar. Her iki taraf için de geçerli. Devrimci hareketteki darbecilik döneminde darbeciler için neler yaptılar, sonra, birbirlerine “**darbeci**”, “**mafyacı**” demeye başladılar. MLKP dün darbecilerin ideolojik ayrılığı olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Bugün farklı şeyler söylemek zorunda kaldı. Evet, muhasebe yapılmadığı içindir ki, bugün MLKP aşağı tükürse sakal, yukarı tükürse bıyık açmazıyla karşı karşıya kalmıştır. Kamburlar üstüste gelmekte, dün söylediği, bir sonraki gelişme içinde kendisini vurmakta, üstelik pek çok tutarsızlığa düşülmesi kaçınılmaz olmaktadır. Böyle tutarsız bir çizgi içinde bir yere varılamaz. PKK, hep kontra faaliyetleriyle başı dertte olan bir savaş örgütü. Kontracı hamiliğinde sakınca görmüyor. Ama Türkiye solu ders çıkartmıyor. Biz sabırlıyız. Bekleriz. Ders çıkartmamak çıkarmayanları er-geç çürütür ve öldürür. Biz iddiamızı ve iç güvenimizi, kendi çizgimizi korumaya devam edeceğiz.

Ders çıkarmamanın çok daha yakın somut örneği **DHKP-PKK**

Muhasebeyi ve hesap vermeyi hiç sevmeyen Kürt ulusalcılarının da, oportünizmin de, bir muhasebe sözkonusuysa kelime ve cümleleri standarttır. “Geçmiş bırakalım geleceğe bakalım” derler. Biz öyle bakmayız, geçmiş bozuk olanların geleceği olamaz diye düşünürüz.

protokolünün gelişim sürecinden de ders çıkarmamış olmalarıdır. DHKP-PKK protokolüne ilişkin gelişmeleri yazdık. Hapishane alanı da vardı bunların içinde. Bizim protokol çerçevesinde PKK'ya önerilerimiz ve PKK tutsaklarının merkezi olarak buna cevabını herkes okumuş olmalı. Kısaca hatırlatmak gerekirse, PKK Hapishane örgütlülüğü, sonuç olarak protokolün kendileri açısından bir şey ifade etmediğini, ondan hareketle ortak bir şey yapmayacaklarını söylüyorlardı. Özet anlamı buydu cevaplarının.

DBG'nin kuruluşunun ardından Sağmalcılar'da "DBG Sağmalcılar Platformu" adlı bir birlik oluşturduklarını açıkladılar. Birlikleri alanlara taşınyordu! Peki hapishanelerde hangi konuda PKK ile birlik yapacaklar? Herkes, bütün dünya bilir. PKK ölüm orucu sürecinde, katliamlar sürecinde cesetlerimizi adeta seyretmiştir. Cesetlerimiz üzerinde provokasyon teorisi yapmıştır. Bu yanı ile hapishanelerdeki Güç Birliği Platformu imzalı bildirimlerin halkı yanıltmaktan başka hiçbir anlamı yoktur. Öyle olduğu zaten açıklamaların mürekkebi kurumdan görülmüş, DBG üyeleri pratikte ayrı düşmüştür.

Muhasebe yok, özeleştirisi yok, daha dünkü olup bitenlerden ders çıkarma yok. Ortaklık yok, dayatma var. Ayakları ülkeye, alanlara basmıyor, ama başı yükseklerden uçuyor. Bu hastalıklı birlik kültürünü değiştirme yönünde bir niyet, böyle bir tartışma yok; o halde olup bitecekler baştan bellidir: İşte bunlardan birkaçı:

- Canı istediğinde birlik, istemediğinde işimiz var denir.
- Yanışa sahip çıkılmaz, özeleştirisi yapılmaz, sorumlu bulunmaz.
- Dayanışma diye bir anlayış

yoktur. Sen zordaysan yanında olmaz, fırsat kollar. Eskaza bir darbeyle karşılaşırsanız, hainleri korur.

- O bildiğini yapar. Seni de kendine endekslemek ister.

- Onun programına uyacaksın. Doğru olanı, birlik programının öngördüğünü değil, çıkarına olanı esas alır.

- Ortak program, eylem planı yapılır. Ama herkesin öteki cebinde başka planı vardır.

- Ya örgüt reklamını yapar ya da reklamını yapamayacaksa o kitlerle hareketi olmamalıdır diye düşünür. Kitleleri ve eylemi düşünmez. Kendi reklamını düşünür. Güçsüzlüğünü pankart ve kuşla örtmeye çalışır.

- Sözlerinin bir bağlayıcılığı yoktur. Bugün denilen yarın reddedilir. Söz verilir, tutulmaz.

MLKP dün darbecilerin ideolojik ayrılığı olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. Bugün farklı şeyler söylemek zorunda kaldı. (...) PKK, hep kontra faaliyetleriyle başı dertte olan bir savaş örgütü. Kontracı hamiliğinde sakınca görmüyor. Ama Türkiye solu ders çıkartmıyor. Biz sabırlıyız. Bekleriz. Ders çıkartmamak çıkarmayanları er-geç çürütür ve öldürür. Biz iddiamızı ve iç güvenimizi, kendi çizgimizi korumaya devam edeceğiz.

- Emeği başkası harcamalıdır, onun kendi işleri vardır. Ama ortak açıklamayı o okumalıdır.

- Yükümlülük altına girmemek için tutanak tutmaktan kaçılır. Belge kalmaması istenir.

- Hata kabul edilmez, eleştirilince en fazla, hata iki taraflıdır denilir ve muhasebeden kaçılır.

- Siz ne dersiniz deyin, o ya böyle gitsin der, ya birliği tümüyle işlevsizleştirir.

Bu, muhasebe yapmamanın yıllardır süren tablosudur.

DBG GERÇEĞİ 6: Kitlelerin gözünü boyamayı amaçlayan hiçbir birlik yaşayamaz.

Yapılan protokol genel geçer şeylerle doludur. Siyasal anlamda somut bir programa sahip olmayan bu birlik, örgütsel anlamda da bir birliğin ruhuna uygun işleyişe sahip değildir. İşleyişin kuralları öyle yazılmıştır ki, bu birlik, artık isteyen istediği şeye katıldığı, istemeyenin katılmadığı bir durumdadır. Kararlar çoğunluk itibarıyla alınır diye yazıyor, sonra azınlık durumdakiler isterlerse bu karara, eyleme katılmazlar deniyor. Hiç mi tüzük okumadınız? "**Çoğunluk kararı**" almak demek, azınlıkta kalanların o karara uyması demektir. Eğer azınlıkta kalanlar uymayacaksa, orada bir çoğunluk kararı yoktur, anlaşanların birlikte iş yaptığı, anlaşmayanların seyrettiği bir işleyiş vardır, ki ortak bir organizasyonda, bundan daha gevşek bir madde biçimlendirmek de mümkün değildir zaten.

Niye böyle **gevşek** bir işleyişte hemfikir olunmuştur? Çünkü kimse kendi hesaplarının bozulmasını istememekte, daha öncekilerde olduğu gibi, bu birliğe ilişkin de ek

bir sorumluluk, yükümlülük, fedakarlık, emekçilik altına girmek istememektedir.

Hesaplardan, hırslardan, rekabetlerden, emek hırsızlığından, işine geldiği kadar birlik mantığından, verilen sözlerin tutulmamasından kurtulamayan birlikler yaşamaz. Bu defalarca görüldü. Solun bu güçsüzlük politikası devam ettikçe bunlar yıkılmaz, tersine her geçen gün daha da artacaktır. Bu şu demektir, bu koşullar, bu kültür devam ettikçe ciddi bir birliğin gündeme gelmesi, geldiğinde yaşaması zordur. Birlik için gerçekten çok ciddi bir çaba harcadık. Tüm emeğimizi koyduk ortaya. Ama gördük ki 80'den bu yana toplumun geçirdiği olumsuz değişimler büyük oranda sola da yansımıştır. Sol devrimci politikadan devrimci safıktan uzaklaşmış ve herkes diğerini nasıl kullanırım hesap kitabı içindedir, korkunç boyutlarda rekabetçilik ve hırs egemen olmuştur. Bu noktada söylenecek her söz, önerilecek her politika subjektif hesaplarla, kaygılarla cevaplanır duruma gelmiştir. Bu durum ideolojiyi yok etmiş, bir çok siyaset ideolojik davranmaktan uzaklaşmış, söylenenler karşısında onun doğruluğunu yanlışlığını tartışma bir kenara bırakılmış, karşı olma, engelleme esas alınır olmuştur. Herhangi bir öneriyi tartışmıyor, geliştirmeye de çalışmıyor, sadece sana cevap veriyor. Hatta tahrik ediyor, provoke ediyor. Bu koşullarda birliğin olmayacağı aşikardır. Ne olacak sorusu tabii ki cevapsız değildir. Bu kültür değişmek zorundadır. Değilse her şey dejenere edilmeye devam edilecektir. Kitlelerin gözünü boyamaya yönelik adımlarla bu durum ne gizlenebilir, ne değiştirilebilir. Türkiye solunun atması gereken adım, göz boyamak, şaşaalı

propagandalarla olmayanı var göstermek değil, bunları ciddi olarak masaya yatırmaktır.

DBG GERÇEĞİ 7: Taklitçilik ve başka güçlere yaslanma üzeri- ne siyaset yapıldıkça tutarsızlıktan kurtulmak mümkün değildir.

Bu birliğin en "keskin" savunucularından MLKP, ideolojik bağımsızlığını, eski ideolojik çizgisini büyük oranda yitirmiştir. Bu, geçmişi ile ciddi bir hesaplaşma yapmaması demektir. Bunu yapmadığından eklektik bir çizgiye ulaşmıştır. Bu eklektik çizgi onu istikrarsızlaştırmakta ve çeşitli yerlere sürüklemektedir. Bugün birçok siyaset MLKP'nin bu yönünü (önce DHKP-C, şimdi de PKK taklitçiliği) eleştirmektedir. MLKP kendine özgü çizgisine oturmadıkça, arayışı sürdürükçe istikrarsızlığı da sürecektir. Deney yaşamaya devam edecektir.

Bu yalnızca MLKP için sözkonusu olan bir durum değildir elbette. Politikalarını, taklitçilik veya onun bir başka biçimi olan başka güçlere yaslanma üzerine şekillendiren her kim olursa olsun, onu bekleyen kimliksizleşmedir. Daha çok kısa süre önce şöyle yazılmıştı:

"Kendisi olmayı bir türlü başaramayan, sürekli kendi dışında güçlere dayanarak var olmaya, siyaset yapmaya çalışanların kendine güveninden ve devrimci kararlılığından söz etmek mümkün değildir. Çünkü başka bir güce dayanarak siyaset yapmaya kalkanlar bir süre sonra taptıkları güce teslim olurlar. Hemen herşeylerini bu güç belirlemeye başlar. Burada kimliksizlik ve kişiliksizlik var-

dır. Politikada istikrar ve tutarlılık, kendi doğruları için ölümüne savaşma kararlılığı bir devrimci kimlik ve kişilik sorunudur. Bu kimliğin ve kişiliğin kazanılabilmesi ise, ancak dünyayı değiştirmekle iddiasıyla savaşan, kendi omuzlarının üstünde kendi başını taşıyan devrimcilerin işi olabilir."

Mevcut şekillenme burada tarrif edilmiştir aslında.

Bugün PKK'nın bütün teorileri "siyasal çözüm" üzerineyken, bunda taklit edilecek bir yan bulmak, o örgütü aynı çizgiye sürükler. MLKP örgütler arası ilişkileri de yanlış kavramaktadır. Geçmiş ortak pratiğimizden biliyoruz; eğer birlik yapıyorsak, MLKP'ye göre "eleştiri tatile" çıkarılmalıdır. Dolayısıyla birlik olunmadığı zamanları veya ideolojik mücadelenin daha bir öne çıktığı kesitleri de doğru yorumlayamamaktadır. Bizim için, biraz da seçilmiş bir ifade ile olsa gerek işçi-memur alanında "PKK'ya duyduğumuz tepki nedeniyle çeşitli kongrelerde PKK'yı desteklemediğimizi" yazıyorlar. Yanlıştır. Bizim PKK'ya duyduğumuz özel bir tepki yoktur. Biz ideolojik bir mücadele sürdürüyoruz. Bundan elde etmek istediğimiz sonuç da, PKK'nın yokoluşu, erimesi değil, devrimci çizgiye gelmesidir. Bizim tepkimiz değil ancak, onların bize tavır alışı vardır. MLKP, bizzat DBG pratiğinde buna tanık olmuş olması gerekir. Protokolün henüz sürdüğü süreçte PKK'lının hiçbir konuda sözlerinde durmamaları, alanlarda farklı ittifakları tercihleri vardır (aynen DBG pratiğinizde olduğu gibi). Zaten ittifak diye bir şey literatürlerinde yoktur. Politikayı öyle benimsemişlerdir. Çıkarı sendeyse hiçbir şey olmamış gibi geçmiş bırakalım deyip seni kullanmaya çalışır. O an çıkarlar hesabı

değişirse rahatlıkla farklı bir ittifa-ka yönelir. Bunun örneklerini ya-şadık, yazdık. Aynı şeyleri DBG pratiğindeki de yaşayacaklardır.

SONUÇ:

**Her şey belgeleriyle
açıklanmalıdır. Bu
tarihsel bir tartışmadır.**

Biz kimsenin birlik yapmasına engel olmayız. Ama niyetler bize karşı yönelmişse o niyetleri açığa çıkartmak durumundayız. Bu nedenle bugün Güç Birliği içinde neden Cephe'nin çağrılmadığı, neden darbecilerin getirildiği tartışması gerçeği açığa çıkartacak bir tartışmadır. Bu tartışma kuşku yok ki, herkesin dost mu, düşman mı, gizli saklı hesapları mı var, yüzünü ortaya çıkartmaktadır. Bunun için, bu soruları ve sorunları, ben Cephe'ye düşman değilim diyen herkes tartışmak durumundadır. **Ve belgeleriyle kamuoyuna açıklanmalıdır.** Kim hangi niyetlerle darbecileri getirdi, kim hangi hesaplarla Cephe'yi çağırmadı, usulen de olsa bizi devrimci bir güç olarak gören herkes bu kavgayı vermek durumundadır. Vermeyenler art niyetlidir, Cephe düşmanlığıyla maluldur, bu hesapları açığa çıkartacağız. Açıklıktan, devrimci örgütler arasında dürüst, artniyetsiz ilişkilerden yana olanlar, iddialarına uygun olarak herşeyi açıkça ortaya koymalıdır.

Sol öylesine teslim olmuştur ki, DBG'nin oluştuğunun söylen-diği birlik toplantılarına Mahir Sayın bile getirilmiştir. Mahir Sayın kimdir? Bir örgütü mü temsil ediyor? Ediyorsa kimi? Ediyorsa bu örgüt nerede? Sadece "bağımsız" bir kişi ise, kişi ile örgütler nasıl eşit olur? Bunu kabul etmek, örgütlerin

kendini inkarıdır, kendini inkar edenler doğal ki, ne başkalarını, ne il-keleri, ne de devrimi savunamaz. DHP'nin bir örgüt olmadığını her-kes bilir. Bir DHP'li, "*ben HA-DEP adına da Alternatif adına da, PKK adına da konuşabilirim*" der. Bunu gizli de yapmıyorlar. Elbet-te böyle ortaya konuluyorsa, bu örgütün adı taşerondur. Olay ne-dir? PKK'nın çeşitli yerlerde ço-ğunluk sağlamak için bulunsun ba-bından yaptığı basit Ortadoğu ma-nevralarıdır. Sol, buna da sessiz kal-mıştır. Belgeler bütün bu ilkesiz, kıs-tassız katılımların nasıl gerçek-leşebildiğini de ortaya koyacaktır.

MLKP, şu anda birlik dışında o-lan güçlere de, DHKP-C dahil bir-liğe katılma çağrısı yapıyor. Kim adına, ne adına yapıyor bu çağrı-yı? DBG üyelerinin tümü katılıyor mu bu çağrıya? Şimdi çağrılıyorsak, dün o çağrı kararı neden çıkmamış-tır? Bunu somut olarak ortaya

koymadan hiç bir somutluğu olma-yan çağrılarla, yukarıdaki soruların cevaplarından kaçılmaz.

Tartışma zemini vardır. Örne-ğin Halkın Günlüğü, Cephe'nin darbeciler var diye birliğe katılma-dığını yazıyor. Biz, kendi cephemiz-den gerçekleri ortaya koyduk. Yok böyle bir şey. Buna cevap vermek, açıklama getirmek hakkı öncelikle kendilerindir. Öyle olmadığını, Cephe'nin hiçbir zaman birliğe çağ-rılmadığını ve çağrılmama nede-nini açıklamalıdır. Bize dost ol-duğunu söyleyenlerden gerçekleri söylemelerini bekleriz. Bu aynı za-manda onlara düşen bir sorumluluktur.

Solun en azından bugün için, bu açıklığı gösterip göstermeyeceği şüphelidir. Bundan gerekli sonuçla-rı çıkarıp çıkarmayacakları da öyle. Dolayısıyla bu tartışmadan bu-gün için hemen bir sonuç da bekle-miyoruz. Ama bu tartışma tarihsel bir tartışmadır. Bu mücadeleye de-vam edilmelidir. Sorunları külleye-rek, görünüşte herkes olgun ama pratikte farklı bir anlayış yürüye-mez. Biz birlik yapacaksak, birile-ri ile birlik olacaksak, PKK'nın yaptığı gibi geçmişi bırakalım an-layışı ile hiç bir sorun çözülemez. Türkiye halklarının, devrimci ör-gütlerin ihtiyacı olanın böyle bir birlik olmadığı bir kez daha görü-lecektir. Öğrenmesini bilenler için yeni bir öğreticiliktir.

Türkiye halkları, Türkiyeli dev-rimciler olumsuzluklardan da ders-ler çıkarmasını öğreneceklerdir. Ha-yat öğretecektir. Bu nedenle bugün bu konuda söylenen ve söylenecek her şey, yarın için bir ders, bir yol gösterici olacaktır. Tekrar tekrar geçilmemesi gereken yollarla, halk-larımızın, halk güçlerinin, devrimcile-rin birliğine giden yol ayrışacak, netleşecektir.

Hesaplardan, hırslar-dan, rekabetlerden, emek hırsızlığından, işine geldiği kadar bir-lik mantığından, verilen sözlerin tutulmamasın-dan kurtulamayan bir-likler yaşamaz. Bu de-falarca görüldü. Solun bu güçsüzlük politikası devam ettikçe bunlar yıkılamaz, tersine her geçen gün daha da ar-tacaktır. Bu şu demek-tir, bu koşullar, bu kül-tür devam ettikçe ciddi bir birliğin gündeme gelmesi, geldiğinde yaşaması zordur.

DHKP-C, ALMAN EMPERYALİZMİNİN TÜM DEMAGOJİ VE YASAKLAMALARINI BOŞA ÇIKARACAKTIR

Alman emperyalizmi 13 Ağustos'ta kamuoyuna açıkladığı bir kararla Almanya sınırları içinde Partimizin faaliyetlerine "yasaklama" getirildiğini duyurdu. Almanya Federal İçişleri Bakanı tarafından açıklanan bu karar egemen sınıfların hiç yabancısı olmadığı demagoji ve karalamalarıyla gerekçelendirilmişti. Gerekçeler uydur-

madır, zorlamadır. Bunları hem siyasi olarak, hem hukuki olarak çürütebilecek durumda yız. Çürüteceğiz de. Ancak bundan önce Alman emperyalizminin ne yapmaya çalıştığına bakmamız gerekiyor.

ALMANYA DHKP-C'Yİ NEDEN YASAKLADI?

Bu sorunun bir kaç cevabı vardır.

Bir; Almanya'da yakın dönemde seçimler yapılacaktır. Yeni sömürgelerdeki gibi terörizm demagojisinin sürekli gündemde tutulduğu ülkelerden biri olan Almanya'da, "iç güvenlik" konusu seçimlerde partilerin propagandalarının önemli başlıklarından biridir. Nazi politikalarını uygulayan hükümet, "*Alman iç güvenliğini ve kamu düzenini tehdit ettiği*" iddiasıyla bir örgütü yasaklamakla bu konuda seçim yatırımı yapmaktadır.

İki; Yasaklama kararının Alman emperyalizminin Türkiye faşizmine büyük miktarlarda silah satışı yaptığı bir dönemde denk gelmesi tesadüfi değildir. Emperyalistlerin birbirleriyle ve yeni sömürgelerle ilişkilerinde, bu ilişkilere bağlı iç po-

litika kararlarında belirleyici olan ekonomik çıkarlarıdır. Bir ülkenin bir başka ülkeyi siyasal bir konuda destekleyip desteklememesi tartışmalarıyla, büyük ihalelerin pazarlıkları birbirine paralel olarak yürütülür. Türkiye oligarşisinin emperyalistlere verdiği her büyük ihalede ve her büyük alımda, emperyalist ülkelerden temel talebi kendi sınırları içinde Türkiyeli örgütlerin faaliyetlerinin engellenmesidir. Yasaklama kararı bir yanıyla da işte bu pazarlıklar sonucu gündeme gelmiştir.

Üç; Alman emperyalizmi, Türkiye faşizmiyle, Susurluk devletiyle hem tarihsel, hem güncel olarak işbirliği içindedir. Alman emperyalizmi 1980'lerin başında 12 Eylül cuntasına da destek vermiş, Devrimci Sol'un faşist cuntayı teşhir eden eylemleri karşısında, cuntaya en büyük desteği sunarak Devrimci Sol'u yasaklamıştır. Bugün Türkiye'de, oligarşinin her yöntemle saldırdığı, öncelikli tehditler olarak gördüğü iki örgüt vardır; DHKP-C ve PKK. Almanya Susurluk Devletiyle işbirliği içerisinde onun politikalarını kendi topraklarında uygulamaktadır.

Dört; Alman emperyalizmi,

Alman emperyalizmi, Türkiye faşizmiyle, Susurluk devletiyle hem tarihsel, hem güncel olarak işbirliği içindedir. Alman emperyalizmi 1980'lerin başında 12 Eylül cuntasına da destek vermiş, Devrimci Sol'un faşist cuntayı teşhir eden eylemleri karşısında, cuntaya en büyük desteği sunarak Devrimci Sol'u yasaklamıştır. Bugün (...) Almanya Susurluk Devletiyle işbirliği içerisinde onun politikalarını kendi topraklarında uygulamaktadır.

Alman emperyalizmi, ırkçıları el altından destekler, onların faaliyetlerine engel olmazken, “yabancılar”a karşı her gün onlara hayatı daha da zorlaştıran yeni yasalar çıkarırken, ABD emperyalizminin dünya halklarına yönelik tüm saldırılarının baş destekçisi olup kendisi de bizzat bu saldırılarda yer alırken; bütün bu tablonun bir tamamlayıcısı olarak ülke içinde de devrimcilere karşı yasaklar koymakta, terör uygulamaktadır. Bu politikalar faşist Nazi Almanya’sının politikalarıdır.

Almanya’da işçi veya mülteci olarak bulunan milyonlarca insanımızın örgütsüz kalmasını istemektedir. Yıllardır sömürdüğü halkımızın örgütlenmesinden, haklarını aramasından rahatsızdır. Almanya’da 2.5, Avrupa genelinde 3 milyon aşkın insanımız var. DHKP-C’nin elbette bu insanlarımızın sorunlarına, taleplerine ilgisiz kalması mümkün değildir. DHKP-C elbette onların sorunlarının ve taleplerinin de dile getiricisidir. Alman emperyalizmi bundan da rahatsızdır.

Beş; Kuşkusuz Alman emperyalizminin DHKP-C’yi yasaklama kararı, tüm bunların yanı sıra **sınıfsaldır**. DHKP-C

Marksist-Leninist bir örgüttür. Sosyalizmi savunmaktadır. Kapitalizme, sömürü düzenine karşıdır. Almanya ise sömürücü, emperyalist bir ülkedir. DHKP-C’nin gelişmesini engellemeye çalışmasının bu anlamda elbette sınıfsal bir temeli vardır.

Altı; Karar hukuki değil, siyasidir. Alman emperyalizmi bu sınıfsal nedenden dolayı zaten bugüne kadar da sürekli olarak DHKP-C’nin faaliyetlerini, gelişmesini engellemeye çalışmıştır. Bugüne kadar zaten fiilen süren bir yasak vardır. Şimdi Alman emperyalizmi bu engellemeyi bir adım daha ileriye götürmek istiyor. Ancak bunu yaparken kendi hukukunu da ayaklar altına alıyor. Yasaklama kararı bizzat İçişleri Bakanı **Manfred Kanther**’in ifade ettiği gibi “*Federal Mahkemenin kararına bir tepki*” olarak alınmıştır. Federal Mahkeme **4 Şubat 1998’de** aldığı bir kararla *DHKP-C’nin 1983’te konulan Devrimci Sol yasasını ihlal etmediği* yönünde bir karar almıştı. Bu karar Alman emperyalizminin DHKP-C’yi artık fiili olarak yasaklamasını zorlaştıran bir karardır. Alman polisinin keyfiliklerinin önünde engel olacaktı. Alman hükümeti Federal Mahkemenin aldığı kararın yolaçaacağı gelişmeleri engellemek için, hukuk dışı bir yolla bu yasaklama kararını almıştır.

ALMANYA NAZİ ANLAYIŞIYLA HAREKET EDİYOR

Alman emperyalizmi, ırkçı-

ları el altından destekler, onların faaliyetlerine engel olmazken, “yabancılar”a karşı her gün onlara hayatı daha da zorlaştıran yeni yasalar çıkarırken, ABD emperyalizminin dünya halklarına yönelik tüm saldırılarının baş destekçisi olup kendisi de bizzat bu saldırılarda yer alırken; bütün bu tablonun bir tamamlayıcısı olarak ülke içinde de devrimcilere karşı yasaklar koymakta, terör uygulamaktadır. Bu politikalar faşist Nazi Almanya’sının politikalarıdır. Mevcut Alman hükümeti de Nazi anlayışıyla hareket etmektedir.

Hitler’i, dünya halklarının başına bela eden geçmişiyle, faşizmle hesaplaşmayan Alman emperyalizmi, tersine Nazi mirasını savunan bir konumdadır. Uluslararası ve ulusal düzeydeki politikaları bunun açık göstergesidir.

Devrimci örgütleri yasaklamakla “*kamu düzenini koruduğunu*” iddia eden Alman emperyalizmi, yasal Nazi partilerinin varlığını meşru görmektedir. Onların faaliyetlerine göstermelik engellemeler dışında ciddi bir karşı çıkışı yoktur. Emperyalist tekeller ırkçıları el altında tutmakta, beslemektedirler. Alman hükümetinin yasaklamayla ilgili açıklamasında “*Federal hükümet, siyasi maske altındaki şiddet yanlılarına, solcu veya sağcı olsun, ısrarlı ve kararlı bir şekilde müdahale edecektir*” diye belirtilmesinin hiç bir inandırıcılığı yoktur. Alman emperyalizmi, örneğin ırkçılara gösterdiği hoşgörü ve desteği, Türkiyeli

faşist örgütlenmelere karşı da göstermektedir. Faşist ve gerici örgütler, Alman hükümetlerinin şemsiyesi altında yıllardır halkımızı adeta soymaktadırlar. “*Siyasi maske*” işte böylelerine aittir. DHKP-C’nin hiç bir maskesi yoktur; **DHKP-C, Türkiye’de halkın iktidarı için** silahlı mücadele temelinde savaşıyor bir örgüttür.

Alman emperyalizmi, Nazi yüzünü gizlemek için bu yasaklama kararının “*Türk ve Alman vatandaşlarımızın barış içinde beraber yaşayabilmelerinin çıkarları açısından*” alındığını belirtiyor. DHKP-C Alman halkıyla dosttur. Almanya’da Alman halkına zarar veren tek bir eylemi yoktur. Biz tüm dünya

halklarının birliğini, kardeşliğini savunuyoruz. Savaşımız, mücadelemiz, eylemlerimiz de buna uygundur. Bu nedenledir ki, DHKP-C’nin Almanya’da gelişmesi, Türk, Kürt ve Alman halkının kardeşliğinin, dayanışmasının gelişmesi demektir. Alman emperyalizmi de bunun böyle olduğunu bildiği için, demagoji yapıyor. Bugün Almanya’da, Alman halkıyla Türk, Kürt halkı arasında düşmanlık yaratacak asıl faaliyet ırkçı saldırılar ve MHP’li sivil faşistlerin faaliyetleridir. Ama Alman hükümetleri bunları engellemez. Çünkü “**yabancı düşmanlığı**”, gerçekte yalnızca ırkçı, dazlak örgütleriyle sınırlı olmayıp, bizzat Alman emperyalizminin kendisinde vardır.

KARARIN GEREKÇELERİ VE GERÇEKLER

DHKP-C’nin faaliyetlerinin Alman iç güvenliğini ve kamu düzenini tehdit ettiği ileri sürülmektedir. DHKP-C, silahlı mücadeleyi temel alan bir örgüttür. Ancak silahlı mücadelenin temel olması esprisi doğal olarak ülkemiz için geçerli bir tespittir. Çünkü iktidar savaşımız ülkemizdedir. Partimiz ve Cephemiz Almanya’da silahlı mücadele yürütmemektedir. Parti-Cephemizin Almanya’daki faaliyeti açık bir faaliyettir. Ve esas olarak Almanya sınırlarında yaşayan halkımızın ülkemizdeki mücadeleye desteğini ve katılımını sağlamayı hedefler. (...) Biz dünyanın en açık hareketiyiz. Politikalarımız dostlarımız karşısında da, düşman karşısında da açıktır. Şu ya da bu ülkeden icazet almak için politikalarımızı değiştirmeyiz.

dit ettiğini iddia etmek ise mümkün değildir. Halkın güvenliğini asıl tehdit edenler bizzat emperyalistler, oligarşiler ve onların resmi ve sivil beslemeleridir.

Bu beslemelerin adı Türkiye’de “**ülkücü gençler**” olur, Almanya’da “**dazlaklar**”, bir başka ülkede bir başka isim. Türkiye’de halk ve devrimciler üzerinde terör estirmek için **Özel Harekat** timleri oluşturulur, Almanya’da **GSG-9**’lar vardır. Almanya iç güvenliği sağlamak için en başta ırkçıların ve polisin terörünü önlemelidir.

Biz dünyanın en açık hareketiyiz. Politikalarımız dostlarımız karşısında da, düşman karşısında da açıktır. Şu ya da bu ülkeden icazet almak için politikalarımızı değiştirmeyiz. Ülke dışında mücadele ve örgütlenmeye bakış açımız belirttiğimiz gibidir. Bunu kimsenin başka türlü göstermeye hakkı yoktur. Alman emperyalizminin bu gerekçesi sunnidir. Ve bizim mücadele stratejimizle, ülke dışındaki faaliyet anlayışımızla bir ilgisi yoktur.

DHKP-C’nin mali kaynaklarının zorla toplanan bağışlardan sağlandığı iddia edilmektedir. Partimizin halk kitlelerine yaklaşımı böyle bir şeyi reddeder. Partimiz ne ülkemizde, ne de yurtdışı faaliyetlerinde halktan hiçbir zaman zorla para toplamamıştır. Parti-Cephemiz elbette yurtdışında yaşayan halkımızdan bağış toplamaktadır. Ancak bu adı üstünde “**bağış**”tır; yani gönüllülük temelindedir. Alman emperyalizmi bunun tersini kanıtlayamaz. Alman emperyalizmi za-

DHKP-C dünya çapında gelenekler yaratmış, tüm dünyada “sosyalizm öldü” çığlıklarının atıldığı dönemde ısrarla ve kararlılıkla sosyalizmi savunmuş, hemen tüm dünyanın emperyalist saldırganlık karşısında suspus olduğu dönemlerde emperyalizme karşı açıkça tavır almış bir siyasi harekettir. (...) Tüm emperyalistler için bir tehlikeyizdir.

man zaman gündeme gelen çeşitli kavga veya çatışmaları Parti-Cephemizin yolaçtığı “*kriminal olaylar*” olarak gösterirken de gerek Alman ırkçılarının, gerek Türkiye’li faşist örgütlenmelerin saldırganlıklarını, provokasyonlarını görmezden gelmektedir.

Kurtuluş’un DHKP-C’nin yayın organı olduğu ve gazetenin geliriyle örgütün finanse edildiği iddia edilmektedir. Yine herhangi bir hukuki dayanaktan ve kanıttan yoksun bir iddiadır. DHKP-C’nin merkezi yayın organı **Devrimci Sol Dergisi**’dir. DHKP-C bunun dışında çeşitli konulara ilişkin görüş ve açıklamalarını DHKP ve DHKC bültenleriyle, DHKC Basın Bürosu bildirileri aracılığıyla yapar. Kurtuluş, Türkiye’de ve Almanya’da yasal olarak yayınlanmakta olan bir gazetedir. Alman emperyalizmi, Türkiye kontrgerillasının

Kurtuluş’a yönelik saldırı gerekçesini aynen almış, Almanya’da uygulamaya çalışmaktadır. Alman emperyalizminin DHKP-C’nin yayın organı olduğu gerekçesiyle Kurtuluş’u yasaklamasının ne kadar hukuk dışı ve keyfi olduğu, Kurtuluş’un halen Türkiye’de yasal olarak yayınlanmakta olduğundan bellidir.

Gazetenin geliriyle örgütün finanse edildiği iddiası ise doğru olmadığı gibi gülünçtür de. Türkiye’de tüm devrimci basın, polisin her türlü terörü ve DGM’lerin toplatma, ağır para cezaları, ağır baskı koşulları altında hem devrimci yayınlarını sürdürme, hem de ekonomik olarak ayakta kalmak için büyük bir direniş göstermektedirler. Alman emperyalizmi biraz merak edip bu yayın organlarının ekonomik durumu hakkında bilgi edinseydi en azından böyle gülünç bir iddiada bulunmazdı. Bu konuda gereken bilgileri her türlü işbirliğini yaptıkları MİT’ten, işkenceci polis teşkilatından alabilirler.

Alman emperyalizmi, hamiliğini yaptığı darbeci çetenin saldırılarını yasaklama gerekçesi olarak ileri sürmektedir. İçişleri Bakanı Manfred Kanther’in açıklamalarında sürekli olarak DHKP-C’nin darbecilerle “*kanlı çatışmalar*” sürdürdüğünden, “*sokakta cinayet işlemekten bile çekinmediğinden*” vb. sözedilmektedir. Gerçekte darbeci ihanet çetesiyle partimiz arasında Almanya’da böyle yoğun bir çatışma süreci olmamıştır. Çünkü

darbeci ihanet çetesi zaten gerek Türkiye solunun, gerek Alman polisinin Türkiye kontrgerillasıyla işbirliği içinde her türlü desteğine rağmen Almanya’da varolamamıştır. Alman emperyalizminin kararına gerekçe yaptığı olay Frankfurt’taki bir “*çatışma*” olayıdır. Ve olayda darbeciler Alman polisinin takibi ve denetimi altında taraftarlarımıza saldırımıştır. Olayda Alman polisinin kışkırtıcı, darbecileri destekleyici rol oynadığı son derece açıktır. Darbeciler ve polis birlikte hareket etmişlerdir; ama cın DHKP-C’yi zor durumda bırakmak olduğu, saldırının DHKP-C’ye karşı bir provokasyon olduğu bu yasaklama kararıyla açığa çıkmıştır.

DHKP-C ENGELLENE-MEZ, YASAKLANAMAZ

DHKP-C dünya çapında gelenekler yaratmış, tüm dünyada “sosyalizm öldü” çığlıklarının atıldığı dönemde ısrarla ve kararlılıkla sosyalizmi savunmuş, hemen tüm dünyanın emperyalist saldırganlık karşısında suspus olduğu dönemlerde emperyalizme karşı açıkça tavır almış bir siyasi harekettir. Elbette böyle bir mücadeleden yankısı ülkemiz sınırlarını aşmış, dünya halklarının, öncelikle de dünyadaki çeşitli devrimci, yurtsever örgütlerin, demokrat kamuoyunun sempatisini toplamıştır. Gerek bu misyonumuz, gerekse de kendi topraklarımızda oligarşiye karşı **halk iktidarını** hedefleyen, uzlaşmaz bir mücadele yürütü-

yor oluşumuz nedeniyle, tüm egemen sınıflar için, tüm emperyalistler için bir tehlikeyizdir. ABD emperyalizminin “terörizm raporları”nda DHKP-C’nin adının hep ilk sıralarda yer alması bundan dolayıdır. Almanya da yıllardır bu nedenle DHKP-C’yle uğraşmaktadır. Bugün Avrupa emperyalistlerinin hapisanelerinde de onlarca taraftarımız vardır. Emperyalistler gösterilerimize saldırmakta, gecelerimizi engellemektedirler. Bunda şaşılacak bir yan görmüyoruz. Sınıf savaşı gerçeğine uygun olandır. Emperyalistlere yaranmak için, onların “icazetini” kazanmak için politikalar, taktikler yapacak da değiliz. Kendi doğrularımızı uygulamaya devam edeceğiz.

DHKP-C, kendi toprakların-

DHKP-C, kendi topraklarında, faşist bir düzene karşı savaştığı için illegal olarak örgütlenmiştir. Bu nedenle yasaklar altında mücadele etmeyi bilir. Almanya’daki faaliyetlerimiz de esasen zaten başından beri fiili yasaklar altında sürmüştür. Ama buna rağmen Almanya’da DHKP-C’nin varolması engellenememiştir. Halkımızın olduğu her yerde DHKP-C de olacaktır. Bunu hiçbir güç engelleyemez.

da, faşist bir düzene karşı savaştığı için illegal olarak örgütlenmiştir. Bu nedenle yasaklar altında mücadele etmeyi bilir. Almanya’daki faaliyetlerimiz de esasen zaten başından beri fiili yasaklar altında sürmüştür. Ama buna rağmen Almanya’da DHKP-C’nin varolması engellenememiştir. **Halkımızın olduğu her yerde DHKP-C de olacaktır.** Bunu hiçbir güç engelleyemez. Bulduğumuz her alanda siyasi, ekonomik-demokratik, ideolojik, her düzeyde, her cephede mücadelemizi sürdürürüz.

Alman emperyalizmine karşı da **siyasi ve hukuki** bir mücadele yürüteceğiz. Kendi yasalarını uygulamayan yönetimler **gayri-meşrudur. Alman devletini kendi yasalarını uygulamaya çağırıyoruz.** Alman emperyalizminin tüm iddiaları yalandır. Bu nedenledir ki, karar hukuki değil, siyasidir diyoruz. Alman emperyalizmi Türkiye faşizmiyle çıkarları ortak olduğu için bu kararları almıştır.

Almanya Türkiye’de en fazla yatırımı olan emperyalist ülkelerden biridir. Öyle ki yatırım ve şirketleşme bazında ABD’den daha yaygındır. Keza, Türkiye’yle Almanya arasında, başta silah alışverişi olmak üzere yoğun bir ticaret vardır. Halkımızın alınterini, yeraltı-yerüstü kaynaklarımızı sömüren bir ülke durumunda olan Almanya’nın Türkiye’deki çıkarları, onun emperyalist sömürsünde önemli bir yer tutmaktadır. Bu nedenle de, her dönem Türkiye oligarşisini desteklemiş, eko-

nomik olarak finanse edip, askeri olarak her türlü silahla donatmıştır. Cuntaları, katliam politikalarını göstermelik itirazlar dışında sürekli desteklemiştir. Çıkarları çakıştığı sürece de böyle olacaktır. Elbette Almanya açısından esas olan “Türkiye’nin çıkarları” değil, kendi emperyalist çıkarlarıdır. Bugün farklı emperyalist hesapları nedeniyle, bir yandan Kürdistan’daki katliamların sürdürülmesinde kullanılmak üzere her türlü askeri desteğini sürdürürken, öte yandan PKK konusunda, belli ölçülerde Türkiye oligarşisinin isteğinin dışında hareket etmekte, PKK yasağını kısmen “yumuşatmış” bulunmaktadır. Tam da bu noktada DHKP-C yasağını gündeme getirmesinin güncel bir nedeni de budur. PKK’ya yönelik “yumuşama” karşısında, Partimizi yasaklayarak Türkiye oligarşisiyle ilişkilerini belli bir dengede tutmak istemektedir.

Ancak tabii DHKP-C’ye karşı düşmanlığı, asıl olarak bu yasağın öncesinden vardır ve bu düşmanlığın maddi zemini de, **Türkiye faşizmiyle çıkar ortaklığıdır.** Bu çıkar ortaklığı nedeniyle Türkiye kontrgerillasıyla Alman emperyalizmi, devrimci harekete karşı sürekli işbirliği içinde olmuşlar, işbirliğini ortak operasyonlar düzeyine kadar vardırırmışlardır.

Ama bu işbirliği de DHKP-C’yi engelleyemez. Türkiye faşizminin büyük imha operasyonlarıyla, terörün her türlü-süyle engelleyemediği DHKP-C’yi, Alman emperyalizminin engellemesi mümkün değildir.

PROPAGANDA VE AJİTASYONDA CEPHE TARZI

THKP'nin "İhtilalin Yolu" başlıklı bildirisinde "Şu anda iktidar mücadelesi yapan partimiz, iktidarı alabilecek güç ve aşamada değildir" der Mahir, "biz, bu aşamayı yaşadığımızı asla iddia etmiyoruz. Biz sadece, halkımızın ihtilalci savaşının bu aşamaya gelebilmesi için gerilla savaşının şart olduğunu iddia ediyor ve bu amaçla da döğüşüyoruz." Bu cümle, devrimci propagandanın temel yanlarını verecek yalınlıkta ve güçtedir. Gerçek vardır, amaç vardır,

Çok rahatlıkla söyleyebiliriz ki, Türkiye solunun propaganda ve ajitasyon tarzının en zaafı yönü abartmacılığıdır. Temelinde güçsüzlük vardır. Abartıcılıkla şekillenen propaganda tarzı bu güçsüzlüğü aşacak politikalar geliştiremeyip, anlık başarılar peşinde koşan solun "kısa vadeli" bakış açısının ürünüdür. Gerçek güçlüdür. Gerçeğin üzerine oturan propaganda daha baştan bu gücü içinde taşır.

kararlılık vardır. Güven veren bir muhtevası ve biçimi vardır. THKP-C'nin hemen tüm bildiri ve açıklamalarında bu üslup görülür.

THKP-C'den Devrimci Sol'a uzanan bu geleneksel çizgi, DHKP-C ile daha da zenginleşip yetkinleşmiştir. Bütün bu süreç boyunca propaganda ve ajitasyon konusunda hemen tüm soldan ayırdedilebilen gelenekselleşmiş bir üslubumuz ve tarzımız oluşmuştur. Cephe çizgisinin sürekliliğine ve istikrarına bağlı olarak, propaganda ve ajitasyonda da Cephe üslubu ve tarzı açısından bir süreklilik vardır.

Propaganda ve ajitasyon, devrim anlayışından çalışma tarzına, eylem anlayışından kitlelere bakış açısına, burjuva kültürü karşısındaki tutuma kadar pek çok etken tarafından belirlenir. Muhtevası da, biçimi de bunlardan bağımsız olarak düşünülemez. Tarzımızın en temel özelliklerini şöyle sıralayabiliriz;

Bu tarz, meşruluğu ve haklılığı esas alır.

Bu tarz, uzlaşmayı, icazeti, yalvarmayı değil, direnmeyi, savaşmayı, savaşarak kazanmayı esas alır.

Bu tarz, halktan kopuk değildir.

Bu tarz, abartmacı ya da üstenci değildir.

Bu tarz, kendine, yani Cephe'ye özgüdür.

Propaganda gerçeğin üzerine oturmalıdır; Mahir'den en başta aktardığımız

cümlelerin kuşkusuz en temel özelliği, halka, devrimcilere karşı açıklığıdır. "İktidarı alabilecek güç ve aşamada değiliz" diyor. Gerçek bu çünkü. Ha bugün, ha yarın zafer kazanacağız diye yürütülen tamamıyla abartılı, hayalci, günü birlik bir propaganda ve ajitasyonla, iktidar perspektifinin yön verdiği Cephe tarzının arasındaki farktır bu. Bu farkın temelinde kendine ve halka güven vardır. Ancak kendine güvenenler eksikliklerini, yetmezliklerini ortaya koyarlar; çünkü o yetmezlikleri aşacaklarına güvenmektedirler. Böbürlenerek, kendini olduğundan farklı göstererek, belli kesimler etkilenebilir. Ama bu etki geçicidir. Gerçek kendini ortaya koyduğunda, o etkilenen kesimler, aynı hızla sizi terkederler. Propaganda ve ajitasyon, kitleler içinde uzun vadeli emek ve sabıra dayanan bir çalışmaya göre biçimlenmelidir. Hemen, kısa sürede büyük işler yapmak isteyip, yüzeysel bir çalışma tarzına yönelmemeliyiz. Elbette kısa sürede sonuç almak istediğimiz zamanlar, yerler olacaktır, ancak bu sürekli çalışma tarzımız olamaz.

Çok rahatlıkla söyleyebiliriz ki, Türkiye solunun propaganda ve ajitasyon tarzının en zaafı yönü **abartmacılığıdır**. Temelinde güçsüzlük vardır. Abartıcılıkla şekillenen propaganda tarzı bu güçsüzlüğü aşacak politikalar geliştiremeyip, anlık başarılar peşinde koşan solun "kısa vadeli" bakış açısının ürünüdür. Ger-

çek güçlüdür. Gerçeğin üzerine oturan propaganda daha baştan bu gücü içinde taşır. Bu gücün kazandıracığı şeyler ise, çoğu kez zamana yayılarak ortaya çıkar. Ama herşeye olduğu gibi, propaganda ve ajitasyona da iktidar perspektifiyle bakanlar günü birlik düşünmezler. Che'nin dediği gibi; *"etkisi az da olsa, küçük bir gerçek, sahte sırmalara bürünmüş büyük bir yalana yeğ tutulmalıdır."*(1)

Peki oportünizmin yayınlarının da görülen nedir? Bir kaç fabrikada

ya da atölyede direniş vardır. Bütün dünyası oradadır zaten. Ama onu da kendi boyutlarıyla yazmaz. Bu iki-üç direnişten yola çıkarak öyle tahliller yapıp, sloganlar belirler ki, okuyan ya da duyan işçi sınıfı devrime yürüyor sanır. Tabii önünde de onlar vardır. Bir mitingde bildiri dağıtır. En kabadayısı birkaç yüzü geçmez. Ama ona kalırsa bildiriler kapış kapış gitmiştir. Halbuki az buçuk bu halkı tanıyan, mitinglere katılan herkes bilir ki, öyle kapış kapış kapışılan bir ortam yoktur genellikle. Ömrü billah durur durur bir iki silahlı eylem yapar. Yazılanlara bakarsanız silahlı mücadelenin de öncüsü oluvermişlerdir. Bunlar sonuçta onların propaganda ve ajitasyonunda **"yama"** gibi dururlar. **"Sovyetik ayaklanma"** savunucusu oportünistlerin propaganda ve ajitasyonuna damgasını vuran **"işçilik"** tir. Herşeyin çözümünü getirip işçi sınıfına dayar, tahlillerinde kendi kafasında yarattığı niteliklere sahip bir işçi sınıfını esas alır. Bu onu propaganda ve ajitasyonda daha baştan zayıflatır, gerçekçilik ve inandırıcılık daha baştan yara alır. **Çünkü halk onun anlattıklarında kendi gerçeğini görmez.**

Çeşitli eylemlere ilişkin **rakamların** yazılıp yazılmaması, solun gerçek karşısındaki konumunu, rahatsızlığını en açık ortaya koyan sorunlardan biridir. Özellikle süreç veya alan açısından özel bir önem taşıyan hemen her konuda, eylemleri kimin ne yaptığına, ne kadar yaptığına, ne kadar olduğuna ilişkin rakamlarla ortaya koyuyoruz. Bu ise, solda adeta bir kabus yaratıyor. En çok rahatsız olanlar rekabet hastalığı olanlardır. Çok da kurnazdırlar. Ne durumda olduklarını bilirler, bunun için kendi güçlerini de, başkalarınınkini de telaffuz etmezler. İsterler ki, gerçek ortaya çıkmasın ve ucuz

yalanlarla kitleleri oyalasınlar. Gerçek söylenince yine ne olduklarını ifade edemezler. Çünkü herşey o kadar çıplaktır ki, bir şey diyemez. Ancak kendi tabanına seslenir. Yalan deyip çıkar.

Bu, çıkmaz bir yoldur. Çünkü kimsenin varolan gerçeğini değiştirmes. Asıl sorunları Cephe'nin kendi rakamını "abartmış" olması değil, kendilerinin durumunun ortaya konulmasıdır. Düşünün **"Cephe bizim rakamımızı yanlış yazmış"** diyor ama doğrusunu kendisi de yazmıyor. Ya da Cephe'nin rakamı üzerine uzun uzun yorum yapıyor, ama kendi rakamı yok. Bu garip değil mi? Kendi gerçeğinden kaçış, o kadar yerleşmiş bir tarz ki, böyle bir gariplik yapmaktan, güçsüzlüğün kompleksinden başka bir şey olmayan o duruma düşmekten kendilerini alıkoyamıyorlar. Bakın Lenin ne diyor?

"... devrimin her döneminde kitlelere gerçeği söylüyorum, ne kadar acı da olsa... Yenilgiden korkuyorsan bunu 'zafer kazanılacak' diye satmamalısın; eğer uzlaşmaya gidiyorsan, kitlelere bunun uzlaşma olduğunu söylemelisin; zafere kolayca ulaştıysan illa 'zordu' diye ısrar etmemelisin ve eğer zor olduysa da 'çok kolaydı' diye böbürlenmemelisin, hata yaparsan, kendi itibarın için, bunun hata olduğunu itiraf etmelisin, çünkü sana itibar kaybettirecek olan esasında hataların konusunda sessiz kalmandır; eğer koşullar yön değiştirmeni gerektiriyorsa, sanki hiçbir değişim yokmuş gibi olayları sunmamalısın; eğer sınıfın sezgilerine ve sağduyusuna güveniyorsan, ona karşı doğru sözlü olmalısın." (2)

Herşey çok açık değil mi bu sözlerde. Ama tabii sorun bunu bilip bilmemek de değil. Bu sözleri kuş-

"... devrimin her döneminde kitlelere gerçeği söylüyorum, ne kadar acı da olsa... Yenilgiden korkuyorsan bunu 'zafer kazanılacak' diye satmamalısın; eğer uzlaşmaya gidiyorsan, kitlelere bunun uzlaşma olduğunu söylemelisin ... hata yaparsan, kendi itibarın için, bunun hata olduğunu itiraf etmelisin, çünkü sana itibar kaybettirecek olan esasında hataların konusunda sessiz kalmandır; eğer koşullar yön değiştirmeni gerektiriyorsa, sanki hiçbir değişim yokmuş gibi olayları sunmamalısın; eğer sınıfın sezgilerine ve sağduyusuna güveniyorsan, ona karşı doğru sözlü olmalısın."
(Lenin)

kusuz oportünistler, reformistler de defalarca okumuşlardır. Ancak onların sorunu stratejilerinin, mücadelelerinin eksikliklerini, güçsüzlüklerini propagandayla, ajitasyonla kapatmak istemelerindedir.

Bir şeyin gerçeğini, aslını yapamazsanız, başka şeyleri, abartarak, çarpıtarak onun yerine koyarsınız. Oportünist propaganda tarzı budur. Bir siyasi hareket, Çin Halk Savaşı' nı bir şablon olarak alıp ülkemize uyarlamak ister, tabii uymaz. Çin' de olduğu gibi Kızıl siyasi iktidarlar, kızıl siyasi üsler kuramaz bir türlü. Yapılması gereken bunu görüp devrim stratejisini gözden geçirmektir. Ama bu yapılmaz, onun yerine ya merkez komiteler "bunları hayata geçiremedikleri için" birbirini peşisıra oportünist, sağcı ilan edilir, ya da ajitasyon-propaganda da olmayan şeyler olmuş gibi gösterilmeye başlanır. Mesela 1993' te Partizan dergisinde "**Gerilla bölgelerinde halk kendi yerel iktidarlarını kuruyor**" diye yazılır (3). Gerçek onların savunduğu halk savaşı stratejisine uygun değildir, meseleyi propaganda yoluyla çözerler, gerçekte olmayan propagandada oluverir... Bir başka siyasi hareket, onlarca yüzlerce cenazeyi seyrettikten veya öylesine hep "temsili" katıldıktan sonra, günlerden bir gün bir cenazeye biraz iradi ve kitlesel katılmış, bu olaydaki birlikteliği, Kızıldere' yle aynılaştırıyor. **Siper yoldaşlığını** cenazeye katılmaya indiriyor. Oysa sıradan komşular bile bunu yapar. Abartma hastalığı onu olayları, kavramları çarpıtmaya, şekilsizleştirmeye götürüyor doğallıkla. Niye buna ihtiyaç duyuyor; çünkü siper yoldaşlığını gerçekten hayata geçiremiyor; o zaman başka tavır ve davranışları, onun yerine geçiriyor. Abartıcılık, bu tip bakış açılarını veya düpedüz çarpıtmaları

kaçınılmaz olarak içinde taşır. Dolayısıyla propaganda ve ajitasyonda doğru çizgiye gelmek, ancak stratejik veya taktik eksikliklerin, bir siyasi hareket için güçsüzlük kaynağı olan zaafaların aşılmasıyla mümkündür. Bunlar aşılmadığı sürece bu propaganda tarzına mahkumdurlar. Cephe' nin propaganda ve ajitasyon tarzının gücü de işte tam bu noktadadır. Yapmadığımızın, taklit ettiğimiz değil, yarattığımızın, yaptığımızın, bize ait olanın propagandasını yapıyoruz.

Felaket Tellallığı, Reformizm ve Propagandanın Halkın Dinamiklerini Harekete Geçirici Yanı; Halk kitlelerinin içinde bulunduğu durum, mücadelenin gelişiminin niteliği hemen hiç bir zaman ak ya da kara değildir. Olumluyla olumsuz genellikle içiçedir. Halkın en çok susturulduğu, teslim alındığı koşullarda bile direnen, direnmesi mümkün olan bir yanı, veya tersine ayaklandığı koşullarda bile ayak sürüyen bir yanı, ayaklanmaya karşı tutum takınan kesimleri vardır. Halkı tüm olumsuz, geri, tereddütlü yanlarını yok sayıp devrime yürüyor gibi göstermek **oportünizmin**, halkta olumlu hiç bir şey görmeyip bu halk adam olmaz havasında yalnızca geri yanlarını görmek de karamsar, tükenmiş küçük-burjuva **reformistlerin** işidir. Halk gerçeğini doğru kavramayanlar veya doğru göstermeyenler, hal-ka doğru biçimde seslenemezler. Cephe propaganda ve ajitasyonu, halk gerçeğini bütün olarak kavramak ve ondaki direnen yanı esas alıp bu yanı geliştirmek temelinde ele alır. Böyle ele aldığımız içindir ki, herkesin "kitleler hazır değil" dediği koşullarda taktiklerimizle, uygun sloganlarımızla kitleleri harekete geçiren olmuşuzdur.

Bir şeyin gerçeğini, aslını yapamazsanız, başka şeyleri, abartarak, çarpıtarak onun yerine koyarsınız. Oportünist propaganda tarzı budur. (...) Dolayısıyla propaganda ve ajitasyonda doğru çizgiye gelmek, ancak stratejik veya taktik eksikliklerin, bir siyasi hareket için güçsüzlük kaynağı olan zaafaların aşılmasıyla mümkündür. Bunlar aşılmadığı sürece bu propaganda tarzına mahkumdurlar. Cephe' nin propaganda ve ajitasyon tarzının gücü de işte tam bu noktadadır. Yapmadığımızın, taklit ettiğimiz değil, yarattığımızın, yaptığımızın, bize ait olanın propagandasını yapıyoruz.

Reformizmin propaganda ve ajitasyon tarzı üzerinde özellikle bu açıdan durmak gerekir. Çünkü kitleler açısından çoğu kez düşmanın propagandaları kadar zararlı, olumsuz etkileri olabilmektedir. Bu kendini özellikle düşmanın vahşetini, işkenceleri, kayıpları "teşhir" etme noktasında gösterir. Reformizmin dilinde bu teşhir bir "**felaket tellallığı**" veya "**vahşet edebiyatına**" dönüşür. "Niyet" farklıdır belki, ama sonuçta rahatlıkla düşmana hizmet eden bir noktaya sürüklenmek kaçınılmazdır. Bu tür propagandada direnen, savaşan yan yoktur, yalnız

vahşet, yalnız devletin terörü, yalnız devletin yaymak istediği korku vardır. Pekala reformistler bu tarz bir propagandanın kitleler nezdinde yolaçabileceği olumsuz sonuçları bilmezler mi, görmezler mi? Bu, reformistlerin propaganda açısından yetersiz, yeteneksiz olmalarının bir sonucu mudur? Hayır, bu, reformistler açısından çizgilerinin gereği olan bir tercihtir. “Vahşet edebiyatı” bu tercihin sonucunda oluşan bir tarzdır. Reformizm, bu tarz propagandayla kitleleri kendine yöneltmek ister, devlet çok vahşidir, hele hele yasadışı mücadeleye, silahlı savaşa, radikal direnişlere karşı büyük bir şiddet uygulamaktadır, reformizmin yasal partileri, uzlaşmacı mücadeleleri, bunlardan uzak durmak için iyi bir sığınaktır. Reformist ajitasyon-

Propaganda ve ajitasyonda en temel nokta inandırıcılıktır. Eğer inandırıcılık açısından zayıf bir yanınız varsa, ilk bakışta çok etkili gibi görünen biçimlerin, üslupların bile kitleler üzerinde gerçek anlamda dönüştürücü bir rolü olmayacaktır. (...) Söylediğini yapmak, yaptığını savunmak, inanç ve kararlılıktır. Cephe, Mahirlerden bu yanaki pratiğiyle bu noktada kitleler nezdinde hiç kimseye nasip olmayan bir itibar sahibidir. Bu on yıllardır çok çeşitli pratiklerle beslenerek kazanılmış bir itibardır.

propagandanın “çağırısı” budur.

Propagandalarında “direniş”, ancak kendi çizgilerine uygun olduğu kadar vardır. Bu onların her olguyu ortaya koyuşlarını belirler. Bakın yayın organlarına, devletin terörüne karşı yalnızca bilcümle legal partilerin basın açıklamaları, varsa bir kaç oturma eylemleri vb. vardır. Sanki onların dışında muhalif bir güç yoktur ülkede. Devletle bu konuda **hem-fikirdirler**; muhalefet olacaktır tabii ki, ama yalnızca yasal olan muhalefet meşrudur. Yalnızca “yasalara uygun” veya egemenlerin o süreçte icazet verdikleri kadarıyla direnişler meşrudur. Devlet, illegal, silahlı mücadeleyi savunanları terörüyle yok etmeye çalışırken, reformizm de propagandasında, yayın organlarında yok sayar.

Olaylara bakarken, zulmü, işkenceleri, kaybetmeleri, infazları, yasaklamaları anlatırken, kitlelerin durumunu anlatırken, **neyi göreceğiz, neyi göstereceğiz**, doğru ayırdetmek durumundayız. Eğer anlatılarda zulümden, felaketlerden başka bir şey yoksa, bu propaganda o zulmü ve felaketleri yaşayan insanlara hiç bir şey vermeyecek demektir, yalnızca onlara yaşadıklarını bir kez daha söylemiş olursunuz. Yok, propaganda bunları yaşamamış kitlelere yönelikse, onlar üstünde de yalnızca korkutucu, ezici bir etkide bulunursunuz. Nasıl yapacağız? “**Başkalarının zayıflık, cehalet ve kölelikten başka bir şey göremediği yerlerde umudu, sevinci ve güçlülüğü görmesini bilen**” Mao gibi yapacak, halka vahşetin, yoksulluğun ortasında direnişi, kurtuluş umudunu göstereceğiz.

Herşeyden önce şöyle düşüneceğiz; düşman bu kadar saldırıyor, bu kadar zulüm yapıyorsa demek ki ortada bir direniş var, boyun eğmeme var, veya halkın isyanının

güçlü dinamikleri, yokedilemeyen bir mücadele potansiyeli var. Zulüm, işkence, katliam düşmanın çaresizliğinin, korkusunun ürünüdür.

Söylediğimizi Yapan, Yaptığımızı Savunan Bir Tarz;

Propaganda ve ajitasyonda en temel nokta **inandırıcılıktır**. Eğer inandırıcılık açısından zayıf bir yanınız varsa, ilk bakışta çok etkili gibi görünen biçimlerin, üslupların bile kitleler üzerinde gerçek anlamda dönüştürücü bir rolü olmayacaktır. İnandırıcılık, kitlelerin güvenini kazanmaktır. Elbette bu güven, bir veya bir kaç tavırla, eylemle sağlanamaz, bu güven yıllara yayılan bir tutarlılıkla, verilen sözlerde durmakla, söylediklerimizi yapmakla kazanılır. Söylediğini yapmak, yaptığını savunmak, **inanç ve kararlılıktır**. Cephe, Mahirlerden bu yanaki pratiğiyle bu noktada kitleler nezdinde hiç kimseye nasip olmayan bir itibar sahibidir. Bu on yıllardır çok çeşitli pratiklerle beslenerek kazanılmış bir itibardır.

Kağıthane’de yoldaşlarımızı katleden astsubay Erdal Görücü’nün veya yine yoldaşlarımızı katleden polis İsmail Top’un cezalandırılması bu açıdan çarpıcı örneklerdir. Bu astsubay ve polisin suçları ve cezalandırılacakları duvar yazılarıyla, pankartlarla ilan ediliyor ve cezalandırma oligarşinin tüm önlemlerine rağmen bir-iki hafta içinde gerçekleştiriliyor. Ancak bu noktada geniş kitleleri daha fazla etkileyen olgu ise, 90’lı yıllar boyunca gerçekleştirdiğimiz cezalandırmalardır. Pek çoğu Devrimci Sol Ana Davası’nda suçlarını sıralayıp cezalandıracağımızı açıkladığımız isimlerdi. Hesap soracağız demiştik ve işte soruyorduk. Bu cezalandırmalar, “söylediğini yapan, yaptığını savunan” bir hareket olmamızın en somut göster-

geleri olmakla birlikte, elbette tek göstergesi de değildir. Bu pek çok konuda böyledir. Cepheliler, tarihimizi incelediklerinde görecektlerdir ki, örneğin burada faşist işgali kıraçağız demişizdir, yalnız bırakılmıştır, buna rağmen dediğimizi yapmışızdır; diğer yanıyla yaptığımız her şeyi de halkımız ve düşman karşısında açıkça sahiplenmiş, savunmuşuzdur.

Bunu her düzeyde, alan genelinde veya bir mahalledeki çalışmamızda da, böyle düşünmeliyiz. Sadece silahlı veya silahsız bir eylem açısından değil, tüm faaliyetlerimiz, çalışmalarımız açısından böyle düşünmemiz gerekir. Ağzımızdan çıkan sözün arkasında durmalıyız. Yapacağımız dediğimizi yapmaya çalışmalıyız. Olmayacağı baştan belli bir şey için propaganda olsun diye vaatte bulunmamalıyız. Devrim ve sosyalizm, propagandamızın ana unsuru olmakla birlikte, aynı zamanda kitlelerin önüne **ulaşılabilir hedefler** koymalıyız. Bunlar inandırıcılığın, güvenin gelişmesindeki somut basamaklar olacaktır. Eğer yapamayacağımız bir şey söylenmişse veya koşullar bizi söylediğimizi yapamayacak duruma getirmişse üzerine küllemeye çalışmamalıyız. **Halk unutmaz.** Yanlış söylemişsek sözümüzü geri almayı, gerektiğinde halka özelleştirmeyi bilmeliyiz. Yaptığımızı da savunmalıyız. Son yıllarda bu konuda olumsuz örnekler peşpeşe gelmiştir, başta **Kürt ulusal hareketi** olmak üzere çeşitli siyasi hareketler, yaptıklarını ya üstlenmemekte, ya “duruma göre” üstlenmektedirler. Bunda halka karşı sorumluluk, açıklık gibi ölçüler yoktur. Propaganda açısından “o an”ki yarar-zarar hesabı vardır sadece. Bu, kuşku yok ki, kitleler nezdinde inandırıcılık ve güven açısından devrimci harekete büyük zararlar ver-

mektedir.

Tabii PKK’nın inandırıcılıktan uzak tarzının tek göstergesi eylemleri üstlenmekteki tutarsızlığı, istikrarsızlığı değildir. **PKK** bugün Türkiye solunda oportünizmin ve reformizmin çeşitli yanlarını da tekrar eden kaba, inandırıcı olmayan bir propaganda çizgisinin tipik temsilcisi durumundadır. Kitlelere savaşın içinde bulunduğu durumu, aşamayı doğru olarak anlatmak yerine, yıllardır “*ha bugün ha yarın bitiyor*”, “*çözüm yılı, zafer yılı*” propagandasını esas almıştır. Böyle olduğu için, örneğin **savaşın bilançosu** konusunda da genellikle inandırıcı olmayan bir tablo çizmektedir. PKK’nın yayın ve açıklamalarına bakılırsa, adeta çatışmalarda gerilla şehit düşmemekte, hep asker büyük kayıplar vermektedir. Şehitlerin varlığından sadece genel konuşmalar içinde söz edilir. Dünyanın pek çok yerinde, savaşın seyri ve kayıplar konusunda devrimci, yurtsever hareketlerin açıklamaları, devletin resmi açıklamalarına göre daha geçerli sayılır, ama PKK pratiğinde böyle değildir.

Herşeyi **abartmak** ve **kendi merkezinde düşünmek**, PKK propagandasının karakteristik özellikleridir. Avrupa parlamentolarında alınan sıradan bir karar “TC sıkıştı” diye, sıradan bir kitle gösterisi “serhıldan” diye sunulacaktır. “Kürt” olan her şey “ulusal” ajitasyon-propaganda vesilesidir. 10 inşaat işçisinin ölmesinin haber değeri yoktur onlar için, ama on inşaat işçisi Kürt’se, “*kazalar da Kürtleri vuruyor*” denir. Sanki bu ülkede diğer halklardan insanlar kazalarda katledilmemektedir.

PKK’nın kitleleri harekete geçirmek konusunda propaganda ve ajitasyonu nasıl yanlış değerlendirdiğinin en somut örneklerinden biri

Düzenin çok çeşitli konulardaki adlandırma ve kavramlaştırmalarının, düzenin kendi ideolojisine ve kendini meşrulaştırma amacına uygun olduğunu bilmek ve kendi üslubumuzu şekillendirirken bunu gözönünde bulundurmak durumundayız. (...) Dilimizi bu noktalarda ayıklamalı, alternatif adlandırma ve kavramlar bulmalıyız.

ölüm oruçları konusundaki tavrıdır. Ajitasyon propaganda kitleleri mücadeleye çağırır, harekete geçirmeyi amaçlar. Ama bunu uygun araçlarla yapar. Mesela, öleceğiz deniliyorsa, “**zafer şehitlerle kazanılacak**” deniliyorsa, bundan kuşku duyulmasına neden olmak, devrimciliği bıçak sırtına yatırmak demektir. Ama Türkiye solu ve halkları, defalarca, **ölme kararlılığına sahip olunmayan ve zaten sonucunda da ölmeyen “ölüm orucu ilanlarına”** tanık olmuştur. Kitleleri harekete geçireceğiz diye, böyle bir yöntem benimsenemez. Benimsenirse, belki ilk bir kaç kez yönteminiz “işe yarar”, ama sonra, ters teper, propaganda tarzınız döner sizi vurur.

Propaganda ve Ajitasyonun Dili; Çeşitli kesimlere nasıl sesleneceğimiz sorunu, propaganda ve ajitasyonun doğruluğunu, başarısını belirleyecek en önemli yanlardan biridir. Propaganda dilini, **çağrı, talimat, soru** gibi çok çeşitli biçimlerde kullanabiliriz. Önemli olan

hangisini nerede, ne zaman kullanabileceğimizi ayırtmaktır. Örneğin dar anlamda Cephelilere seslenirken, **talimat** üslubu kullanılabilir, “yap, et” denilebilir; ancak kitlelere seslenirken bu tarz genel olarak uygun değildir; “yapalım, edelim” şeklinde **çağrı** yanı öne çıkmalıdır. Veya kitleler tarafından henüz yeterince kavranılmadığını düşündüğümüz bir konuda, yapalım, edelim çağrısının da ayakları havada kalabilir; böyle bir durumda soru tarzı çok daha etkileyici olabilir; klasik cümlelerle örneklersek “*durum şudur, bu durumu kabullenecek miyiz?*”, “*Bu da ne kadar sürecek?*” gibi cümlelerle de ortaya koyabiliriz sorunu.

Keskin, üstenci tarz, en açık haliyle ayaklanmacılarda görülür. Çünkü zaten teorik şekillenişleri içinde, kitleler bir anda ayağa kalkıverecek, hemen yarın genel grev yapıverecekmiş gibi düşünür, propagan-

da ve ajitasyonu bu ruh hali içinde şekillendirirler. Diyelim Türk-İş bir miting yapıyor. Eğer katılım yüksekse başlarlar işçi sınıfı üzerine abartılı tahlillere. Sanırsınız çok yakında işçiler devrim için ayaklanacaklar. Tabii, böyle bir nesnelliği tespit edince de artık Sovyet devrimi şablonuna göre “**talimat sloganları**”nın zamanıdır. “Komünist öncü” olarak görevleri kitlelere talimatlarıyla yön göstermektir.

Şablonlar onların düşünüş tarzını bile belirlemiştir. Sayısız olay karşısında, solun tepkisi, konuyu ele alışı hemen hemen aynıdır. Çeşitli sosyalist dergilere baktığınızda o konuda aynı şeylerin yazılıp çizildiğine rastlamak çok uzak ihtimal değildir. Sık sık başlıkları bile çakışır. Bazen abartı vardır bunlarda, ama bazen de burjuvazinin etkisi.

Burjuvaziye özenme konusu elbette çok daha köklü bir sorundur. Solda, herhangi bir olayın duyuruş tarzından tutun da, onun hangi kelimelerle ele alındığına kadar pek çok noktada bu etkiyi görmek mümkündür. Herşeyden önce düzenin çok çeşitli konulardaki adlandırma ve kavramlaştırmalarının, düzenin kendi ideolojisine ve kendini meşrulaştırma amacına uygun olduğunu bilmek ve kendi üslubumuzu şekillendirirken bunu gözönünde bulundurmak durumundayız. Mesela çok sık kullanılan “**emniyet güçleri**”, “**güvenlik güçleri**” içerdikleri anlamla, emniyeti sağladıklarını, güvenliği sağladıklarını onaylattırılmış olurlar. O halde bunları kullanırken, ya uygun olduğu yerde işkenceciler, ölüm mangaları gibi veya en azından oligarşinin güvenlik güçleri gibi gerçek niteliklerini veren şekillerde kullanmalıyız. Dilimizi bu noktalarda ayıklamalı, alternatif adlandırma ve kavramlar bulmalıyız. Keza, yine burjuva ideolojisinin solun diline a-

deta sokuşturduğu, veya reformizmin belli bir tercihle birlikte kullandığı “**insanlık için**” gibi sınıfsallığı gözlerden gizleyen kavramlardan uzak durmalıyız.

Solun dili ve tabii yaşamı, esasında bu tür etkilenmelerle doludur. Mesela, sıkça “**yakalanma**” kelimesi kullanılır, oysa bu, kaçan, kovalayan anlamını verdiği gibi, bir diğer yanında da suçlu anlamını kabul etme vardır. Bu düşmanın literatürüne, siyasi amaçlarına ve propagandasına uygun olandır. O halde devrimcilerin bu durumu aynı kavramla, aynı kelimelerle adlandırmaları açık bir yanıltır. Devrimci bir “suçlu” değildir ve “yakalanması” sözkonusu değildir; ancak “tutsak düşme” sözkonusu olabilir. Çünkü devrimci bir savaşın içinde, bu savaşın taraflarından biridir. **Tutsak düşme, tutsak edilme** bu nedenle savaş gerçeğine uygun olandır. Dilimiz yalnız bu tür “farkında olunmayan” kullanım hatalarıyla değil, burjuvaziden etkilenme sonucu değil, doğrudan burjuvaziye özenme nedeniyle de dejenere oluyor. Burjuvazinin yaşam tarzına özentisi, o tarzın dilini de alıp getiriyor. Mesela çeşitli kurumlar, örgütlülükler, şu veya bu olay vesilesiyle, veya yıldönümleri gibi nedenlerle “etkinlik”ler düzenliyorlar. Şimdi son zamanlarda “**kokteyl**” modası var. Partinin veya derneğin, veya örgütlülüğün adında devrim var, emekçi var, halk var, ve bunlar kılık “**kokteyl**” veriyor. Düşünmüyor, bu kokteyl denilen şey nedir, kimin kültürüne aittir? Şöyle bir saniye düşünse, halkımızın yaşamında kokteyl vermek diye bir şey var mı diye bir an kendine sorsa, yapılan-daki abeslik görülecek. Ama sormuyor. Çünkü yaptığı işi halk için, halka yönelik olarak yapmıyor. O küçük-burjuvaziye sesleniyor. Küçük-burjuvazinin de aslında kül-

Dil, kişiliğin ve yaşam tarzının uzantısıdır. Kişiliğimiz ve yaşam tarzımız devrimcileştikçe, sınıf kinimiz keskinleştikçe, burjuvaziye ait olan her şey zaten bizi bir biçimiyle rahatsız etmeye, dilimize batmaya başlar; propagandada işte bu yüzden, yalnız bizim meşruluğumuzu, haklılığımızı yansıtan kavramlara, kelimelere başvurmalı, propaganda ajitasyon metinlerini her seferinde bir de mutlaka bu bakış açısıyla gözden geçirmeliyiz.

türünde kokteyl yok; ama ona uygun düşünüyor. Çünkü o burjuvaziye, kokteyl kültürünün asıl sahiplerine özeniyor zaten... Kokteyllere özenen, büyük otellerin salonlarına taşınan bu çalışma tarzının propaganda ve ajitasyon dilinde, **tarihimiz yoktur** tabii. Tarihten güç almamak, halkın geleneklerine uzaklık, Türkiye solunun propaganda ve ajitasyondaki en zayıf yanlarından biridir. Tarihimiz, egemen sınıflara ve faşistlere terkedilmiştir. Tarihimizden kopuş ve burjuvaziye, küçük-burjuva aydına, batıya özenticilik, halkın dilinden kopuşu da getirmiştir.

Dil, kişiliğin ve yaşam tarzının uzantısıdır. Kişiliğimiz ve yaşam tarzımız devrimcileştikçe, sınıf kinimiz keskinleştikçe, burjuvaziye ait olan her şey zaten bizi bir biçimiyle rahatsız etmeye, dilimize batmaya başlar; propagandada işte bu yüzden, yalnız bizim meşruluğumuzu, haklılığımızı yansıtan kavramlara, kelimelere başvurmalı, propaganda ajitasyon metinlerini her seferinde bir de mutlaka bu bakış açısıyla gözden geçirmeliyiz.

Ajitasyon-Propaganda ve Kolektivizm; Propaganda ve ajitasyonda Cephe tarzı, statikleşmiş, durgunlaşmış, gelişmeye ve zenginleşmeye kapalı bir tarz değildir. Ancak çeşitli alanlarda veya birimlerde propaganda ve ajitasyonun böyle durgunlaştırıldığını, hiç bir yenilik olmaksızın aynı biçimlerin tekrar edilip durulduğunu görmek mümkündür. Propaganda ve ajitasyonda böyle bir eksiklik sergileyen birimde esasında daha önemli başka eksiklikler olduğunu daha baştan tahmin edebiliriz. Propaganda ve ajitasyondaki eksiklikler, çoğu durumda bu “başka” eksikliklerin bir sonucudur. Eğer propaganda ve ajitasyon faaliyetinde aksayan, olmayan bir yan var-

sa, rahatlıkla diyebiliriz ki, o birimde en başta **hazırlopculuk, mekanik veya memurca** düşünüş tarzı, **kolektivizmden uzaklık** sözkonusudur. Çünkü bunlar propaganda-ajitasyon faaliyetlerini doğrudan etkileyecek eksikliklerdir.

Herhangi bir alanda, bir konuda, propaganda ve ajitasyonda daha yetkin bir tarzı ancak kolektif bir işleyişle ortaya çıkartabiliriz. İnsanların üretkenliğini harekete geçiren, öneriler yapılmasını teşvik eden ve bu önerileri değerlendiren bir kolektivizm yoksa, propagandada çok büyük ihtimalle aynı şeyler tekrarlanmaya devam edilecektir.

Oysa ki propaganda bir yerde kitlelerin nabzını yakalamaktır; yüreklerine, beyinlerine ulaşmaktır. Kitlelerin nabzı ise, farklı alanlarda farklı atacaktır kuşkusuz. Hatta bu nabız, onların yüreklerine ve beyinlerine ulaşmanın yolları, fabrika fabrika, semt semt, sokak sokak farklılaşabilir. Aynı sokakta farklı dönemlerde farklı yönler, farklı duyarlılıklar öne çıkar. Tüm bu zenginliği yakalayamayan bir propaganda ve ajitasyon, amacına ulaşamayacak demektir. Bu nabız, bu zenginliği kolektif bir işleyiş, yalnız kadrolar düzeyinde değil, en geri ilişkileri, halkı da içine alan kolektif bir çalışma tarzı olmadan yakalayamayız.

Propaganda Araçlarında ve Bakış Açımızda Zenginlik, Yaratıcılık; Klasik bir kaç araç veya yöntemde ısrar ve hazırlopculuk, ajitasyon propaganda faaliyetlerini daraltan veya sıradanlaştıran iki davranıştır. Örneğin afiş, bildiri gibi araçların illa merkezi olarak basılıp dağıtılması gerekmez. Basit yöntemlerle her alan, birim kendisi afiş hazırlayabilir. Afiş biçiminde büyük puntolarla yazılmış bildiriler, çağrılar, basit olarak hazır-

Propaganda bir yerde kitlelerin nabzını yakalamaktır; yüreklerine, beyinlerine ulaşmaktır. Kitlelerin nabzı ise, farklı alanlarda farklı atacaktır kuşkusuz. (...) Tüm bu zenginliği yakalayamayan bir propaganda ve ajitasyon, amacına ulaşamayacak demektir. Bu nabız, bu zenginliği kolektif bir işleyiş, yalnız kadrolar düzeyinde değil, en geri ilişkileri, halkı da içine alan kolektif bir çalışma tarzı olmadan yakalayamayız.

lanabilecek duvar gazeteleri kullanılabilir. Yerel düzeyde hazırlanacak bu afişlerde, bildirilerde halkla sorulu cevaplı çeşitli diyaloglar geliştirilebilir. Duvar yazıları, zaman zaman genel sloganlarımızın, gündemdeki genel sorunların ötesinde ekonomik-demokratik taleplere, bölgelerin, mahallelerin yerel sorunlarına yönelik muhtevada olabilir. Video kasetle propagandayı daha etkin ve yaygın olarak kullanabiliriz.

Propaganda tek düze değil, hangi kesime sesleniyorsa ona göre biçimlenmek durumunda olan bir faaliyettir; Propagandayı seslendiğimiz kesime yönelik olarak biçimlendirmek, yürütülecek faaliyetten sonuç almak için zorunlu bir diğer yandır. Propaganda belli bir durum-

da Cephelilere, veya geniş kitlelere veya özel olarak halkın belli bir kesimine yönelik olabilir ve elbette bunların hepsi muhteva ve biçim açısından birbirinden farklıdır. Mesele, yaratıcılık ve etkileyciliktir. Kafa yorulduğunda, belli bir emek vermek göze alındığında mutlaka, tarihimizde de çeşitli örnekleri görülebilen çok zengin yöntemler bulmak mümkündür.

Zenginlik, hareketin geleneklerinde, halkın değerlerinde, yaratıcılık ve üretkenliğimizdedir; Her alan, her an, her vesile bizim propaganda ve ajitasyonumuz için uygun olabilir. Alanın, an'ın, olayın niteliğine ters düşmeyecek şekilde, onun uygun biçimini bulabiliriz. Zenginlik, yenilik adına asla taklitçiliğe düşmemeli, reformistlere veya başkalarına özenmemeliyiz. Tüm yöntemlerimiz mevcut haliyle bile onlarınkinden ileridedir. Zıplama gibi “temel” eylem biçimle-

rini bile Avrupa'dan çalan reformizmden, hemen herşeyleri zaten bir “şablonun” uyarlanmasından ibaret olan oportünizmden bu konuda alınacak bir şeyler yoktur ne yazık ki. Zenginliği ve yenilikleri, halkın değerlerinde, geleneklerinde, alanların, birimlerin özgünlüklerinde, kendi yaratıcılık ve üretkenliğimizde bulabiliriz.

Propaganda, sistemli yürütüldüğünde sonuç alınan bir faaliyettir; ne içeriğini ne de biçimini ihmal edemeyiz; Propaganda ve ajitasyonu sistemli bir faaliyet olarak yürütmenin hiç bir gerekçesi, mazereti olmaz. Ancak dar pratikçilik çoğu kez bunun önüne geçiyor. Örneğin bir eylem yapacağız. Eyleme ilişkin tüm hazırlık ve tartışmalar işin teknik boyutu üzerine yoğunlaşıyor. Adeta eylemi niye yaptığımız unutuluyor. Oysa bir eylemin en önemli yanı, hazırlıkta belki de en fazla kafa yorulması gereken yanı, bu eylemde gündemimizi, vermek istediğimiz mesajı kitlelere en iyi hangi şekilde anlatacağımızdır. Teknik olarak iyi hazırlanmış bir eylem, etkili slogana, açık mesajlara, bu mesajları kitlelere taşıyacak uygun görsel, işitsel araçlara sahip değilse, siz isterseniz yüzlerce kişi yığılmış, onlarca molotof kullanmış olun, o eylemden istenilen sonuç elde edilememiş olacaktır.

Devrimcinin bizzat kendisi, yaşamı bir propaganda aracıdır; yaşamını devrimcileştirilmişse, hareketin propagandasına, tersi durumda ise anti-propagandasına hizmet eder; Son olarak şunu ekleyelim: Propaganda, yalnızca doğrudan “propaganda” olması

için yapılan faaliyetlerle sınırlı değildir. Mesela şu ortamı gözümüzün önünde canlandıralım: *“İşler arasında komşularımıza okumayı, silah kullanmayı öğretecek vakit buluyorduk, ayrıca Ekim ayaklanmasının nasıl olduğunu ve yoksullar dünyayı yönettiğinde yaşamın nasıl olacağını anlattık. Vahşi ormanda geçirdiğimiz ilk 15 Eylül'de -Guatemala Bağımsızlık Günü- politik bir oyun sahneye koyduk ve daha önce hiç konuşma yapmayanlarımız bile kürsüye çıktı. Boyunlarımıza bağlanmış renkli atkılarla, silahlarımızı önde tutarak selam durduk, bayrağı kaldırdık ve ulusal marşımızı söyledik. Köylüler doğaçlama bir gösteri yaptılar ve tamele ziyafeti verdiler.”* (4) Yani burada somutlanan nedir? Yaşamın her anı, her türlü faaliyet propagandanın da bir parçasıdır. Dahası, bizzat yaşantımız, alışkanlıklarımız, büyüklerle, küçüklerle ilişkilerimiz, olumlu veya olumsuz anlamda bir propaganda işlevi görür.

Propagandanın “sözlü” bölümü **“devrimciler şöyle insanlardır”** diye anlatırken, propaganda bizzat kendimizde somutlanan örneklerle sürer. Yaşamımız, tanımladığımız devrimcilere uygun değilse, propaganda orada kesintiye uğrar, inandırıcılığımız zedelenir. Giyimimizle, oturup kalkmamızla, konuşmamızla, alışkanlıklarımızla her devrimci yürüyen bir propaganda aracıdır. Bunun bilincinde olduğumuz ve buna uygun davrandığımızda ağızımızdan çıkan her söz, attığımız her adım devrimin, Parti-Cephe'nin propagandasına dönüşecektir.

(1) Askeri Yazılar, s.111

(2) Mavi Defter, s.104

(3) Partizan, Mart 1993, sayı: 9

(4) *Cangıl Günleri*, Mario Payeras, s. 51

Propagandanın “sözlü” bölümü “devrimciler şöyle insanlardır” diye anlatırken, propaganda bizzat kendimizde somutlanan örneklerle sürer. Yaşamımız, tanımladığımız devrimcilere uygun değilse, propaganda orada kesintiye uğrar, inandırıcılığımız zedelenir. Giyimimizle, oturup kalkmamızla, konuşmamızla, alışkanlıklarımızla her devrimci yürüyen bir propaganda aracıdır.

KIRLARDA VE ŞEHİRLERDE SAVAŞIMIZ SÜRÜYOR

ZEYNEP KORKMAZ

DHKC Dersim İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birlikleri'ne bağlı savaşçılarımızdan Zeynep Korkmaz ve Hüseyin Kılıç 20 Mayıs 1998'de, Hozat Tavuklu köyü çevresinde Alp Aslan, Dursun Çakır ve Songül Erkuş isimli savaşçılarımız ise 15 Haziran 1998'de Dere nahiyesi civarında şehit düştüler.

Dersim kır gerillasına başladığımız ilk alanlardan biridir. 70'li yılların sonlarından bugüne kesintilerle birlikte Dersim dağlarında hep Devrimci Sol ve DHKP-C gerillaları oldu. Onlarca şehit verdik bu dağlarda.

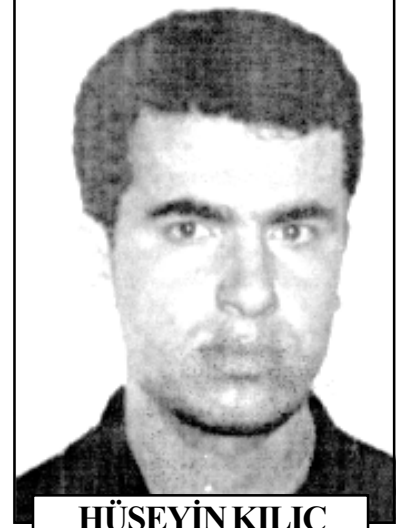
Dersim Kürt isyanının doruğa çıktığı, Cumhuriyet Türkiye'si'nin katliamcılığının 1938'de bir soykırıma dönüştüğü yerdir. O

SONGÜL ERKUŞ

günden bu yana da zalimlerle halkımız arasındaki hesaplaşmanın tarihsel mevzilerinden biridir.

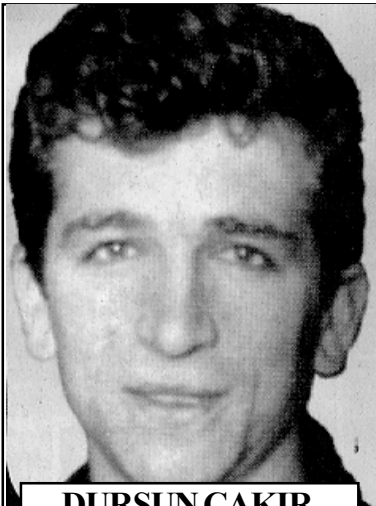
Oligarşi bu alanı gerilladan arındırmak için gerilla ve halk üzerinde yıllardır sistemli bir baskı yürütmekte, bir operasyonu bitirirken diğerine başlamaktadır. Dersim'in pek çok köyü boşaltılmış, kent nüfusu alabildiğine düşürülmüştür. Ama Dersim buna rağmen direnmektedir.

HÜSEYİN KILIÇ

Şehit düşen yoldaşlarımız Cep hemizin savaş geleneklerine bağlı kalmış, düşmanın teslim ol çağrılarına kurşunlarıyla cevap vermiş ve çatışarak şehit düşmüşlerdir. Şehit gerillalarımız, Dersim halkı tarafından tereddütsüz ve cüretle sahiplenilmiştir.

Kırlarda ve şehirlerde savaşımız sürecektir. Birleşik Devrimci Savaş çizgimiz, zaferin stratejisidir.

DURSUN ÇAKIR

ALP ARSLAN

Dört yoldaşımız, **Neslihan Uslu, Metin Andaş, Hasan Aydoğan** ve **Mehmet Ali Mandal**, İzmir’de gözaltına alındıkları 31

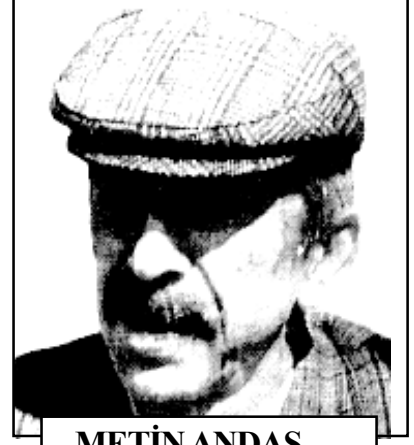
NESLİHAN USLU

malarda, işkencehanelerde ve de düşmanın kayıp politikasında şehit verdik.

Niye kaybediyor, nasıl kaybediyor, bizim için artık sır değildir. Kayıplar politikasının neyi hedeflediğini, neden baştan beri özel olarak Parti-Cephe’yi hedef aldığını pek çok bildiri, Bülten ve yazımızda çeşitli açılardan ortaya koyduk. Ancak bu son dört kaybımızın gerek süreç, gerekse saldırının boyutu açısından üzerinde ayrıca durulması gereken yanları var.

BUNLARDAN BİRİNCİSİ; Böyle boyutlu, yöntemi özel olarak seçilmiş bir saldırının Susurluk süre-

mişti. Bundan sonra da bunların eskisi gibi tekrar yaşanacağına pek ihtimal vermiyorlardı. Bu nedendir ki dört Cepheli’nin kay-

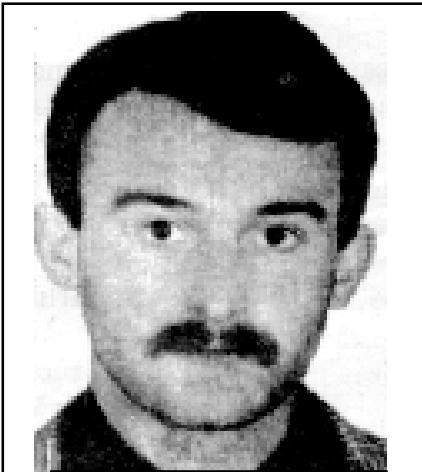

METİN ANDAŞ

YOLDAŞLARIMIZIN HESABINI SORUYORUZ, SORACAĞIZ!

Mart 1998’den bu yana kayıplar.

Oligarşinin Parti-Cephemize yönelik saldırılarının bu türüyle ilk defa karşılaşmıyoruz. Bu güne kadar yüzlerce yoldaşımızı ölüm mangalarının infazlarında, çatış-

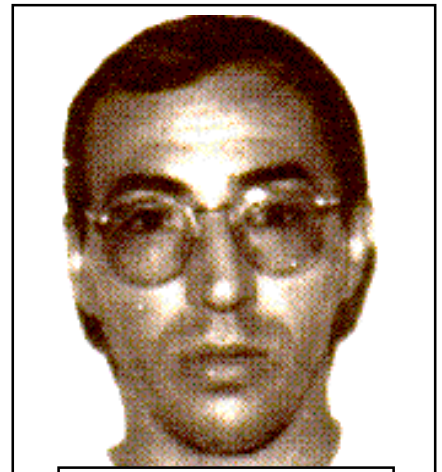

HASAN AYDOĞAN

cinin hemen akabinde gelmesidir. Çok açıktır ki, bugüne kadar olmadığı biçimde dört devrimci birden kaybedilerek, bununla Susurluk devletinin devam ettiği mesajı verilmiştir. Susurluk devleti tüm vahşeti, kontrgerillası ile ayaktaydı.

Bizim de döne döne, tekrar tekrar söylediğimiz buydu, ancak reformist sol, küçük burjuva ve burjuva aydınlar buna pek inanmak istemiyorlardı. Dolayısıyla ilk başta “dört kayıp” haberine de pek inanmak istemediler. Onlara göre Susurluk’la birlikte ne de olsa devlet geri çekilmişti, kendine bir çeki düzen verme gereği duyuyordu, Susurluk sürecinde “faili meçhul” lerde bile hızlı bir düşüş olmuş, yeni kayıplar pek gündeme gelme-

bedilmek istenmesi onlara pek “süreccce uygun” gelmiyordu, inanmak istemediler; ve hem inanmak istemediklerinden, hem de bunun gerçek olması ihtimalinin yarattığı korku ve kaygılardan dolayı da

M. ALİ MANDAL

sahiplenmediler.

Ama gerçek buydu; Dört devrimcinin kontrgerilla devleti tarafından kaybedilmesi, küçük-burjuvazinin, reformistlerin Susurluk devletine ilişkin beklentilerinin, demokratikleşme umutlarının yıkılışıydı.

Susurluk'tan hemen hiç bir sonuç çıkaramamışlar, çeteleri şu veya bu kesimle sınırlayıp, devleti bunun dışında görmüşlerdi. Bu kesimler, "**Susurluk Devleti**" tanımını da bu yüzden pek benimsemediler. Bu gerçeği göremedikleri için, Susurluk'un en gündemde olduğu bir süreçte **MGK**'nın politikalarına yedeklendiler, **ANAP** destekçisi oldular. Bu gerçeği göremedikleri için kayıplar onlara inandırıcı gelmedi, sahiplenmediler, inandıklarında ise, belirttiğimiz gibi bu kez korkularından dolayı aynı sahiplenmemeyi sürdürdüler. Çeşitli siyasi hareketler dahil, devrimci, demokrat çevrelerin yaptıkları sınırlı şeyler bir **sahiplenme** anlamından çok uzaktır. Korku, meşruluğun anlamını ortadan kaldırmıştır onlarda. Beyinlerinde hapishaneye atılan bir yazara, bir "**insan hakları savunucu**"suna sahip çıkmak meşru, **Cepheli**'ye sahip çıkmak meşru değildir.

Çeşitli kesimlerin sahiplenmesinde ortak bazı nedenler olduğu gibi, birbirlerinden farklı nedenleri de vardır; korku, meşruluk bilincinin zayıflığı, düzen içi hesaplar, Cephe düşmanlığı, rekabetçilik, bütün bunları sıralayabiliriz. Ama sonuçta aynı tavır(sızlıkta) buluşmuşlardır.

Göremedikleri şudur; bu tavrı sürdürdüklerinde, yarın bugünkü biçimiyle bile "insan hakları savunuculuğu" yapamayacaklardır. Çünkü gerilemenin sonu yoktur.

Meşruluk inancı bir kez ortadan kalktığı anda, düzen kafalarda meşrulaştığında, yarın Cephelilere saldırıyı da meşru görmeye başlayacaktır. Ki bazıları daha bugünden o noktadadır. Ülkemizin aydın, küçük-burjuva kesimiyle açık bir meşruluk mücadelesi vereceğiz. Onların ölçülerini kabul edemez, bu ölçüleri bize dayatmalarını hoşgöremeyiz. Elbette böyle icazetçi bir çizginin bu alandaki mücadelede öne çıkmasında, küçük-burjuva aydın çevreler kadar kendisini Marksist-Leninist, komünist, devrimci olarak niteleyenlerin de payı var. Bir İHD'nin tüm yaptıklarına rağmen hala İHD övgüleri, "13 yıllık"(!) İHD destanları yazmaya devam ediyorlar. Bu 10 küsur yılı gün gün, an an biliyoruz. Kimse bu icazetçi insan hakları savunuculuğunu aklayamaz. Ama kendi gücüne güveni olmayanlar, onların "meşruluğuna" sığınmaktan vazgeçemiyor, onlardan kopamıyor, onlarla ciddi bir ideolojik kavgaya da giremiyorlar. Bu kavgayı her biçimiyle sürdüreceğiz.

Kontrgerilla dört Cepheli'yi birden kaçırarak Susurluk sürecinde kitleselleşmenin, halklaşmanın yeni kanallarını açan DHKP-C'nin bu gelişiminin önüne geçmek istemiştir... Amaç... terörü en üst düzeyde uygulayarak korku ve yılgınlık yayıp Cephe'nin kitlesini, potansiyelini sindirmektir.

İKİNCİ OLARAK, dört devrimcinin birden kaybedilmesi boyutunda bir düşman saldırısının Parti-Cephe'ye yönelmesi tesadüf değildir. MGK, içinde bulunduğumuz süreçte asıl olarak üç kesimi hedef almıştır: **Devrimci hareket, ulusal hareket ve islamcılar**. Bu üçünün nitelikleri yanyana konulduğunda **DHKP-C**'nin niye bunların içinde devlet açısından doğrudan bir tehdit olarak değerlendirileceğini çıkartmak güç değildir. Bu üç hedef içinde sonuncusu, esasında çok düzenin dışında değildir, kapitalist düzenle temel bir çelişkisi yoktur, mevcut devletle uzlaşabilir. İkincisi, yani ulusal hareket, silahlı savaş gücüne karşın, uzlaşabileceğini ortaya koymuş, bağımsızlık ve iktidar hedefini geri plana itmiştir. Devrimci hareket burada en uzlaşmaz kesimi, iktidarı hedefleyen kesimi oluşturmaktadır. Bu nedenle oligarşinin geleceğe yönelik hesaplarında DHKP-C en büyük tehlikedir. Saldırıların da bu boyutlarıyla Parti-Cephemize yönelmesi bu açıdan anlaşılabilir değildir.

Kontrgerilla dört Cepheli'yi birden kaçırarak Susurluk sürecinde kitleselleşmenin, halklaşmanın yeni kanallarını açan DHKP-C'nin bu gelişiminin önüne geçmek istemiştir. Amaç dört devrimciyi kaybederek sadece insan kaybı verdirmek değildir. Amaç, kontrgerillanın ayakta olduğunu, varlığını sürdürdüğünü göstermek, terörü en üst düzeyde uygulayarak korku ve yılgınlık yayıp **Cephe'nin kitlesini, potansiyelini sindirmektir**. Mahallelerdeki gelişmenin önünü kesmektir.

Ancak oligarşi küçük-burjuva kesimlerde belki bazı korkular yaratmış, uykuya yatan korkuları uyandırmışsa da, Cephe nezdinde

istediği boyutlarda bir etki yaratamamıştır. Cephe kültürü, Cephelilerin direnci bu saldırıları karşılayacak güçtedir. Bu nedenle bu saldırı da etkili olamazdı, olmadı. Bu saldırı gösteriyor ki, bir an bile içinde yaşadığımız **savaş gerçeğinden uzaklaşmamak** durumundayız. Rehavet savaşımızın düşmanıdır. Düşman böyle her anı değerlendirmekte, bu anlarda örgütlülüklerimize darbeler vurmakta bir an bile tereddüt etmeyecektir. Kadro ve taraftarlarımızı eğitirken de, halkı eğitirken de savaş gerçeğini, kendi somutlukları içinde, herkesin algılayabileceği biçimde kavratmak, ortaya koymak zorundayız.

Şüphesiz oligarşinin saldırıları bundan sonra da sürecek, savaşı büyüttüğümüz ölçüde daha da saldırganlaşacaklardır. Direndiğimiz, savaşı büyüttüğümüz ölçüde, bugün değişik düzeylerde oligarşinin bu ve benzeri politikalarının yıldırıcı etkisi altında kalan kesimler de kendilerini bu etkiden kurtarıp, devrimci savaşa yöneleceklerdir. Halk kitlelerini etkileyen olumsuzluklar, bir yandan halkın kendi taban örgütlülüklerini, bir yandan devrimci savaşı geliştirerek aşılacaktır. Bizzat örgütlülüklerimizle, propagandamızla, eylemlerimizle onlara ulaştığımızda, kaygıları, tereddütleri, halkın cesaretiyle yer değiştirecektir.

Savaşı büyüteceğiz. Halkımızın bizden beklediği, sürecin gerekli kıldığı da budur. Şehitlerimize verdiğimiz söz de budur. Kayıplar, şehitler, tutsaklıklar pahasına savaşı yükselteceğiz, kayıplarımızın, şehitlerimizin hesabını bir bir sorarak, iktidara yürüyeceğiz. Kimse'nin şüphesi olmasın, **Neslihan, Metin, Hasan ve Mehmet Ali'nin, tüm kayıplarımızın ve tüm şehitlerimizin hesabını soracağız.**

DEVRİMCİ BASIN TESLİM OLMAYACAK

Ülkemizde, devrimci dergilerin toplatılmadığı, dergi bürolarının basılmadığı, muhabirlerinin, çalışanlarının gözaltına alınmadığı tek bir gün yoktur. Hiç bir abartı taşımayan bu ifade, devrimci basın mevzisinde verilen savaşın yoğunluğunu gösteriyor. Denilebilir ki, bu alanda 80'li yılların ikinci yarısında başlayan ve tutsaklıklarla, şehitler verilerek sürdürülen mücadele, istisnai aralar hariç, hemen hemen bu yoğunlukta sürdü.

Çünkü oligarşinin devrimci basın üzerindeki baskı ve terörü kendisi açısından son derece hayati-dir. Bir yandan demokrasicilik manevralarının sürdürülmesi boyutuyla tümünden yasaklayıp kapatmak için de daha fazla terör uygulayıp, gazeteleri çıkarılamaz, dağıtılamaz hale getirmeye, devrimci basın nezdinde bütün bir demokratik mücadele alanını terörize ederek bu alandaki insanları yıldırma, sindirmeye çalışmaktadır.

Ancak belirtmek gerekir ki, devrimci basın, bu teröre karşı, onurlu bir direniş göstermektedir. Başta Kurtuluş olmak üzere devrimci basının önemli bir bölümü üzerinde son zamanlarda iyice tırmanan, yoğunlaşan baskının, terörün, keyfiliklerin nedeni de budur.

Muhelif Devrimci Basının Üzerindeki Baskı ve Terörün Tarihi Yüzyıl Öncesine Uzanır; “Basın ve sansür” ülkemizde daha ilk kitap, dergi ve gazeteler basılmaya başlandığı günden bu yana ayrılmaz bir ikiliyi oluşturdu.

Kuruluşundan itibaren halkın taleplerini, ayaklanmalarını baskıyla katliamlarla bastırmaya başlayan, her zulüm düzeni gibi gerçeklerin halka ulaşmasından her dönem korkan devlet, bunu engellemek için onyıllardır akla gelebilecek her türlü yönetime başvuruyor.

1857’de “**Basmahane Nizamnamesi**” ile “yasallaştırılan” yasak ve sansürler, 1878’de kurulan **Sansür Kurulu** ve 1881’de kurulan **Encümen-i Teftiş ve Muayene** ile artarak sürdü. 2. Abdülhamit döneminde sansüre uğramamış hemen hiçbir yayın yoktur. Sansüre uğrayan yazıların yerleri boş bırakılarak gazete çıkarılması da ilk defa bu dönemde başvurulmuş bir protesto ve direniş biçimidir. Abdülhamit iktidarı, protestolar karşısında sansürle yetinmeyip “**basın yoluyla suç işleyenlere**” hapis ve sürgün cezalarını da uygulamaya koyar.

Yani yüzyıllardır gerçeği, ak kağıdın üstüne döküp halka ulaştırmak için mücadele ediliyor, bedel ödeniyor.

Demokrasi manevraları da, aynı dönemde sahnelenmeye başlar.

2. Meşrutiyetle birlikte 1908 yılında sansür kaldırılır. Ama bu serbestlik o zaman da, daha sonraki onyıllarda da kağıt üzerinde kalır. **1908’den bugüne kadar 90 sene boyunca** ülkemizde basın hiçbir zaman sansürsüz bırakılmaz. Sansür kimi zaman yasalarla, kimi zaman yasalar da çiğnenerek fiili baskı ve terörle uygulanagelmiştir. 1945’te bizzat İnönü hükümetinin provokasyonu ile Tan, Yeni Dünya, Gün gazetelerinin binaları basılıp yerle

bir edilir. 1955'teki 6-7 Eylül olaylarından sonra Gazeteciler Sendikası kapatılıp, sansür ağırlaştırılır.

1960'lı yıllardan itibaren **mu-halefet devrimci** bir nitelik kazanınca oligarşinin terörü daha da katmerlenir.

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nda "**Basın hürdür, sansür edilemez**" diye yazar. Gelmiş geçmiş tüm iktidarlar en koyu baskı ve sansürün uygulandığı zamanda bile basının özgür olduğu demagojisinden de asla vazgeçmezler. Burjuva medyanın bile bayram olarak kabul etmediği 24 Temmuz'larda devletin en yetkili zevatları Türkiye'deki basın özgürlüğü üzerine hamasi nutuklar atıp, açıklamalar yaparlar. Ama hemen herkes yine bilir ki bütün bunlar kocaman bir yalandan, aldatmacadan başka bir şey değildir. Burjuva basın yazarları bile bazen ikiyüzlülüğün bu kadarına dayanamayıp gerçekleri kısmen de olsa ortaya koyan yazılar yazarlar.

Faşizmin baskı ve terörü 12 Eylül'den bu yana o kadar boyutlandırılmıştır ki, baskı ve sansürün çemberi burjuva medyayı kapsayacak kadar genişlemiştir. Özellikle kitle gösterilerinde polis terörü burjuva medya kuruluşlarında çalışan **basın emekçilerine** de kolayca yönelebilmektedir. Bazı burjuva gazeteci ve yazarlar hakkında davalar açılabilen, bunlardan bazılarının gözdağı amacıyla da olsa cezalar verilmektedir. Ancak buna rağmen burjuva basında baskı ve sansür esas olarak medya patronları tarafından uygulanmaktadır. Medya patronlarının devletle ve tekelci sermayeyle olan çıkar ilişkilerinde Susurluk düzeninin tüm çürümüşlüğüne görmek mümkündür. Öyle ki çoğu kez devletin saldırısına uğrayan kendi çalışanlarına bile sahip çıkmazlar.

Basın üzerindeki baskı ve sansüre ilişkin benzer şikayetleri Türkiye Gazeteciler Cemiyeti ve Gazeteciler Sendikası gibi burjuva medyanın denetimindeki örgütlülükler de sık sık dile getirirler. TGS Genel Başkanı **Ziya Sonay** 24 Temmuz vesilesiyle yaptığı açıklamada "*90 yıl sonra bile sansür şekli değiştirerek, keyfi uygulamalar, siyasi baskılar ve ticari kaygılarla hâlâ sürdürülmektedir*" diyor-

Ülkemizde basın özgürlüğü mücadelesi, esas olarak devrimci basının özgürlüğü mücadelesidir ve bu da halkın ve devrimcilerin yürüttüğü bir mücadeledir.

du. Gazeteci ve yazarlara açılan davalar, verilen mahkumiyet kararları, gazetecilerin dövülmesi, RTÜK'ün ekranları karartması, basındaki tekelleşme en çok şikayet edilen konulardır. Ancak tüm bu eleştirilerin bir diğer yanı hep **burjuva medyaya yönelik uygulamalarla** sınırlı tutulması, sosyalist basının adeta yok sayılmasıdır. Bu yanıyla da ortada tam bir ikiyüzlülük ve devrimci basının yok edilmesinde hemfikirlik vardır. Dolayısıyla ülkemizde **basın özgürlüğü** mücadelesi, esas olarak **devrimci basının özgürlüğü** mücadelesidir ve bu da halkın ve devrimcilerin yürüttüğü bir mücadeledir.

Çünkü kimsenin reddemeyeceği bir gerçektir; devletin sansür, baskı ve terörüyle esas olarak yüzyüze olan sosyalist ve yurtsever basındır.

Sosyalist ve yurtsever basın üzerindeki sansür ve baskı politikaları, "*sansür çağımızın ince metodlarıyla sürdürülmektedir*" diyen Oktay Ekşi'nin söylediğinin tersine, "*Abdülhamit döneminin kaba yöntemlerini*" fersah fersah aşan

bir terör politikasıyla birlikte sürdürülmektedir.

1900'lerden bugüne kadar ülkemizde resmi kayıtlara göre **64** gazeteci, yazar ve gazete dağıtıcısı katledilmiştir. Bunlardan 40'ı **1990-1994 yılları arasında** katledilmişlerdir. Kuşkusuz bu bilgiler içinde daha önemli olanı, katledilen bu gazetecilerin birkaçı hariç tamamı sosyalist ve yurtsever basındandır.

Yasalara bakıldığında bir sosyalist dergi veya gazete çıkarmanın önünde bir engel yoktur. İlgili yerlere bildirim yapıp izin alınarak çıkarılır. Ama pratikte devlet **kendi yasalarını da hiçe sayarak** her türlü sansür ve baskıyı uygular.

Oligarşinin bugün devrimci basın üzerindeki baskılarının belli başlı biçimleri şunlardır:

■ **Toplatmalar:** DGM'ler şu veya bu yazıyı gerekçe göstererek neredeyse hemen her sayı için toplatma kararları çıkartmaktadırlar.

■ **Para Cezaları:** DGM'ler toplatmalarla yıldırıamadıkları gazeteleri ekonomik olarak çökertip yayın yapamaz hale getirmek için, yasalardaki ağır maddeleri kullanıp yazışları müdürlerine toplamı artık milyarları aşan para cezaları vermektedirler.

■ **Hapis Cezası;** DGM'ler aracılığıyla uygulanan terör, yıllarca hapis cezaları verilmesiyle sürer. Onlar için şu veya bu yazıda "suç unsuru" bulmak zor değildir. O denli keyfilik ve pervasızlık vardır ki, bir Bakan söylediğinde suç olmayan bir kelime, devrimci basında yazıldığında yıllara varan hapis cezalarının nedeni olabilir.

■ Bunlar da devrimci basını susturmaya yetmedi mi? Gazete ve dergi büroları polis tarafından sık sık keyfi biçimde, çoğu kez arama

iznine bile gerek duyulmaksızın **basılır**. Eşyalar talan edilir. Arşivlere, araç gereçlere elkonulur.

■ O da yetmezse çalışanları **göztaltına alınır**, işkenceden geçirilir, tutuklanır. Gazete ve dergilerin dağıtımı fiili olarak engellenir. Bayiler ve dağıtımcılar tehdit edilir.

■ Her türlü baskının, keyfiliğin demagogik gerekçesi, bu yayınların “**örgüt yayınları**” olduğudur. Oysa hepsi yasal olarak kurulmuş, vergisini veren, yazdıkları devletin denetimine tabii yayın organlarıdır. Ama onlar hiç bir kanıt olmaksızın bunu iddia etmeye, baskılarına bunu gerekçe göstermeye devam ederler.

■ Bütün bunlar da yetmezse çalışanları, temsilci ya da dağıtımcıları **kontrgerillanın ölüm mangaları tarafından katledilir**.

Tarihin herhangi bir sayfası açılıp bakıldığında bu gerçeklerin pek çoğuyla çok açık olarak karşılaşmak mümkündür. İşte o sayfalardan biri:

Mesela, 1994’ün Ocak ve Mayıs ayları arasında Haftalık olarak yayınlanan Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı **MÜCADELE** gazetesinin 18 sayısından 14’ü toplatılır. Ankara, Bolu, Adana (iki kez), Sivas (üç kez), Antakya (5 kez) büroları basılır. Çeşitli illerde 22 muhabiri göztaltına alınır. 8 temsilci ve muhabiri tutuklanır. Gazete sahibine yaklaşık 409 milyon lira para cezası verilir.

Aynı süre içinde, **Özgür Gündem**’in Antep ve Diyarbakır büroları basıldı. 15 gün süreyle yayını durduruldu. 11 muhabiri göztaltına alındı, 4’ü tutuklandı. **Gerçek** dergisinin 14 sayısından 6’sı toplatıldı. Sivas muhabiri göztaltına alındı. **Partizan** dergisinin 16 sayısı toplatıldı. 1 aylık kapatma cezası verildi. **Alnteri** gazetesinin 16. sayı-

sı toplatıldı. **Emeğin Bayrağı** dergisinin 8 sayısı ve 4 özel sayısı toplatıldı. **Newroz** dergisinin 10 sayısından 6’sı toplatıldı. Yazı işleri müdürü tutuklandı. Diyarbakır temsilcisi göztaltına alındı.

Liste böyle uzayıp gidiyor. Daha yakın bir tarihe bakalım.

1998’in Mart ayı içerisinde 10 gazete ve dergi toplatıldı. Halk İçin **Kurtuluş** gazetesinin Bursa,

Partimiz DHKP-C hakkında “yasaklama” kararı çıkaran Alman emperyalizmi, oligarşinin MİT’inden, kontrgerillasından ödünç alınmış bir iddiayla, DHKP-C’nin yayın organı olduğu iddiasıyla Kurtuluş Gazetesi’ni Almanya’da yasakladı. Mantık aynı mantıktır.

Eskişehir, Gaziantep ve Adana büroları polis tarafından basıldı. Büro çalışanları göztaltına alındı. Gazete’nin Ankara dağıtımcısı göztaltına alındı. **Alnteri** gazetesinin Şişli bürosu polis tarafından basıldı. **Özgür Gelecek** dergisinin Bursa Bürosu polis tarafından basılarak dergi çalışanı göztaltına alındı. **Atılım** gazetesinin Bursa bürosu basıldı. **Ülkede Gündem**’in merkez bürosunu basan polisler arama yaparak, çalışanlarından bir kısmını göztaltına aldılar.

87’lerden bu yana hangi yılın hangi haftasına, ayına bakılırsa bakılsın yukarıdaki tablolarda olduğu gibi devletin sosyalist, yurtsever basın üzerindeki pervasız saldırılarıyla karşılaşılacaktır.

Devlet sosyalist basın üzerinde estirdiği bu terörüne meşruluk kazandırmak için ise kendisinin izin verdiği, yasal olarak kurulmuş ve

faaliyet yürüten bu dergi ve gazetelerin her birini şu veya bu illegal örgütün yayın organı gibi göstermeye çalışır. Mesela polis Halk İçin **Kurtuluş** gazetesini DHKP-C’nin yayın organı gibi, illegal örgütün, illegal yayını gibi göstermeye çalışıp saldırılarına gerekçe oluşturmak istemektedir. Partimizin merkezi yayın organı bellidir, bu da **Devrimci Sol Dergisi**’dir. İlegal olarak yayınlanmaktadır. Kendini oligarşinin yasallık sınırları içinde görmez. Devrimci Sol dergisi dışında Parti-Cephe’nin Bültenleri, açıklamaları vardır, başka bir yayın organımız yoktur.

Ortada Kurtuluş’un DHKP-C’nin yayın organı olduğuna dair bir dava dahi olmamasına rağmen, bu bağın kurulmak istenmesinin nedeni gazete ve gazete çalışanları üzerinde provokasyon yaratmaya yöneliktir. Benzer iddia ve provokasyonlar, ülkemizdeki devrimci basının hemen hepsi için sürekli olarak gündemde tutulmaktadır.

Geçtiğimiz günlerde bu provokasyona, emperyalist ülkeler de katıldı. Partimiz DHKP-C hakkında “yasaklama” kararı çıkaran **Alman emperyalizmi**, oligarşinin MİT’inden, kontrgerillasından ödünç alınmış bir iddiayla, DHKP-C’nin yayın organı olduğu iddiasıyla Kurtuluş Gazetesi’ni Almanya’da yasakladı. Mantık aynı mantıktır. Gerçeğin, devrimcilerin sesini boğamayanlar, demagogilerle, keyfi baskılarla sonuç almaya çalışıyorlar.

Devrimci basın, ülkemizde de, yayınlandığı her yerde de kuşkusuz ki direnişini, mücadelesini sürdürecektir. Hiç bir baskı, hiç bir demagogi, bunu engelleyemez. Devrimci basını vareden halkın mücadelesi, örgütlülüğüdür. Bunu yokedemedikleri sürece (ki yokedemezler) devrimci basın susturulamayacaktır.

CEPHE'DEN

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 7 Mayıs 1998

Açıklama: 62

İŞBİRLİKÇİ NİHAT ÖKSÜZ HAKKINDA

1995 Mayıs'ına kadar hareketimiz içinde çeşitli görevlerde bulunan Nihat Öksüz'ün polisle işbirliği içinde olduğu kesinleşmiştir. Nihat Öksüz hareketimiz içinde çalıştığı süreçte kadrolarla ilişkileri, eylem ve çeşitli faaliyetleri, hareketin olanaklarını kullanma konusunda şaibe altında olup çok boyutlu iddialarla karşı karşıya kalmıştır. Bu nedenle 1995 Mayıs'ında bütün görevlerini bırakıp derhal sorgulanması için ilgili birime teslim olması istenmiştir. Bu çağrıdan sonra suçlarının açığa çıkacağı korkusuyla kaçmış ve sonraki zamanlarda da bütün çağrıları duymazdan gelmiştir.

Nihat Öksüz düşman tarafından aranmasına rağmen, düşmanın bulunduğu her yere serbestçe girip çıkmıştır. Düşmanın icazeti altında düzen içinde bir yaşam kurmuştur. Bunun karşılığı olarak ise düşmana bilgi verme görevini üstlenmiştir. Bu amaçla parti ile ilişkisinin sürdürdüğünü ve Cepheli olduğunu söyleyerek bir kısım kitle ilişkilerimize girmiş haber toplamaya ve maddi olanaklarını kullanmaya çalışmıştır. Hala da bu işbirlikçi muhbir faaliyetlerini sürdürmektedir.

Nihat Öksüz'ün 1995 Mayıs'ından itibaren örgütümüzle hiçbir ilişkisi yoktur. İşlediği suçların hesabını vermekten kaçtığı, polisle işbirliği konusunda güçlü şüpheler olması nedeniyle örgütümüzden ihraç edilmiş birisidir. Buna rağmen, kendisine Cepheli görünümü vermesi ve bir kısım halk ilişkilerimize girip çıkması, provokatif işbirlikçi faaliyetlerde bulunması nedeniyle hakkındaki şaibeler kesinleşmiştir. Bu nedenle bütün kamuoyu, dostlarımız, taraftarlarımız Nihat Öksüz hakkında duyarlı olmalıdır. Hiçbir ilişkimize sokulmamalıdır.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 28 Mayıs 1998

Açıklama: 63

I- DERSİM DAĞLARINDA DHKC SAVAŞÇILARI HÜSEYİN KILIÇ VE ZEYNEP KORKMAZ ŞEHİT DÜŞTÜ

20 Mayıs 1998 günü bir görevden dönen DHKC Dersim İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birliklerine bağlı bir birliğimiz saat 19.00 sıralarında HOZAT/TAVUKLU KÖYÜ çevresinde düşman pususuna düşmüştür. Saatlerce süren çatışma sonucunda HÜSEYİN KILIÇ ve ZEYNEP KORKMAZ yoldaşlarımız şehit düşmüştür. Düşman yetkililerinin açıklamalarına göre ise bir asker ölmüştür. Gerillaya göre ise en az iki askerin ölü, birçok yaralının olduğu şeklindedir. Gerilla birliğimiz, düşmanın binlerce askeri, helikopterleri ve tüm teknik üstünlüklerine karşın, düşmana kayıp verdirerek kuşatmayı yarıp çıkmıştır.

Şehit yoldaşlarımız son nefeslerine kadar sorumluluklarını unutmamışlardır. Çeşitli teknik araç ve dökümanların düşmanın eline geçmemesi için taşıdıkları malzeme ve dökümanların büyük bir kısmını imha etmeyi başarmışlardır.

Dersim Halkı DHKC savaşçılarının mücadele ve direnişlerine tanıktır. Dost düşman herkes tanıktır. En zor koşullarda dahi teslim olmama, teslim olmamaktan öte son nefesini verirken dahi halklarına kurtuluş mesajı iletme, Parti-Cephe'ye karşı sorumluluklarını yerine getirme, düşmana hiçbir şey kaptırmama geleneğini HÜSEYİN ve ZEYNEP de sürdürmüşlerdir. Düşman onların cesetlerini teslim alabilmiş ama Parti-Cephe anlayışı Dersim dağlarında daha da büyümüştür. Onlar ülkemizin bütün dağları savaş alanıdır diyerek Dersim dağlarına çıktılar. Dersim dağlarında halkın umudu oldular.

HÜSEYİN KILIÇ (TUNCAY): 1977 Malatya Akçadağ Kasımuşağı doğumlu olup Kürt milliyetindedir. Yoksul bir köylü ailesinin oğludur. Çocukluğu köyde

geçti. Yoksul bir ailenin çocuğu olması nedeniyle ezilmişliği daha çocukluk yıllarında tanıdı ve hissetti. Haksızlığa ve zulme karşı savaşmak gerektiğini henüz ortaokul yıllarındayken öğrendi. Dersim şehitlerimizden ÖZGÜR KILIÇ'ı bu yıllarda tanıdı. 1991-94 yılları arasında Malatya'da lise öğrencilerinin demokratik mücadelesinin örgütlenmesinde birçok görevler aldı. Kendisini mücadeleye kazandıran öğretmeni ÖZGÜR KILIÇ'ın şehit olmasından sonra dağlarda savaşmak onun için bir tutku haline geldi. Buna rağmen şehirlerde kendisine verilen her görevi büyük bir sorumlulukla yerine getirdi. Ama gözü hep dağlardaydı. Bir süre İstanbul'da mahalli bölgelerde çalıştı. Hüseyin için artık dağlarda savaşmanın zamanı gelmişti. 6 Mayıs 1997'de Dersim gerilla birliğine savaşçı olarak katıldı. Öğretmeni, savaş ustası Özgür'ün şehit düştüğü dağlardaydı. Kısa sürede dağ yaşamını, savaş öğrendi. Zorluklar, açlık ve susuzluk, düşman operasyonları onun savaşma ve intikam alma duygularını kamçılıdı. 20 Mayıs 1998'de şehit düştüğünde ustasına ve halkına verdiği sözü yerine getirmenin mutluluğuyla aramızdan ayrıldı. HEP YAŞAYACAK!

ZEYNEP KORKMAZ (CANAN): 1975'de Kilis Söğütlü'de doğdu. Türk milliyetindendir. Çocukluk ve gençlik yılları Gaziantep'te geçti. Mücadeleye lise yıllarında katıldı. Liselilerin demokratik mücadelesi içinde birçok görev aldı. 1993-96 yılları arasında Gaziantep Mücadele ve Kurtuluş temsilcilikleri görevinde bulundu. Bu süre içinde polis onu mücadeleden vazgeçirmek için sayısız defa gözaltına aldı, işkence yaptı. "... Ya mücadeleyi bırakacaksın ya Antep'i terk edeceksin..." dayatmalarına, baskılara teslim olmadı. Polis bu baskılarla Zeynep'i teslim alamayınca düzmece iddialarla onu tutuklattı ve devamında hiçbir kanıt olmadığı halde 12,5 yıl ağır cezaya çarptırdılar. Zeynep için artık mücadelenin yeni bir sayfası açılmıştı. 20 Ekim 1997'de Dersim İbrahim Erdoğan gerilla birliğine savaşçı olarak katıldı. O uzun süre örgütü ile ilişki kuramamıştı. Tesadüfen karşılaştığı bir yoldaşının peşini bırakmamış adeta zorla "bir daha ilişkisiz kalamam" diyerek peşine takılmış ve böylece Dersim dağlarına ulaşmıştı. Parti-Cephe ile, halkla Dersim dağlarında yaşamak ve mücadele etmek onun için bir sevdadır. Onun yaşamı, herşeyi dağlar ve silahı oldu. Kısa sürede birliğin en çalışkan, en emekçi insanı olmuştu. Şehit düştüğü 20 Mayıs 1998'e kadar bu coşku ve heyecanından hiçbir şey yitirmedi. Tersine o dağları, dağlar onu sevdi ve bağrına bastı. UNUTMAYACAĞIZ!

**HÜSEYİN VE ZEYNEP UNUTULMAYACAK
SİLAH SESLERİMİZ DAHA GÜR
ÇIKACAKTIR**

II-KÜÇÜKKÖY JANDARMA KARAKOLU BASKINI İLE İLGİLİ POLİS YALAN SÖYLÜYOR

26 ve 27 Mayıs günlerinde televizyon ve gazetelerde İstanbul Küçükköy Karakolu'nu basanların yakalandığı, tespit edildiği gibi haberler çıkmıştır. Bu haberlerde İBRAHİM AYHAN ÖZGÜL ve İNAN GÖK isimli iki kişi resimleriyle birlikte eylemi yapanlar olarak teşhir edilmişlerdir. Bu polis haberlerinin tümü asılsızdır. İstanbul polisi için Küçükköy Jandarma Karakolu Baskını tam bir şok olmuş, aylar geçmesine rağmen ne eylemi kimin yaptığını, ne de küçük bir kanıt bulmuştur. İstanbul polisi, MGK ve onun hükümeti kendini başarılı göstermek için böyle bir yalana başvurmuştur ve ilgisiz insanlara işkence ile birtakım isimleri kabul ettirerek kamuoyunu aldatma yolunu seçmiştir.

Olay şudur; Polis tesadüfen hiç beklemediği bir yerde yeni bir eylem hazırlığı olduğunu tesadüfen öğrenmiş ve büyük bir korku yaşamıştır. Bu korku nedeniyledir ki, eylem hazırlığının hangi hedefe yönelik olduğunu bildiği halde bunu açıklama cesareti gösterememiştir. Kamuoyunda yaptıklarıyla halk düşmanlıkları belgelenmiş İBRAHİM ŞAHİN, AHYAN ÇARKIN gibi kontrgerillaların karargah olarak kullandıkları bir merkezin istihbaratının ayrıntılarıyla elimizde olduğunu ve peşlerinde olduğumuzu öğrenmiştir. Susurluk devletinin bu katilleri iki kez kurtulmuşlardır. Ama kaçışlarının sonu yoktur. Er geç onları bulacağız ve halkın adaleti ile cezalandıracağız. Polis bir açıklama yapacaksa bu gerçeği açıklamalıdır.

MGK'yi, onun hükümeti ve polisi uyarıyoruz; yüzlerce insanımızı, taraftarlarımızı tutuklamakla, işkence yapmakla, kaybetmekle, katletmekle kendi ölüm kararlarını da vermektedirler. Kendi düzenlerinin yasalarına uymayanlar her türlü baskıyı ve zulmü meşru görenler bizim de kendi meşruluğumuz içinde cevabımız olacağını unutmamalıdır. Yasadışılığa, baskılara, işkencelere, kaybetmelere teslim olmayız.

SORUYORUZ; 31 Mart saat 15.00'de İzmir'de gözaltına alınan NESLİHAN USLU, METİN ANDAŞ, HASAN AYDOĞAN ve M. ALİ MANDAL NERDELER? Bu baskı ve zulmün karargahının MGK olduğunu, polis ve hükümetin MGK'nın emirleri olduğunu biliyoruz. MGK'nın emirlerini uygulayanları da uyarıyoruz. Baskı ve zulme son verin. Kaybetmelere son verin. Aksi halde misilleme hakkımızı kullanacağız ve bütün gelişmelerin sorumlusu MGK ve onların hükümeti olacaktır.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 18 Temmuz 1998

Açıklama: 64

DERSİM'DE ÇATIŞMA VE YANLIŞ HABER

13 Temmuz 1998 günü 08:20'de HOZAT'ın ÇAL-HANE mevkiinde Dersim İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birliğine bağlı bir birliğimiz düşman saldırısına uğramıştır. Birliğimiz düşmanın bu saldırısından kayıp vermeden çekilmiştir. Düşman güçlerinin geniş bir bölgeye yayılmaları üzerine birliğimiz, HİDİRDAMI mevkiine çekilerek burada düşman güçlerine pusu kurmuştur. Buradaki çatışma akşam saat 22.30'da başlamış, bir saat kadar sürmüş ve bu pusuda düşman güçleri bir ölü ve bilinmeyen sayıda yaralı vermiştir.

Bu çatışma ile ilgili basında ve TV'lerde yayınlanan MEHMET ALİ ALTUN ve ismi belirlenemeyen iki DHKC savaşçısının şehit olduğu şeklindeki haberlerin gerçekte bir ilgisi yoktur. Tamamen düşman kaynaklı haberlerdir. Birliğimiz şehit ve yaralı vermeden düşmana kayıp verdirip geri çekilmiştir.

Düşmanın MEHMET ALİ ALTUN diye ailesine teslim ettiği cesedin MEHMET ALİ ALTUN adlı savaşçımızla hiç bir ilişkisi yoktur. Düşman yüzü tanınmaz hale gelmiş, işkence yapılmış, parçalanmış bir cesedi MEHMET ALİ ALTUN diye ailesine teslim etmiştir. Bu cesedin ne MEHMET ALİ ALTUN ile ne de örgütümüzün herhangi bir savaşçısı ile ilgisi yoktur. Muhtemel ki başka bir dost örgütün savaşçısı veya halktan bir insandır.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 9 Ağustos 1998

Açıklama: 65

YEDİ SAVAŞÇIMIZIN KATİLİ ALİ TOKMAK'I CEZALANDIRDIK

Ali Tokmak 1995 yılı kışında kırdaki savaşçı olmakta ısrarlı oldu. Kıra ayak bastığı ilk günden ise garip davranışlar içine girdi. Kır yaşamına uyum sağlama ve gerilla hareket tarzını benimsememekte direnç gösterdi. Soru-

larıyla hal ve hareketleriyle, şaibeli bir görünüm çizdi. Gönüllü gelmişti, hatta kışın değil, baharda gitmesi söylenmesine rağmen; o kışın gitmekte ısrarlı olmuştur.

Kısa süre sonra kaçtı. Akşam saatlerinde kaçan Ali Tokmak sabah yüzlerce askeri, ana gerilla birliğinin kışı geçirdiği noktaya getirdi. Ali Tokmak'ın kaçışı koşullara dayanamama veya şehir yaşantısı özlemleri temelinde bir kaçış değildir. Kaçtığında bölgede gidebileceği yakınları, tanıdıkları olmasına rağmen, o bu yolu tercih etmedi. Kaçıp doğrudan Beykonağı köyü muhtarının evine gidip teslim oldu. Muhtarın evinin önünde askerler vardır. Askerleri görür ama buna rağmen eve girer ve içerdeki düşman subayına itiraflarda bulunmaya başlar. Çünkü o düşmana kendini kanıtlamak isteyen bir haindir. Düşman hemen harekete geçti ve bölgedeki diğer güçlerini de toplayarak sabah gerilla birliğinin bulunduğu noktaya operasyon yaptı. Kar oldukça fazla olup, şiddetli bir kış sürmektedir. Gerilla, Ali Tokmak'ın kaçışından sonra barınağı terk etti, düşman hedefe ulaşamadı. Ama Ali Tokmak ısrarlıydı, asker elbisesi giyip düşman güçlerine gönüllü öncülük yaptı. Hatta düşmanın "Bizi bu soğukta oyalama, bir şey yok gitmişler" demesine rağmen; yeni yerler göstermeye, yorumlar yapmaya, bölgede düşmana öncülük yapmaya devam etti. Mutlaka sonuç almak istemektedir. Düzende yaşaması buna bağlıdır. Bölgeye binlerce asker kaydırıldı. Karın alabildiğine yüksek olduğu bu mevsimde, gerillanın fazla uzaklaşamayacağını düşünen düşman geniş bir bölgeye yayıldı. Tokat'tan 7 bin, Sivas'tan 4100 asker bölgeye getirildi. 15'e yakın köy ve çevresi denetim altına alındı. Düşman takibi ve iz sürme faaliyetleri yoğunlaştı. Gerillanın izleri bulundu.

Ve 30 Ocak 1996'da Sivas'ın Hafik ilçesine bağlı Yukarısarıcık köyü yakınlarında 31 savaşçıdan oluşmuş, ana gerilla birliği düşman güçlerince kuşatıldı. Çatışmada birlik komutanı Mete Nezihi Altınay, Komutan yardımcısı Cömert Özen, savaşçılardan Ali Duran Eroğlu, Muharrem Özdemir, Mustafa Aktaş, İmran Ayhan ve Tevfik Durdemir şehit düştüler. Ali Tokmak nihayet düşmana sonuç aldırılmıştır.

Ali Tokmak gerillaya vurduğu darbenin ödülü olarak 2-3 ay gibi kısa bir süre hapisshane de itiraftçı statüsünde kaldı ve serbest bırakıldı. İşbirliğine devam etti. Suçludur, katliamın birinci dereceden sorumlusudur. Suçlarının hesabını sormak için Cephe tarafından gözaltına alındı ama suçunu bildiğinden gözaltından kaçıp askere gitti. Askerlik dönüşü gelip teslim olması için yapılan çağrılara uymadı.

Ali Tokmak 7 yoldaşımızın katlinden birinci derece-

de sorumlu olduğundan 8 Ağustos 1998 günü saat 10:40'ta Okmeydanı'nda ölümle cezalandırıldı.

HAINLER CEZASIZ KALMAYACAKTIR! DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 15 Ağustos 1998

Açıklama: 66

NESLİHAN USLU, METİN ANDAŞ, HASAN AYDOĞAN VE M. ALİ MANDAL NEREDE

31 Mart 1998'de İzmir'de gözüaltına alınan Neslihan USLU, Metin ANDAŞ, Hasan AYDOĞAN, M. Ali MANDAL adlı yoldaşlarımız kaybedildi. Aylardır ilgili bütün devlet kurumlarına bu dört insanımızın nerede olduğu soruldu. Hiçbir cevap verilmedi. Suçlular susuyordu.

Suçlular, mevcut iktidar, iktidar partileri, polis ve MGK'dır. Artık "faili meçhuller", infazlar olmadığından sözeden hükümet sözcüleri yalan söylüyor. 31 Mart'ta gözüaltına alınan ve kaybedilen dört yoldaşımız bunun en canlı kanıtıdır. Dört insanın birden kaybedilmesi Türkiye'de yaşanan ilk örnektir. Bu örnek faşist iktidarın kayıplar, infazlar, katliamlar politikasında cüretkarlığın ulaştığı noktayı göstermektedir.

Türkiye kayıplar, katliamlar, işkenceler, tutsaklar ülkesi olmuştur. Yüzlerce kayıp, katliam, yüzbinlerce işkence görmüş insan ve devrimcilerle doldurulmuş hapishaneler Türkiye'nin tablosudur. Bu gerçek artık gizlenemeyecek biçimde halkımız ve dünya halkları tarafından bilinmektedir.

Ülkemizde bu kanlı tablonun yaratıcısı faşist devlettir. Hangi hükümet işbaşına gelirse gelsin değişmeyen gerçek faşist devletin katliam, kayıp, işkence, hak ve özgürlüklerin gaspedilmesidir. Mesut Yılmaz hükümeti de faşist devletin uygulamalarını devam ettirmiştir. Bu hükümet, MGK'nın "laiklik", "şeriat tehlikesi" demagojileriyle bir kısım aydın, sol, sendikacı geçinen emperyalist demokrasi hayranı, ülkesine ve halkına yabancı bazı kişi ve kurumları yanına alarak, devrimcilere ve halka çok daha katmerli bir baskının sürdürücüsü olmuştur.

Mesut Yılmaz hükümetini oluşturan tüm partiler ve

MGK bugünkü ülke tablosundan sorumludur. Bu tabloyu ne seçim ne de başka bir hükümet değiştiremez. Faşist uygulamalar oligarşinin yaşadığı derin krizi değiştiremeyecek, tersine derinleştirecektir. Bu durum halk kitlelerinin ve devrimcilerin daha çok baskı ve zulümle karşı karşıya kalması demektir. İç çelişkileri derinleşen oligarşi daha çok baskı ile ayakta durmaya çalışmaktadır.

Kayıplar, katliamlar bunun içindir. Dört insan gözüaltına alınıyor, kaybediliyor. Akıbetleri hakkında hiçbir cevap verilmiyor. Suskunluk suçun itirafıdır. İtiraf, halka, devrimcilere, ilericilere korku ve gözdağı vermek içindir. Dört devrimci bir anda topluca ilk defa kaybediliyor. Ama demokrasiyi, insan haklarını savunduğunu, sol, ilerici ve demokrat olduğunu söyleyenler susuyorlar. Korkuyorlar! Bana ne diyorlar! Susmak, faşizmin yaptıklarını desteklemek demektir. Susanların, "bana ne" diyenlerin demokratlığından, ilericiliğinden söz edilemez.

Dört devrimci, dört halk kurtuluş savaşçısı ilk defa kayıp ediliyor.

SUSMAYACAĞIZ! YOLDAŞLARIMIZIN HESABINI SORACAĞIZ!

Dört insanımızın; Neslihan, Metin, Hasan ve Mehmet Ali yoldaşlarımızın kaybedilmesine misilleme olarak 14 Ağustos 1998 günü saat 10:20'de İstanbul Laleli'de Edebiyat Fakültesi önünde nöbet bekleyen çevik kuvvet polislerine bombalı saldırı düzenlenmiştir.

ÜZGÜNÜZ

Saldırıda hedef çevik kuvvet polisleri olmasına rağmen, irademiz dışında halktan da üç insanımızın yaralanması örgütümüzü ve savaşçılarımızı üzmüştür. Yaralının hafif olması sevindiricidir. Buna rağmen, yaralanan Hakkı Satır, Abdullah Aktaş ve Yılmaz Yeşilarmut'a geçmiş olsun dileklerimizi iletir, özür dileriz.

UYARI

Halkımız işkence ve zulmün uygulayıcısı polis, asker, MİT'e ait kurum, oto vb. yerlerden uzak durmalıdır. Faşizmin uygulayıcısı ve halk düşmanı kurum, kişi, parti ve bunlara ait her türlü kurum ve işyerlerinin çevresinde bulunulmamalıdır.

**HÜKÜMET PARTİLERİNE SORUYORUZ;
KAYIPLARIMIZ NEREDE?**

**KAYBEDENLERDEN HESAP SORMAYA
DEVAM EDECEĞİZ!**

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

DEVİRİMCİ EYLEMİN KURALLARI, İLKELERİ

Devrimci eylem, düşmana ekonomik, askeri veya siyasal açıdan darbe vurmayı, zarar vermeyi amaçlar. Bu bazen eylemimizle düşmanı **teşhir etme** biçiminde, bazen düşmanı **protesto etme, kınama**, bazen düşmana bir **talebi kabul ettirme** biçiminde, bazen de **hesap sorma** biçiminde olabilir. Ancak sonuçta bunlar eylemlerin yine de ancak bir yanıdır; devrimci eylem düşmana verdiği zararlar, veya vurduğu darbeye, askeri, politik sonuçlar elde etmeyi ve bu sonuçlar üzerinden **kitleleri eğitmeyi, sınıflar mücadelesini, devrimci hareketi geliştirmeyi** hedefleyen eylemdir. Böyle bir muhtevaya sahip olduğu için de, kendi içinde ilke ve kurallara sahiptir. Devrimci eylemde düşmana zarar verme adına ne olursa olsun, nasıl olursa olsun anlayışı yoktur.

Devrimci eylem anlayışı son yıllarda ülkemizde oldukça dejene edilmiş, ilkeleri, amaçları karartılmış, hangi eylemin devrimcilere ait olup olmadığı, eylemler içerisinde hangi tür gelişmelerin devrimcilerden, hangi gelişmelerin provokatörlerden kaynaklanabileceği kitleler nezdinde bulanıklaştırılmıştır. Bunda başta Kürt ulusalcı hareketin pragmatik ve milliyetçi eylem anlayışı, reformizmin uzlaşmacı, icazetçi, batıcı dejenere eylem biçimleri, oportünizmin sekte, reklamcı, rekabetçi ve

kitlelere karşı sorumsuz eylem çizgisi başta olmak üzere çeşitli etkenler rol oynamış ve oynamaya devam etmektedir. Buna bir de düşmanın bıkmadan usanmadan yürüttüğü devrimci eylemleri bulanıklaştırmaya yönelik provokasyon ve demagojileri de eklendiğinde devrimci eylemin ilke ve kurallarına titizlikle sahip çıkmanın önemi daha iyi anlaşılır.

Devrimci bir eylem kadrosal veya kitlesele, silahlı veya barışçıl çok

Devrimci eylem düşmana verdiği zararlar, veya vurduğu darbeye, askeri, politik sonuçlar elde etmeyi ve bu sonuçlar üzerinden kitleleri eğitmeyi, sınıflar mücadelesini, devrimci hareketi geliştirmeyi hedefleyen eylemdir.

çeşitli biçimlerde olabilir. Dolayısıyla bu eylemlerin ilke ve kuralları da türüne göre değişebilir. Ancak devrimci eylemin her türünde geçerli bazı ilke ve kurallar da elbette vardır.

➤ **Devrimci eylemin ilk ilkesi, hedefin ve mesajın net olmasıdır.**

Devrimci eylemin hedefleri

kitlelerin anlayabileceği açıklıkta olmalıdır. Silahlı veya barışçıl, kadrosal veya kitlesele, her eylemde, ne için yürüdüğümüz, ne için vurduğumuz, ne için işgal ettiğimiz, kime karşı olduğumuz bildirilerimizle, pankart veya dövizlerimizle veya eylemin doğrudan kendisinin biçimiyle ortaya konulmuş olmalıdır. Elbette ki, hedefteki ve mesajdaki netlik, asıl olarak silahlı eylemler açısından belirleyici ve hayati önemdedir. Bunda hedefin dışına yönelmek veya hedef olmaması gerekenleri hedef haline getirmek, baştan eylemin bulanıklaştırılması, yanlış bir zemine oturması demektir. Korucu ailelerinin hedef alınması, esnafın kamulaştırma eylemlerinde hedef yapılması gibi, kazanılması veya tarafsızlaştırılması gereken sınıf veya katmanlara yönelmek, yanlış hedefe vurmanın karakteristik örnekleridir. “**Bakış açımızı şekillendiren temel nokta, halkın çıkarına olup olmaması ile devrimi geliştirip geliştirmediği olmalıdır. İlke ve kurallara, değerlere işte bu kıstasla bakmak zorundayız.**” (Kongre Belgeleri, s. 272)

Devrimci eylemi bir araç olarak gören ve bu anlayışta net olanlar, yöneldikleri hedefleri de buna göre seçerler. Seçilen hedefler; halk tarafından anlaşılır ve çok nettir. Halkın kafasında hiçbir

olumsuz düşünce yaratmayan ya da soru işareti bırakmayan hedeflerdir. Düşman ve halk güçleri birbirinden kalın çizgilerle ayrılmıştır ve devrimci eylem sadece halk düşmanlarına yönelir. Suçluyu, suçsuzu birbirinden ayırdeder.

Hedef seçimini belirleyen politiklardır. Kitlelerin taleplerine denk düşen, süreçlerin önünü açan, kitlelere hedef gösteren ve halkın adalet özlemine cevap verici bir muhtevaya sahip olan eylemler doğru hedeflere yönelmişlerdir. Seçilen hedef kitlelerde kafa bulanıklığına yolaçıyorsa, orada bir eksiklik, yanlışlık vardır. Devrimci bir eylem halka yol, hedef göstermeyi, bilinç taşımayı amaçlar. Eğer hedef bunu sağlayacak nitelikte değilse, hedef seçimi yanlıştır.

Biz en yerinde hedeflere vurduğumuzda bile düşman yoğun propaganda bombardımanlarıyla bu netliği karartmaya çalışacaktır. Düşmanın bu çabasına çoğu kez silahlı mücadele düşmanı reformizm ve diğer küçük-burjuva kesimler de katılabilir. Ancak bunlar geçici etkilerde bulunsalar da, netlik ve yerindelik eylemin kısa veya uzun belli bir zaman içinde mutlaka geniş halk kesimleri tarafından anlaşılmasını sağlayacaktır.

➡ **Devrimci eylemin ikinci temel ilkesi halka zarar vermemektir.**

Halk için savaşıyor, halk için dövüşüyoruz. Dolayısıyla ister bir kitlesel eylemde, ister bir kadrosal, askeri eylemde halka zarar verecek araç ve yöntemlere başvuramayız. Bu, aynı zamanda ilk olarak saydığımız ilkenin gerçekleşebilmesi açısından da zorunludur. Bir eylemin hedefinin, mesajının doğru anlaşılmasını engelleyebilecek en olumsuz yan, eylem-

DHKC savaşçılarınin Beyazıt'ta Çevik Kuvvet otobüsüne yönelik eylemi, halka yönelik eylemlerin tüm uyarı ve eleştirilere rağmen sürdüğü ortamda, herkes için bir ders niteliğindedir. Hatalar olmaz değil, olur. Bunun sorumluluğu duyulur ve halka özeleştiriri verilir. DHKC bu eylemde bunu yapmıştır. (...) İrademiz dışında halktan üç kişinin yaralanması nedeniyle Cephe özür dilediğini bir bildiriyle kamuoyuna açıklamıştır. Burada önemli olan açıklık ve tutarlılıktır. Halk bizi anlayacaktır.

de halka zarar verilmesidir.

Eylemlerde halka zarar verme, genel olarak üç biçimde ortaya çıkıyor. Birincisi “**iradi**” olarak zarar vermedir. Yani halkın zarar göreceği daha baştan bellidir, eylemin seçilen biçimi buna yöneliktir. **Kapalıçarşı’ya, Otogar’lara, trenlere bomba konulması** bu türden eylemlerdir. Yani burada istenmeden verilmiş bir zarar falan sözkonusu değildir. Banliyö treni gibi, zaten büyük çoğunluğuyla yoksul, emekçi halkın kullandığı bir araca bomba yerleştirmenin başka anlamı yoktur. İkinci biçim, **gereken özeni göstermemektir**. Başlangıçta böyle düşünülmemiş, bu ihtimal eylem sırasında gündeme gelmiştir. İşte böyle bir durum karşımıza çıktığında

da savaşçılar halka zarar vermemek için gerekirse eylemi iptal etmeyi düşünmelidir. Cephe savaşçıları çeşitli eylemlerde hedefin çok yakınında, yanında küçük bir çocuk, eylemin hedefiyle ilgisi olmayan sıradan insanlar bulunması nedeniyle eylemi iptal etmişlerdir. Üçüncüsü; hiç istenmemesine rağmen, halkın uyarılara dikkat etmemesi, teknik hatalar gibi nedenlerle bu tür zararlar doğabilir. Bunu takiben ne yapılacağı ise halka karşı sorumluluğun, devrimci eylemin bu ilkesinin ne kadar önemsendiğinin göstergesidir. Örneğin 92’de SDB savaşçılarınin Fatih Çarşamba Karakolu’na yönelik lawlı saldırısında atış hedefi bulmamış ve karakolun bitişiğindeki eve zarar vermiştir. Cana bir zarar yoktur ama Devrimci Sol yine de ev halkından özür dilemiş, zararını telafi etmeye çalışmıştır.

DHKC savaşçılarınin **Beyazıt’ta Çevik Kuvvet otobüsüne yönelik eylemi**, halka yönelik eylemlerin tüm uyarı ve eleştirilere rağmen sürdüğü ortamda, herkes için bir ders niteliğindedir. Hatalar olmaz değil, olur. Bunun sorumluluğu duyulur ve halka özeleştiriri verilir. DHKC bu eylemde bunu yapmıştır. Eylemde hedef açık ve nettir; ama planda olmayan bir gelişme olmuş ve halktan insanlar zarar görmüştür. İrademiz dışında halktan üç kişinin yaralanması nedeniyle Cephe özür dilediğini bir bildiriyle kamuoyuna açıklamıştır. Burada önemli olan açıklık ve tutarlılıktır. Halk bizi anlayacaktır.

Kuşkusuz, özür dilemek ancak **Cephe çizgisinde** geçerli ve tutarlıdır. Değilse halka zarar veren eylemleri peşpeşe yapıp özür dilemek ve sonra yine yapmaya devam etmek, özür dilemek değil, durumu geçiştirmektir. Bu tür özür-

ler, sonuçta hiç kimse tarafından kaale alınmayacaktır zaten. Halka zarar veren eylemler bir çizgi haline gelmişse, savaşçıların da artık bu noktada en ufak bir özeni kalmamışsa, orada devrimci bir savaş kültüründen söz edilemez. Devrimci bir örgüt savaşçılarına, kadrolarına bu kültürü vermek, dahası, bütün bunları anlayış ve ilkelere, kurallar biçiminde düzenlemek durumundadır. Örneğin Silahlı Devrimci Birlikler'in İşleyişi ve Kuralları içerisinde "**Halkın malına, canına ve onuruna yönelik suç işlemenin**" cezayı gerektiren bir durum olduğu, bir madde olarak kurallaştırılmıştır.

Halka zarar vermemek "ilkesel" bir kuraldır. Çünkü eylemin hedefi bir anlamda halkı kazanmaktır. Halka zarar vermek, bu amacı inkar etmektir. Mücadele halka zarar veren bir çizgi üzerinde geliştiğinde, halkın güvenini kazanmak da zaten mümkün olmaz. Bu tür eylemler, aynı zamanda oligarşinin "anarşi, terör" demagojisine de malzeme sağlayarak, halkın devrimcilerden uzaklaşmasına hizmet etmiş olurlar.

Bir savaşçı asla unutmamalıdır; Devrimci eylem halktan insanlara ya da suçu olmayan insanlara yöneldiği takdirde verilmek istenen mesajın halka ulaşmasını da önler. Hedeflerin bulanıklaştığı, suçlu-suçsuz ayırımının ortadan kalktığı durumda devrimcilere duyulan güven zedelenir. Güvensizlik beraberinde tepkiyi ve devrimcilerden uzaklaşmayı getirir. Hatta insanları **karşı-devrim** saflarına kadar götürebilir.

➔ **Kadrolarımızı, savaşçılarımızı ve kitleleri devrimci eylem konusunda eğitmeliyiz.**

Bunlar çok çeşitli vesilelerle üzerinde durduğumuz yanlar olduğu için burada tekrar uzunca açmayacağız. Burada asıl olarak ele alacağımız, bu iki temel ilkeden yola çıkarak, devrimci eylemlerin ilke ve kurallarını ayrıntılandırabilmektir. Çünkü hayatın içinde, karşımıza devrimci eylemi amacından saptıran, hedefini bulanıklaştıran çok daha farklı zaafılar ve yaklaşımlar da çıkmaktadır. Hangi eylemin, hangi eylem araç ve yöntemlerinin kitleler içinde hangi sonuçları yaratacağını, düşmanın karşı tavrının ne olacağını ve bu eylemlerin süreci hangi yönde geliştireceğini mutlaka önceden hesaplamak, devrimci eylem anlayışının olmazsa olmaz gereğidir. Bunlar hesaplanmaksızın yapılacak eylemler, ancak siyasi rekabetçilik, kolaycılık gibi nedenlerle yapılan eylemlerdir. Ancak bunları eylemin öncesinde teorik olarak da tespit etmek yetmez. Çünkü eylemin içinde gelişebilecek çeşitli pratik durumlar, ayrıntı sayılabile-

Bir kadro veya savaşçının, eylem içinde gelişebilecek çeşitli durumlara ilişkin vereceği kararın doğruluğu, yerindeliği; eylemin amacı, güncel anlamda hedeflenen sonucu ve tek tek eylemlerin strateji açısından taşıdığı anlamı iyi kavramış, bu iki ilkenin hayati önemini kafasında somutlayabilmiş olmasına bağlıdır.

cek küçük bir davranış, teorik olarak öngörülen amaçların, sonuçların gerçekleşmesinin önünde engel haline geliverir. Yönetici ve kadrolarımızı, savaşçılarımızı, taraftarlarımızı ve nihayet kitleleri devrimci eylemin nasıl olması ve olmaması gerektiği konusunda eğitmek, bu konuda kurallar koymak bu açıdan, ihmal edilemeyecek bir eğitim konusu olarak görülmelidir.

Bir kadro veya savaşçının, eylem içinde gelişebilecek çeşitli durumlara ilişkin vereceği kararın doğruluğu, yerindeliği; eylemin amacı, güncel anlamda hedeflenen sonucu ve tek tek eylemlerin strateji açısından taşıdığı anlamı iyi kavramış, bu iki ilkenin hayati önemini kafasında somutlayabilmiş olmasına bağlıdır. Cephe'nin 70'lerden bu yana süregelen ve dostun ve düşmanın Cephe'nin eylemlerini ayırdedebilmesini sağlayan eylem çizgisi ve onlarca çok farklı açılardan örnek olabilecek eylemleri, kadro ve savaşçıların eylem anlayışı konusunda başvurabileceği en zengin kaynaktır.

Neyin niçin yapıldığını iyi kavramış bir kadro veya savaşçı, her türden eylemi saptırıcı davranışların önüne geçebilir. Eylemin **uzlaşmacı** bir zemine sürüklenmesi veya eylem içinde eylemi dağıtıcı **sektecilikler**, kitlesel bir eylemin amacına ulaşmasını engelleyebilecek en önemli sapmalardır. Kadroları ve kitleleri eğitmemiz gereken bir diğer temel konu budur. Devrimci bir eylemin zemini, **hakklılık ve meşruluktur**. Polis açıkça engelleyemediği eylemlerde, eylemi şu veya bu noktada geriletmeye yönelir. Örneğin yolda yapılan bir yürüyüşte, eylemcileri kaldırımdan yürütmeye, güzergahın çeşitli bölümlerinde slogan atılmasını yasaklamaya, pankart açtırmama-

ya çalışır. Düşmanın amacı, iradesini eylemcilere kabul ettirmek, eylemin meşruluğunu gölgelemek, eylemin kitle üzerindeki moral verici etkisini düşürmektir. Gerektiğinde elbette pankartsız da, slogsız da yürünür; ama bu bizim irademizle olmalıdır; eylemi diğer türlü planlamış ve örgütlemişsek, bu noktada geri adım atmamalı, haklılığımız, meşruluğumuz zemininde planımızı uygulamayı esas almalıyız.

➤ **Kitlesele eylemlerde, yaygın çatışmalarda ilkeli ve inisiyatifli olmak esastır.**

Kitlesele eylemler, özellikle de bizim gibi faşizmin hüküm sürdüğü bir ülkede, her an geniş, yaygın çatışmalara, meydan savaşlarına dönüşebilir. Bunlar çoğu zaman iradi olmayan, kendiliğinden çatışmalar biçiminde cereyan ederler. Dolayısıyla mesela 5-6 kişilik bir ekip ile yapılan eylemlerde olduğu gibi eylemcileri doğrudan talimatla yönlendirmek, çatışmayı bire bir planlamak mümkün olmaz. İşte bu tür durumlarda ortaya çıkabilen sorunlardan biri, çatışmaların yayıldığı alanda bulunan halka çeşitli biçimlerde zarar gelmesidir.

Devlet kurumları, tekelle kurumlar, faşist karargahlar, bu tür meydan çatışmalarında, sokak savaşlarında doğal hedefler olarak kabul edilebilirler. Ancak bu böyledir diye, kitlesele eylemlerde her yerde, her zaman bunlara saldırılabilir diye düşünülemez. **Birincisi**; Bu saldırılar, kitlesele eylemin güvenliğini ortadan kaldırmayacak, provokasyonlara zemin hazırlamayacak koşullarda yapılabilir. **İkincisi**, bu saldırılar sırasında, çatışmanın boyutu ne kadar yaygınlaşmış olursa olsun, halktan insan-

Çatışmanın boyutu ne kadar yaygınlaşmış olursa olsun, halktan insanların canına, malına zarar verilmemeli, belirttiğimiz kurumlar dışında farklı hedeflere yönelinmemelidir. Halkın malına zarar veren, gelişigüzel hedef gözetmeksizin vurup kıranlar devrimci olamaz. Devrimci özenli insandır. Nereye saldıracağını bilmeyen devrimci değil, olsa olsa çapulcu olur.

ların canına, malına zarar verilmemeli, belirttiğimiz kurumlar dışında farklı hedeflere yönelinmemelidir. Halkın malına zarar veren, gelişigüzel hedef gözetmeksizin vurup kıranlar devrimci olamaz. Devrimci özenli insandır. Nereye saldıracağını bilmeyen devrimci değil, olsa olsa çapulcu olur.

Boykot, grev, kepenk kapatma gibi eylemlerde halkın acil ihtiyaçlarını gözönünde bulundurmalı, buna göre düzenlemeler yapmalıyız. Örneğin Devrimci Sol'un 24 Ocak kararlarını protesto etmek için 1980 Şubat'ında İstanbul'da örgütlediği kepenk kapatma eyleminde, Devrimci Sol'un iradesiyle bir kısım eczane, fırın gibi yerler açık bırakılmıştır. Semtlerdeki kepenk kapatmalarda da bu tür durumları gözönünde bulundurmalıyız.

Elbette yaygın kitlesele çatışmalarda veya daha dar eylemlerde irade dışında halka zarar verilmiş olabilir; halktan insanların malları kırılıp dökülür, veya bir yere zorunlu olarak girmiş, orada barikat kurmuşuz ve bu nedenle o yerin sahibinin zarar görmesi durumu ortaya çıkabilir. Bu türden irade dışı zarar verme durumlarında koşulları varsa maddi ve manevi olarak telafi edilmelidir. Tabii bu imkana da sahip değilsek, en azından özür dilenmelidir. Bunların yapılmasının veya yapılmamasının çok büyük bir önemi olduğunu aklımızdan çıkarmamalıyız.

Yaygın kitlesele çatışmalarda, kitlesele işgallerde, ayaklanma durumlarında denetim dışı çeşitli unsurlar, isteyerek veya bilinçsizliklerinin bir sonucu olarak "yağma" gibi davranışlara girebilirler. Ayaklanmanın, kitle eyleminin yöneticileri, **hırsızlık, yağma** gibi davranışlara engel olmayı, özel bir görev saymalıdırlar.

Her kitlesele eylemde **güvenlik** alınmalıdır. Bu, eylemin niteliğine göre, silahlı, silahsız, sopalı, molo toflu çeşitli biçimlerde olabileceği gibi, her hangi bir silah, sopa kullanılmasının gerekmediği veya uygun olmadığı durumlarda da görevi "gözcülük" yapmak olarak belirlenecek kişilerden oluşan bir güvenlik mekanizması oluşturulmalıdır. Polisin, faşistlerin saldırılarını önceden tesbit etmek, hesapta olmayan gelişmelerin gözden kaçmasına engel olmak gibi nedenlerle hangi biçimde olursa olsun, güvenlik şarttır. Bu aynı zamanda eylemin yönetim mekanizmasıyla bütünlük içinde düşünülmelidir. Eylemde nasıl davranılacağını, gerekirse nasıl çatışılacağını, nasıl çekilineceğini gösterecek ve yönlendirecek bir gücün olması

güven yaratır.

Kitlesel eylemlerde kullanılacak pankartlardan slogan attırarak insanlara, eylem sorumlusuna kadar her şey mümkün olduğunca **alternatifli** düşünülmelidir. Bu önlemler, çeşitli aksaklıkların, düşmanın gözaltı, arama gibi engellemelerinin eylemi engelleyecek hale dönüşmemesi için gereklidir.

Kitlesel eylemlerin özelliklerinden biri, doğal olarak her cinsten, her yaştan insanların katılımıdır. Kadınlar, yaşlılar, özürlüler, çocuklar, bir yandan eylemin güçlü olmasını sağlarlarken, öte yandan çatışma gibi durumlarda özel olarak dikkat edilmesi gereken kesimlerdir. Saldırı ihtimali durumunda özellikle bu saydığımız kesimler,

eylem veya çatışma alanında uygun bir konuma sokulmalı, korunmaya çalışılmalıdır. Zaman zaman görüldüğü gibi bu kesimler, eylemlerde **“kalkan”** olarak kullanılmamalıdır. Bir eylemde örneğin şehit, tutsak analarının önde yürümesi, veya bir başka eylemde eylemin muhtevasına veya ortama uygun olarak çocukların önde bulunması elbette mümkün olabilir, bu yanlış değildir, ancak eyleme yönelik bir saldırı ihtimalinin çok yüksek olduğu koşullarda veya bizzat saldırı anında mümkün olursa bu durum değiştirilmeli, onlar olabildiği ölçüde güvenli bir noktaya kaydırılmalı, polisin saldırısına karşı direniş ve çatışma planlarımızı, onlara nasıl olsa

saldırılmaz gibi bir düşünceye dayandırmamalıyız.

Yol kesme gibi, eylem anında şu veya bu biçimde halkın belli kesimlerinin işini yapmasına veya herhangi bir hareketine engel olmak zorunluluğu varsa bu tür durumlarda eylemin amacı kısa ve kesin bir biçimde bu kesimlere açıklanıp, yapılanın zorunluluğu anlatılmalı, bu kesimlerle gereksiz sürtüşmelere girilmemelidir.

Polis bu tip eylemlerde hem fiziki saldırısını, hem psikolojik saldırısını kitlede dağınıklık yaratmaya yöneltir. Bunu başardığı noktada, mesela herkes **“kaçmayalım arkadaşlar”** diye bağırır ama kimse kitleyi tutamaz duruma gelir. Hep bir ağızdan barikat kuralım diye söylenir ama kimse barikat için pratik bir adım atamaz. Koşullar ne olursa olsun, karışıklık ne kadar büyük olursa olsun, söylenenler kafamıza ne kadar yatmazsa yatmasın, eylemin yönetim mekanizmasına uymak, polisin taktiğini boşa çıkartmak için zorunludur. Bu tür durumlarda mümkün olduğunca **tek seslilik** sağlanmalıdır.

Eylem sırasında meydana gelebilecek hastalıklar, yaralanmalar için mümkünse önceden hazırlık yapılmalıdır. Bunun mümkün olmadığı koşullarda en azından o tip durumlara müdahale edebilecek görevliler veya ekipler oluşturulabilir. Bu tip imkanları her zaman yaratamayız elbette, ama bunun zorlanması, düşünülmesi, kitlede güven yaratacak, eylem içindeki sahiplenme, dayanışma yönünü geliştirecektir.

Herhangi bir polis veya jandarma saldırısı altında dağılma durumu söz konusu olduğunda bile **eyleme ilk kez katılanlar**, eylemin yapıldığı **bölgeyi bilmeyenler**,

KİTLESEL EYLEMLERDE

- 1- Halktan insanların canına, malına zarar vermeyin.
- 2- Kadınları, yaşlıları, özürlüleri ve çocukları koruyun, onları kalkan yapmayın.
- 3- İrade dışında yapılan zarar verme durumlarında koşulları varsa verdiğiniz maddi ve manevi zararı telafi edin. Bunu yapmıyorsanız, en azından özür dileyin.
- 4- Hırsızlık, yağma gibi davranışlara engel olun.
- 5- Eylemler sırasında, o eylemden dolayı biçimde zarar gören kesimlerle gereksiz sürtüşmelere, tartışmalara girmeyin.
- 6- Eylemin yönetim mekanizmasına kesinlikle uyun.
- 7- Eylemde meydana gelebilecek hastalıklar, yaralanmalar için hazırlık yapın.
- 8- Herhangi bir polis, jandarma saldırısı altında dağılma durumu söz konusu olduğunda, eyleme ilk kez katılanları, eylemin yapıldığı bölgeyi bilmeyenleri, çocuklu kadınları ve özürlüleri yalnız bırakmayın.
- 9- Eylemlerde kullandığınız pankartları, polise kaptırmayın, eylem alanında yerlerde bırakmayın.
- 10- Koşullara uygun araç ve mekanizmalarla eylemin ve kitlenin güvenliğini alın.

çocuklu kadınlar ve özürllüler yalnız bırakılmamalı, onların eylem alanından güvenli bir şekilde çekilmesi için tüm kadro, taraftar ve militanlar sorumluluk duymalıdır. Kitlesel eylemlerde gerekirse bunun için gözaltına alınma ve benzeri riskler de göze alınmalıdır. Son gücümüze kadar işkencecilerin saldırısına karşı onlara kalkan olmalıyız.

Kitleler bizim bayrağımız, pankartlarımız altında eyleme katılarken, aynı zamanda bize güvenlerini ifade etmiş olmaktadır. Bu güvenin altında; 30 yıllık köklü bir gelenek vardır. Bu gelenek, 6. Filo askerlerinin denize dökülmesi eylemine öncülük eden, Kocamustafapaşa'da onbinleri çatıştıran, '77 1 Mayıs'ında alanı en son terkeden Dev-Gençliler'den, '89 1 Mayıs'ında 5 bin kişilik çatışmaya öncülük eden Devrimci Solcular'a, Gazi'deki ayaklanmayı yönlendiren Cepheçiler'e uzanır. Cepheçiler, her kitlesel eylemde saldırılara karşı en önde dövüşerek, kitleyi koruyarak, eylemi militanca ve kurmayca yöneterek eylemin pratiği içinde de bu güveni pekiştirmelidirler.

Silahlı bir eylemde sadece halka zarar vermeme boyutuyla değil, bütün olarak davranışlar son derece önemlidir. Eylem yaptığımız yerde insanlara hitabımızdan tüm davranışlarımıza kadar her şey onlarda iz bırakır.

➤ **Silahlı eylemler, devrimci savaşımızın aynasıdır; kitleler bizi onlara bakıp değerlendirecektir.**

Silahlı eylemin de temel yanlarından biri halka zarar vermemektir doğallıkla. Silahlı eylemin vereceği zarar daha boyutlu ve çoğu kez telafi edilemez nitelikte olduğu için bu ilke, silahlı eylem açısından daha özel bir önem kazanır. Bu nedenle her şey çok net ifade edilmeli, net bir anlayışa sahip olunmalı, kadrolar, savaşçılar bu anlayış doğrultusunda eğitilmelidirler. Halkın bulunduğu yerlere bomba koymak, o tür yerlerde silahla tarama yapmak devrimcilerin yöntemi değildir. Bu tür eylemlere teorik veya pratik "**gerekçeler**" üretmek de, hiç bir biçimde mazur görülemez.

İrادی eylemlerde, savaşçılar ateş ederken, bomba atarken hedefin dışında kimsenin zarar görmemesi için azami dikkati sarfetmelidirler.

Hedefi vurmak veya imha etmekle birlikte halkın zarar göreceğinin **kesin** olduğu durumlarda eylem o an için iptal edilmeli veya ısrarla eylemi halka zarar vermeyecek biçimde gerçekleştirilmenin koşulları hazırlanmaya çalışılmalıdır.

Çeşitli ülkelerde ve ülkemizde bu konuda gerek olumsuz, gerekse de olumlu örnekler çokçadır. Hareketimizin tarihinde de halka zarar vermemek için iptal edilen eylemler, veya eylemin, hedef olmayan halktan insanların enterne edilerek zarar görmeyecekleri bir yere yerleştirilmesinden sonra yapılması gibi çokça örnekler vardır. Farklı bir ülkenin gerilla pratiğinde bu anlayış şöyle biçimleni-

Halkın bulunduğu yerlere bomba koymak, o tür yerlerde silahla tarama yapmak devrimcilerin yöntemi değildir. Bu tür eylemlere teorik veya pratik "gerekçeler" üretmek de, hiç bir biçimde mazur görülemez.

yor örneğin:

*"Askeri birliğimiz, yakalanan bir casusun rehberliğinde, garnizonun gaz lambalarını görmemiz gereken bir tepeye ulaştı, fakat sivil kulübelerin ışıklarından ayırdedilemiyorlardı. Bu koşullar altında neye ateş açılacağını bilmek imkansızdı. (...) Garnizonun çevresindeki kulübelerde her yaştan siviller vardı ve askerler onların birçoğunda nöbet tutuyorlardı. **Sivillere zarar vermeyi göze almak açıkça sorumsuzluk olurdu.** Böylece ateş emri verildiğinde sokak lambalarından gelen ışığı kullanarak birkaç dakika garnizonu kurşunlarla delik deşik ettik."* (Cangıl Günleri, Mario Payeras, s. 97)

Halka zarar vermemeyi ilkesel bir davranış, devrimci eylemin vazgeçilmez bir kuralı olarak benimseyen savaşçı, böyle bir ihtimal önüne çıktığında, eylemi iptal etmenin dışında da, her zaman olmasa da bu durumu önleyebilecek yöntemler geliştirebilir. Bunlar, çatışma durumlarında koşullar elveriyorsa halka yere yatın uyarısında bulunmak, örneğin bomba yerleştirme eylemlerinde sesli veya yazılı "dikkat bomba

var” uyarılarında bulunmak gibi yöntemler olabilir.

Silahlı bir eylemde sadece halka zarar vermeme boyutuyla değil, bütün olarak davranışlar son derece önemlidir. Eylem yaptığımız yerde insanlara hitabımızdan tüm davranışlarımıza kadar her şey onlarda iz bırakır. Herhangi bir baskın türü eylemde enterne edeceğimiz sıradan insanlara karşı otoriter ancak kesinlikle hakarete, küfüre başvurmada hitap etmeliyiz. Elini, ağzını bağlayacaksak, nefessiz kalmamasına özen göstermeliyiz. **SDB ve SPB** savaşçılarımızın çeşitli eylemler için taksit kamulaştırmalarındaki tavırları, bu alanda bir ders niteliğindedir. Eğer şoför bagaja kapatılmışsa, onu bagaja yerleştirirken gösterilen özenden, taksinin kullanıldığı süre hesaplanarak ücretinin ödenmesine kadar pek çok davranış, her boyutuyla halka zarar vermemeyi ilke edinen bir savaşçı kültürün yansımalarıdır.

Savaşçı, eylem anında birinci olarak **halka**, ikinci olarak da **yoldaşına** özen gösterecektir. **“Çatışma alanında yoldaşını ve silahını bırakmamak”**, gerilla savaşının hemen tüm dünyada geçerli olan kurallarından biridir. Çatışma alanında nasıl davranılacağı, yaralı veya şehit savaşçıların ne yapılacağı, her durumda mutlak geçerli bir talimatın verilmesinin en zor olduğu konulardan biridir. Çünkü neyin nasıl biçimleneceği çatışma alanındaki onlarca faktörle belirlenir. Ama yine de bu konuda devrimci bir eylemin kuralları neler olmalıdır sorusu, anlayış olarak, öz olarak açıklıkla cevaplanabilir.

Bir eylemin, bir çatışmanın en kritik ve önemli anlarından biri de savaşçılardan birinin yaralanması durumudur. O anda ne yapılacağını

Yaralı yoldaşını eylemin güvenliğini de sağlayarak çatışma alanından çıkarmayı düşünmeyen, bunun için koşulları en sonuna kadar zorlamayan bir savaşçı yoldaşlık ilişkilerinin gereğini, diğer savaşçılara karşı hem örgütsel, hem askeri, hem de ahlaki sorumluluğunu üstlenmiyor demektir.

mekanın durumu, çekilme koşulları, eylemin veya çatışmanın biçimi, yaralanmanın boyutu gibi çok çeşitli etkenler belirler.

Bu noktada Che’nin formüle ettiği anlayış yol göstericidir:

“Eğer savaş sırasında yanındaki arkadaşının zor bir durumda olduğunu görüyorsan, ona yardım etmelisin, fakat bunu iyice bilerek yapmalısın; arkadaşına yapabileceğin en iyi yardımın, sana verilen görevi yerine getirmek olduğunu hatırla, diğer kelimelerle, kendi isteğinle görevini terketmemelisin.”

“Yoldaşın savaşta yaralanıp düşürse, ne yapmalı? Bu durumda dayanışma en iyi nasıl ifade edilir? Eğer yoldaşlık duygusunun etkisiyle, onu omzuna alır ve geriye taşımak istersen, düşman bir yerine iki adamı savaş dışı edebilecek duruma geçer ve manganın geri kalanı bir anda iki savaşçısından yoksun kalır. ... Yaralı bir yoldaş tehlikeden uzaklaştırmak istersen, onu daha başka tehlikelere atmış olursun ve

manganın manevrasının başarısına olduğu kadar tümüyle takımın başarısına da zarar verirsin. İyi düşün. ... Pekala, sırtında yaralı yoldaşınla geriye gitmeyip de ona düştüğü yerde derhal yardım etseydin ve zaman kaybetmeden, ilerleyişine devam ederken onun arazinin çukurlarından birinde saklanmasını sağlasaydın aynı sonucu elde etmeyecek miydin? İlerlerken de, aynı biçimde onu düşmandan uzaklaştırmış olacaktın... Çünkü sen savaşta yalnız değilsin; ilerlediğin sırada takımın alayının emrinde bulunan her şeyi de ardına görüyorsun.” (Che, Savaşçıya Pratik Öneriler, s. 30-31-32)

Yani savaşçı o anda pek çok şeyi aynı anda düşünmek zorundadır. Yalnızca yoldaşının yaralı olmasını ve ona yardımcı olmayı düşünüp eylemin ve diğer savaşçıların güvenliğini hesaba katmayan bir yaklaşım savaşçının tavrı olmaz. Ama tersinden yaralı yoldaşını eylemin güvenliğini de sağlayarak çatışma alanından çıkarmayı düşünmeyen, bunun için koşulları en sonuna kadar zorlamayan bir savaşçı yoldaşlık ilişkilerinin gereğini, diğer savaşçılara karşı hem örgütsel, hem askeri, hem de ahlaki sorumluluğunu üstlenmiyor demektir.

Bu olgu elbette şehirde ve kırdada da farklı gelişebilir. Ama özü, aynıdır yine de. Çatışmada gelişebilecek çeşitli durumlarda hareket tarzımızı doğru belirleyebilmek için, vurulup düşen savaşçıların ölü mü, yaralı mı olduğundan emin olunmalıdır.

“Hiçbir zaman, gerillacı yaralı silah arkadaşını düşman birliklerinin insafına terketmemelidir; çünkü bunun sonu onun için hemen hemen kesinlikle ölümdür.

Ne pahasına olursa olsun, yaralıyı savaş bölgesinden uzaklaştırarak güvenli yerlere taşımalı, bu uğurda en ağır yorgunluklara katlanmalı, en büyük tehlikeleri üzerine çekmekten yılmamalıdır.” (Che, Agk, s. 62)

Savaşçının elindeki silah, halkın ve Cephe’nin maddi ve manevi değeridir; Çatışma alanında silah bırakmamak ve çatışma sırasında silahın kullanımı da devrimci bir savaşçı açısından son derece önemli konulardır ve eylem kuralları içinde değerlendirilmelidir.

“Gerilla tarafında, hiçbir ölü asker, savaş için çok değerli olan silah ve cephanesiyle terk edilmemelidir. Bütün gerillacıların görevi, bir yoldaşları düşer düşmez, silahlarını almaktır.” (Che, Askeri Yazılar, s. 42-43)

Şehirde veya kırdaki çatışmada cephaneyi tutumlu kullanmak, gerilla tarzında adeta ilke düzeyinde ele alınan bir kuraldır. Che, gerilla birlikleri ile düzenli bir ordu arasındaki savaşta, hasımların ateş etme tarzlarından ayırddedilebileceğini, düzenli ordu tarafında yoğun ateş, gerillacıların tarafındaysa, aralıklı ve isabetli atışlar olduğunu belirtir. Bu, birinci olarak, gerillanın cephanesinin her dönem son derece kısıtlı olmasından dolayı, ikinci olarak da

cephanesini hesaplı, tutumlu kullanmayan bir gerillanın düşman karşısında cephanesiz kalmasına neden olacağından dolayı, böyledir. Beklenmedik bir çatışma çıktığında savaşçı soğukkanlılığını kaybettiğinde, dolayısıyla cephanesini hesaplamayı unuttuğunda o çatışmada zayıf bir konuma düşmüş demektir.

Che, olayın önemini belirtmek için savaşçılara şöyle seslenir: **“Savaşçı! Elindeki silahın ve bu silahın cephanesinin halkın, yurdunu savunma için döktüğü aln teriyle ödendiğini unutma. Silahına gözünün bebeği gibi özen göster, mermilerinin her biri bir istilacının, bir yurt düşmanının hayatına mal olsun.”** (Savaşçıya Pratik Öneriler, s. 28)

Savaşımız bir halk savaşıdır. Halkın çok kısıtlı olanaklarıyla yürütülmektedir. Tüm gerilla ha-

kavranmadığının, disiplinin göstergeleridir.

➤ **Savaşçı, hedefe yönelirken düşmanı, emreden ve emredileniyle, kullananı ve kullanılanıyla ayırdetmelidir:**

Bunun ne kadar mümkün olabileceği, ayırdetmenin ölçüsünün ne olacağı kuşkusuz ki dönemlere, koşullara göre değişir. Ama bu konuda belli bir bakış açısına sahip olmak, savaşçının her koşulda kendinden daha emin hareket etmesini, ne yapacağını bilmesini beraberinde getirecektir.

“Gerilla taktiğinin önemli bir ögesi, tüm insanlara karşı takınılacak tavidir. Düşmana karşı davranış başlı başına önem taşır: Saldırı büyük bir şiddetle yapılmalıdır, aynı şe-

kilde, hafiyeliğe, cinayet işlemeye kalkışan bütün nefret verici unsurlara karşı da aynı tutum söz konusudur. Fakat, askeri görevlerini yerine getirmek için dövüşen ya da öyle sanan askerlere karşı olanaklar elverdiği ölçüde merhametli olunmalıdır. Büyük hareket üsleri ya da düşmanın erişemediği yerler yoksa, esir alın-

mamalıdır: Hayatta kalanlar serbest bırakılmalı, yaralılar, tüm çarelere başvurularak tedavi edilmelidir. Sivil halka karşı dav-

reketleri bu sorun üzerinde çok dururlar. Çünkü gerillada silah, silahın bakımı, cephanenin kullanımı, aynı zamanda savaşın kavranıp

ranışların temeli, bölge halkının gelenek ve adetlerine büyük bir saygı olmalı, gerillacının ahlak bakımından, baskı güçlerinin askerlerine göre üstünlüğü-

nü kanıtlamalıdır. Özel durumlar dışında, suçluya kendini savunma olanağı vermeden adalet yerine getirilmemelidir.” (Che, Askeri Yazılar, s. 46)

SİLAHLI EYLEMLERDE

1. Halkın bulunduğu yerlere bomba koymak, o tür yerlerde silahla tarama yapmak devrimcilerin yöntemi değildir.
2. İradi eylemlerde, savaşçılar ateş ederken, bomba atarken hedefin dışında kimsenin zarar görmemesi için azami dikkati sarfetmelidirler. Eylem alanında bulunan ancak hedef durumunda olmayanların etkisizleştirilmesi enterne etme yoluyla sağlanmalıdır. Gerekli ve uygun durumlarda, düşman saflarında da kullanımları ve kullanılanları ayırdetmelidir.
3. Hedefi vurmak veya imha etmekle birlikte halkın zarar göreceğinin **kesin** olduğu durumlarda eylem o an için iptal edilmeli veya eylemi gerçekleştirebilmenin koşulları hazırlanmaya çalışılmalıdır.
4. Planlamada ve eylem anında savaşçıların ve halkın güvenliği alınmalıdır. Özellikle şehirde açık çatışma durumlarında koşullar elveriyorsa halka yere yatın uyarısında bulunulmalıdır.
5. Kuşatılma durumunda kuşatma yarılmaya çalışılmalı, birliğin en az kayıpla çekilmesi esas alınmalıdır. Fedakarlık ve cüret belirleyicidir.
6. Çatışmada gelişebilecek çeşitli durumlarda hareket tarzımızı doğru belirleyebilmek için, vurulup düşen savaşçıların ölü mü, yaralı mı olduğundan emin olunmalıdır.
7. Hiç bir savaşçı, çatışma alanında yaralı veya ölü yoldaşlarını bırakmamalıdır. Yaralıları ve ölümlerimizi çatışma alanından çıkarmak için koşulları en sonuna kadar zorlamayan bir savaşçı, hem örgütsel, hem askeri, hem de ahlaki sorumluluğunu üstlenmiyor demektir.
8. Savaşçılar, çatışma alanında kendisinin veya şehit düşen yoldaşlarının silahını bırakmamalıdır.
9. Savaşçının silahı her zaman bakımlı ve ateşe hazır olmalıdır.
10. Savaşçı, çatışma anında dahi, cephanesini tutumlu kullanmalıdır.
11. Savaşçı, eyleme giderken, mutlaka silahını, üzerinde bulunması ve bulunmaması gerekenleri kontrol etmelidir.

‘80 öncesi, Devrimci Sol’un karakol baskınlarında bilindiği gibi, karakol personeli genellikle tümünden cezalandırılmamış, seçmeci davranılmıştır. Kongre yazılarında belirtildiği gibi, bugünden bakıldığında, yani tüm karakolların işkencehaneye çevrildiği, işkenceci, infazcı olmayanın artık polis teşkilatında tutulmadığı günümüzde böyle bir tavır “lüks” veya “liberal” bir tutum olarak değerlendirilebilir. Ancak burada belirleyici olan bir kaç polisin cezalandırılıp cezalandırılmaması değil, bir adalet anlayışının yerleşmesi ve hem savaşçılara, hem halka adalet ölçülerimizin net olarak kavratılmasıdır.

➤ Devrimci eylemin başarısı, koşulların, bölgenin doğru değerlendirilmesine ve doğru inisiyatife bağlıdır:

Bir eylemin başarıya ulaştırılabilmesi için, kırdı veya şehirde savaşçıların, militanların eylem bölgesini iyi tanımaları, toplanma, dağılma ve çekilme güzergahlarını belirlemiş olmaları, hazırlığın önemli aşamalarından biridir. Eylem anında ise başarıyı belirleyecek olan, inisiyatif ve yönlendirmedir. Eylem eğer baştan öngörüldüğü gibi geliyorsa, özel bir inisiyatif geliştirme zorunluluğu ve dolayısıyla bir sorun yoktur demektir. Ama çoğu kez öyle olmaz, hesapta olmayan, öngörülmeyen durumlar çıkar karşımıza. İşte inisiyatifin belirleyiciliği burada ortaya çıkar. Bu yüzden gerilla savaşının ustaları “**Dinamizm, inisiyatif, hareketlilik, yeni durumlar karşısında hızlı karar verme’ sloganı gerilla taktiğini tamamiyle özetler**” demişlerdir.

KÜRT MİLLİYETÇİLİĞİNİN MUHASEBE ZORUNLULUĞU

Her savaşın dönüm noktaları vardır. Bu bazen ideolojik, politik bir dönüm noktası, bazen askeridir. 76-77'lerde siyasi arenada varolmaya başlayan, bugüne ulaşan asıl var oluşunu ise 15 Ağustos 1984 çıkışıyla gerçekleştiren PKK, bugün hemen her açıdan işte böyle bir dönüm noktasındadır.

Önündeki seçenekler çok fazla değildir.

Türkiye Kürdistanı için Almanya'nın bir eyaleti gibi, veya Çeçenistan gibi bir statü mü olacak?

PKK, bakın nasıl anlaşıyorlar, barışıyorlar diye sürekli örnek olarak verdiği bir FKÖ, bir İRA, bir ELN, FSLN veya benzerleri gibi mi olacak?

Binlerce şehitle yürütülen silahlı savaş, sonuçta bir Güney Afrika'daki, bir Kongo'daki gibi, hiç bir gerçek devrimci dönüşümü sağlamayan bir "son"la mı sonuçlanacak?

Yoksa bunlardan başka sonuçlar ortaya çıkarması pek mümkün olmayan mevcut politikalar terk edilip, milliyetçilikle hesaplaşıp devrimci bir çizgiye, devrimci bir çözüme mi yönelinecek?

Bu tercih, yıllardır artılarıyla eksileriyle mücadele eden bir örgüt olan PKK'nın en azından belli bir süre için **Türkiye Kürdistanı'nın, ve binlerce şehidin kaderi üzerine bir tercihtir.**

PKK'nın bugünkü politikalarında ağır basan, öne çıkan yan, emperyalizmle ve oligarşiyle barış, uzlaşma eğilimidir. Ancak bu henüz bitmiş bir

süreç de değildir, Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesi farklı di-

Bugün ulusal hareketin yaşadığı tıkanıklığın esas kaynağı PKK'nın kendisidir. Milliyetçi ideolojisi, ve bu ideolojiyle birlikte yaşayan

pragmatizmidir. Ancak PKK bunu görmekten, kabul etmekten uzaktır.

"Diplomasi alanında elde edilen başarılar"

ulusal hareketin gelişmesinin, güçlenmesinin kanıtı olarak gösterilmeye çalışılırken, yine pragmatist anlayışla ele alınan

"Türkiyelileşme" teorileri ile tıkanıklığa çözüm aranmaktadır.

Bu tür pragmatist yaklaşımlarla soruna çözüm aramak geçici olarak bir soluk almayı sağlayabilse bile...

gelecekte ulusal hareketi çok daha büyük açmazlarla karşı karşıya bırakacaktır.

namikleri de içinde taşımaktadır.

90'dan bu yana PKK tarafından öyle politikalar izlenmiştir ki, kavramlar, evrensel tezler Kürt ulusalcılığının literatüründe alt üst olmuş, askeri, siyasi açmazlar üst üste yığılmıştır. Ama PKK bu gerçeğiyle karşı karşıya gelmekten, bunları tartışmaktan sürekli adeta kaçmaktadır. Bu, doğal olarak PKK'nın "mevcut durum" tespitini bile muğlaklaştıran sonuçlar yaratmaktadır. Mücadelenin bugün içinde bulunduğu duruma ilişkin bir yandan "*Ölüm kalım savaşı verildiği*" tespit edilirken, aynı günlerde bu yılın da "zafer yılı" ilan edildiğini, çözüme her zamankinden daha yakın olduğunu söylendiğini görebilirsiniz.

Açmazları, tıkanıklıkları gizlemeye yönelik propaganda ve tahliller, doğal olarak abartıcı, gerçekler üzerinde oynayan bir biçim almıştır. PKK içinde bulunduğu durumu hangi biçimde ve hangi nedenlere bağlı olarak açıklarsa açıklasın, yaşanan sorunların, tıkanıklıkların nedeni ne oligarşinin şiddetlenen saldırıları, ne de Barzani ve ardından gelen Şemdin ihanetidir. Bugün ulusal hareketin yaşadığı tıkanıklığın esas kaynağı PKK'nın kendisidir. Milliyetçi ideolojisi, ve bu ideolojiyle birlikte yaşayan pragmatizmidir. Ancak PKK bunu görmekten, kabul etmekten uzaktır. "*Diplomasi alanında elde edilen başarılar*" ulusal hareketin gelişmesinin, güçlenmesinin kanıtı olarak gösterilmeye çalışılırken, yine

pragmatist anlayışla ele alınan “Türkiyelileşme” teorileri ile tıkanıklığa çözüm aranmaktadır. Bu tür pragmatist yaklaşımlarla soruna çözüm aramak geçici olarak bir soluk almayı sağlayabilse bile, sorunun esas kaynağına inmekten kaçmak gelecekte ulusal hareketi çok daha büyük açmazlarla karşı karşıya bırakacak, Kürt ulusalcıları ve ulusal harekete destek veren kitleler büyük hayal kırıklıklarıyla karşı karşıya kalacaklar, belki de o gelecek hiç olmayıp, PKK da dünyada bugün onlarca örneği olan, barış yapıp siyasi arendan silinen güçlerden biri olacaktır.

İşte karşı karşıya bulunan tercih böylesine hayati önemdedir ve esasında devrimci anlamda varolmakla yokolmanın tercihidir. **Bu tercihin halkların çıkarına netleşmesi, başta iktidar hedefi olmak üzere muğlaklaştırılan, reddedilen veya çarpıtılan her şeyin yeni baştan tartışılması, yeni baştan yerli yerine oturtulmasıyla mümkündür.**

HERŞEYE YENİ BAŞTAN MI BAŞLAYACAĞIZ?

Nasıl bir siyaset? Nasıl bir taktik anlayışı? Emperyalizm kim? Egemen sınıflar kim? Çözüm ne demektir? Hedef nedir? Teoriyle pratik arasındaki bağ nedir? PKK’nın teori ve pratiğinde bütün bunlar tartışmalı hale gelmiştir. Kavramların burjuva içerikleriyle, devrimci içerikleri birbirine karışmıştır.

Nasıl bir siyaset? Nasıl bir taktik anlayışı?

Emperyalizm kim? Egemen sınıflar kim?

Çözüm ne demektir? Hedef nedir?

Teoriyle pratik arasındaki bağ nedir?

PKK’nın teori ve pratiğinde bütün bunlar tartışmalı hale gelmiştir. Kavramların **burjuva** içerikleriyle, **devrimci** içerikleri birbirine karışmıştır.

PKK’da günlük politika esastır. Dolayısıyla dün söylenen bugün unutulmakta, unutturulmak istenmektedir. Bu kavramlardaki karışıklığın bile görülemeyeceği, her türlü tartışma ve ideolojik mücadeleyi engelleyen daha vahim bir durumun da yaratıcısıdır. Her şey “taktik” olduğu belirtilen tahlil ve tavırlar etrafında biçimlenmekte; hala varolduğu söylenen strateji başka yönü, artık ana çizgi haline gelen taktikler başka yönü göstermektedir.

Kürt ulusalcı hareketin politikalarının ana eksenini durumundaki “**çözüm**”den ne anlaşıldığı, bilinçli bir tercihle somutlanmamakta, karşıdaki muhabata göre değişen onlarca çözüm tanımlaması yapılmaktadır.

Dostun, düşmanın bile net tariflerini bulmak mümkün değildir artık. Düşman kampın şu veya bu açıklaması, politikası övgülere boğulabilirken, devrimcilere karşı tersine küçümseyen bir tutum geliştirilebilmektedir.

Her şey bu kadar içiçe girmişse, çözümünden barışa, tekelci burjuvaziden emperyalizme kadar bunların içerikleri, sınıfsal nitelikleri muğlaklaştırılmışsa, herşeyi yeni baştan tartışmak bir gerekliliktir.

EMPERYALİZM KİMDİR VE NE İSTER?

Bazen ABD emperyalizmi, bazen de Avrupa emperyalizmi üzerine teo-

**Herşey çok da basittir
aslında. Emperyalizm
bizi neden sevsin?
Neden bizim halkımızın
iyiliğini, mutluluğunu
istesin? Avrupa bizi
neden sevsin? Çok
basit. Onun
çıkarlarına hizmet
ediyorsan, istediklerini
veriyorsan sever. Eğer
bizi sevmeye
başlamışsa önce
kendimizden şüphe
duyarız.**

riler geliştirilip bunların Türkiye oligarşisini çözüme zorlayacağı söylenmiştir. Avrupa ve ABD emperyalizminin “çözüm”den kendi çıkarları dışında bir şey kastetmiş olamayacakları gerçeğini bir kenara bırakın, bu ülkelerin kendi anladıkları bir çözüm için bile bir zorlamaları görülmemektedir.

Emperyalizme ilişkin evrensel, güncel bilinen tüm gerçekler PKK teorisinde yoktur. O adeta farklı bir emperyalizmi tarif etmektedir bize. Onun tarif ettiği emperyalizm, Lenin’in tarif ettiği emperyalizmden oldukça uzaktır. Halkların sorunlarını “çözen” bir emperyalizmdir bu. İnsan hakları savunucusudur. Diplomasisine büyük önem verilen bir emperyalizmdir. Aslında karşımızda neyin olduğu bellidir. Kendine “barış jandarması” rolünü biçen yeni dünya düzeninin emperyalizmidir bu. Karşısında sosyalist bir sistemin olmadığı koşullarda özgürlük, demokrasi, insan hakları gibi halkların mücadelesinin sonucu olan kavramları kendine maletmeye çalışmakta ve ne yazık ki bu **propaganda** ve

güç dayatması çeşitli çevreleri etkisi altına almaktadır. Herşey çok da basittir aslında. Emperyalizm bizi neden sevsin? Neden bizim halkımızın iyiliğini, mutluluğunu istesin? Avrupa bizi neden sevsin? Evet, çok basit. Onun çıkarlarına hizmet ediyorsan, istediklerini veriyorsan sever. Eğer bizi sevmeye başlamışsa önce kendimizden şüphe duyarız.

Bugüne kadar ABD'ye, Avrupa emperyalizmine ilişkin söylenenleri, yazılanları tekrar etmeyeceğiz. Yalnızca son örneğe bakmak yeterlidir. Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi'nin Haziran sonunda Kürt sorununu görüştüğü toplantıyla ilgili PKK Genel Başkanı Öcalan hemen karar öncesi "**Avrupa Konseyi'nin bütün kararlarına uymaya hazırız**" açıklaması yapmıştı.

Ne var ki, Avrupa Konseyi'nin kararı hiç de Kürt ulusalcılarının beklentilerine uygun olmadı. Herşeyden önce alınan karar PKK'nın ve mücadelesinin meşruluğunu tanımıyor, bir terör örgütüne indirgiyordu.

Hadi uyun şimdi bu karara?

Uyamaz. Çünkü bu karara uymak kendini inkar etmektir.

Peki, PKK neden böyle kendi açıklamasının açmazıyla karşı karşıya

kalmaktadır?

Bu sorunun cevabı Emperyalizm konusundaki bulanıklıktır.

Hiçbir devrimci örgüt, emperyalizmin kararlarına uymaya hazırız demez.

Denilebilir ki, burada bir parça taktik, politika var. Hayır, hiçbir politika, taktik devrimcileri ideolojik anlamda böyle bir açmazla, muğlaklıkla karşı karşıya getiremez. Getiriyorsa o politikada, o taktikte derin bir **yanlışlık** vardır.

Avrupa Konseyi'nden çıkan kararlar Kürt ulusalcı çevreler bir hayal kırıklığı daha yaşadılar. Bu sefer de Avrupa'yı o kadar da önemsemek gerektiği, kendi çıkarlarına, TC ile olan ilişkilerine göre hareket ettikleri, edecekleri söylenmeye başlandı. Peki tüm bunlar deneye mi öğreniliyor? Herşeye yeniden baştan mı başlanacak? Emperyalizm, kapitalizm yeniden mi keşfedilecek? Deneycilikle Marksizm-Leninizm olmaz. Gereken yeniden bir keşif değil ama Marksizm-Leninizmi esas almaktır.

Bu olmadığında emperyalizme yönelik bu tepki ve söylemler de geçici olur. Arada böyle beklentiler karşılık bulamayınca devrimci dönüşler yapılır. Sonra başa dönülür, tekrar Avrupa emperyalizminin başkentlerine mektuplar yazılmaya başlanır.

Biz böyle bir politikayı reddediyoruz. Emperyalizmin özünde hiçbir değişiklik yoktur. Onun halkların kaderine ilişkin olumlu bir karar almasını ihtimal dahilinde görmüyoruz. **Emperyalizmin halklar için en ileri kararlar almasından bile şüphe duyarız.**

Yanlışlık milliyetçi düşüncededir. Emperyalizm kim? Kürdistan'ı onyıllardır sömüren emperyalizm değil mi?

Yeryüzünde dünya halklarını

Peki, dost, düşman kim? Bunlar öyle günlük politikalarla taktik diye muğlaklaştırılabilir mi? Halkın bilincini, devrimin hedeflerini bulanıklaştıran politikalar nasıl taktik olur? Eğer taktik burjuva politikalarıyla siyaset yapmaksa o zaman burjuva politikası ne, devrimci politika ne? Burjuvazi alasını yapıyor.

sömüren, tüm zulümlerden sorumlu olan emperyalizm dışında bir başka emperyalizm yoktur.

Evet "Kürt sorunu" dünya sorunu haline gelmiştir. Ama nasıl? Hemen tüm emperyalistler, çeşitli devletler bir biçimiyle kullanayım hesabındadır. Biz de onların hesaplarından yararlanırsanız deniliyorsa, giderek bu hesapların bir parçası olmanın kaçınılmaz olduğu da bilinmelidir. Emperyalizmin neyi, niçin yaptığı doğru kavranmadığında her gün hayal kırıklıkları yaşamak kaçınılmazdır. "Kürt meselesi artık dünya meselesi" haline geldi deyip, bu yanlış değerlendirildiğinde, yine her gün, koskoca dünya bu sorunu hala niye çözmiyor diye şaşkınlıklardan şaşkınlıklara düşülür.

Bölge savaşı denilmiş, bu savaştan Kürt halkının özgürlüğünün çıkacağı söylenmiştir. ABD emperyalizminin Körfez saldırısı döneminde gördük. Bölge savaşlarını emperyalistler çıkarmakta, kendi çıkarları temelinde yönlendirmektedirler. Bunu göremeyip Ortadoğu'da böl-

Biz böyle bir politikayı reddediyoruz. Emperyalizmin özünde hiçbir değişiklik yoktur. Onun halkların kaderine ilişkin olumlu bir karar almasını ihtimal dahilinde görmüyoruz. Emperyalizmin halklar için en ileri kararlar almasından bile şüphe duyarız.

gesel savaş tespiti yapmak, eski SSCB topraklarında emperyalizmin denetimindeki milliyetçi hareketleri olumlamak, emperyalizmin yeni dünya düzeni politikalarının da doğru çözümlenemediğini göstermektedir.

Emperyalizmden olmayacak şey beklenirse olacağı budur. Tarihi adalet isteniyor emperyalizmden. Emperyalizm mi adaleti sağlayacak? Çok net söylüyoruz; emperyalizm “Kürt sorununu” çözmez.

Çözerse halkın aleyhine çözer.

EGEMEN SINIFLAR KİMDİR, NE YAPARLAR?

Kürt ulusalcı çevreler, “taktik”lere ve burjuva politikasındaki gelişmelere öyle kilitlenmişlerdir ki; Türkiye oligarşisinin, oligarşi içerisindeki “sivil ve asker” kanatların ne yapmak istediklerine dair teorik tespitler bir kaç ayda bir, hatta bazen birkaç haftada bir değişir. Oysa Türkiye’de emperyalizmin ve oligarşinin politikaları açısından ikide bir böyle değişiklikler olmamaktadır. Değişiklik tespit ve teorileri, egemen sınıfların şu ya da bu kesiminin demagogik, propagandif açıklamalarına aşırı önem verilmesinden ve asıl olarak da barış beklentilerinden bağımsız değildir.

Strateji, halk iktidarı hedefi artık iyice sisler ardında kaldığı için, her şey suni umutlar, hep “finali” yaşama, artık “çözüm”ün kaçınılmaz olduğu, sona gelindiği propagandası üzerinde şekillenir... Güncel politikalar buna göre şekillenir; Özal çözecek, bir başka zaman Mesut çözecek, TUSİAD çözecek, MGK çözecek... Sonra?

Bunlar çıkmazdır. Çıkmaz olduğu, bu temelde geliştirilen tüm politikalarda görülmüştür. Çıkmaz ol-

ması, halklar için bir çözümü **egemen sınıflardan bekleme** çelişkisinden kaynaklanmaktadır. Oligarşiyle uzlaşmaya dayalı, oligarşinin egemenliğindeki bir “Federasyonu”, Kürt halkına “çözüm” olarak sunmak, egemen sınıfların işidir. Özal federasyonu işte böyle telafuz etmiştir. Oligarşinin egemenliğindeki bir federasyonu ulusal kurtuluşçular isteyemezler. Bu, ne yürütülen savaşın karşılığı, ne de Kürt halkının kurtuluşudur. Hiç bir egemen sınıf iktidarı, kendi iktidarını kendiliğinden, gönüllü olarak halka vermez, halkla paylaşmaz. Bunun mümkün olabileceğini düşünmek, **sınıf gerçeğini reddetmek**, burjuva-

ziyi de sınıf olarak değil sadece “iyi insanlar, kötü insan”lar olarak değerlendirmek demektir.

Peki, dost, düşman kim? Bunlar öyle günlük politikalarla taktik diye muğlaklaştırılabilir mi? Halkın bilincini, devrimin hedeflerini bulanıklaştıran politikalar nasıl taktik olur? Eğer taktik burjuva politikalarıyla siyaset yapmaksam o zaman burjuva politikası ne, devrimci politika ne? Burjuvazi alasını yapıyor. Burjuvazinin manevralarını yüzyılların deneyimine sahip burjuvaziden daha iyi kim yapabilir?

Egemen sınıf halkları sömürdüğü için egemen sınıftır. Sömürüsünü sürdürmek için gözünü kırpmadan zulüm uyguladığı için egemen sınıftır. Aptal mı emperyalizm? Ulusal harekete destek verdiği söylenen Ortadoğu’daki devletler aptal mı? Kendi çıkarı varsa destek verir. Karşılığını ister. İspat et kendini der. Kendi Kürd’üne karşı destek verdiği Kürt’ü kullanır. Barzani’ye destek verilir o da silahını kendi halkından yurtseverlere çevirir. Diğer İran’lı Kürtleri öldürür, Pastarlara teslim eder.

Egemen sınıfların iktidarda olduğu bölge devletleriyle ilişkiler de sınıfsal bakış açısından uzaktır. Che, yıllar önce, gerilla savaşına hazırlanırken bir başka ülke topraklarından yararlanma konusunda şunları söylüyordu:

“Hiçbir zaman, toprakları üzerinde harekatta bulunulan bir hükümetin kayıtsız şartsız yardımcılığına, müttefikliğine hatta sadece kayıtsızlığına bile güvenilmemelidir; her zaman, daima mutlak biçimde düşman bir kamp içinde bulunuyormuşçasına davranılmalıdır. Bu kampta, tabii ki istisnalar bulunabilir; fakat bunlar genel kuralı bozmaz.” (Askeri Yazılar, s. 121)

**Egemen sınıf halkları
sömürdüğü için
egemen sınıftır.
Sömürüsünü
sürdürmek için gözünü
kırpmadan zulüm
uyguladığı için egemen
sınıftır. Aptal mı
emperyalizm? ...
Ortadoğu’daki
devletler aptal mı?
Kendi çıkarı varsa
destek verir. Karşılığını
ister. İspat et kendini
der. Kendi Kürd’üne
karşı destek verdiği
Kürt’ü kullanır.
Barzani’ye destek
verilir o da silahını
kendi halkından
yurtseverlere çevirir.
Diğeri İran’lı Kürtleri
öldürür, Pastarlara
teslim eder.**

Egemen sınıflar kendi düzenlerini sürdürmek için, bir yandan her türlü zulme, diğer yandan her türlü manevraya başvururlar. Başvuracakları manevraların sınırı yoktur. Böyle olduğu içindir ki, onların yaptığına **burjuva politikacılığı** denilmiştir. Ne yaparlarsa yapsınlar, bununla sonuçta kendi sömürü düzenlerini sürdürmek istediklerinden emin olunmalıdır.

MÜCADELEMİZ KİME KARŞI? NE İÇİN?

PKK'nın parti ambleminden orak çekici çıkarması kuşkusuz ki yalnızca biçimsel bir değişiklik değildi. Bu değişiklik, doğrudan nasıl bir gelecek düşünüldüğüyle ilgili bir değişiklikti.

Hemen ardından bazı söylemler öne çıkmıştır. Örneğin bunlardan biri "Biz insanlık hareketiyiz" diye ifade edilendir. Ne demektir?

Bu, gerçekte öyle bir tanımlamadır ki, sınıf mücadelesini, halkın mücadelesini, ezilenlerle ezenlerin savaşını gizliyor, genelleştiriyor. Bir adım ötesi, reddetmektir.

Şimdi işte bu noktada PKK'nın pratiğine bakalım: **Emperyalizme dokunma, işbirlikçisi teknelci burjuvaziye dokunma, toprak ağalarına dokunma, kim kalıyor geriye?** Dağda gezen asker. Sadece askere karşı savaşıacaksınız. Peki sonra? Sonra "askeri güçle çözülmüyor", "her iki taraf da askeri güçle birbirine galip gelemeyiz", "bu işin sonu yok" denir. Askeri anlamda yapılacak bir şey kalmadığı tespitleri yapılır. Emperyalizm PKK'yı "terörist örgüt" ilan edince "Biz hangi çıkarlarına zarar verdik ki bize terörist diyorlar" diye hayret edilir.

Bu da yeni ortaya çıkan bir olgu değildir. Daha önce de çeşitli defalar belirttiğimiz gibi, PKK siyasi olarak

varolduğundan bu yana emperyalizme yönelmemiş, Kürdistan'ın orta yerindeki üslure vurmamıştır. Toprak ağalarına karşı da aynı tutum sözkonusudur. 84 gerilla savaşının başlangıcından bugüne kadar, koruculuk vesilesiyle olanlar dışında Ağalara karşı ne silahlı eylemler gündeme getirilmiş, ne de köylülüğün demokratik hareketi örgütlenmiştir. 15 yıldır yaygın bir gerilla savaşının sürdürüldüğü bir bölgede toprak işgalleri olmaması çok çarpıcıdır.

Devrimcilik açık ve düz olmak zorundadır. Kime karşı savaşıyoruz? Eskaza iktidarı alırsak, ağalara dokunmayacak mıyız, tekellere dokunmayacak mıyız?

Belirttiğimiz gibi çözüm ne? Nasıl bir federasyon? Bu hangi sınıfların

çözümüdür, iktidar kimin iktidarı olacaktır? Bunlar halen somutlanmamış, cevaplanmamış sorulardır.

Almanya'daki bir eyalet kadar, ya da Çeçenistan kadar "özgürlüğün" muhtevası nedir? Nasıl biçimlenecektir? Somutlayın, ayrıntılandırın, halka anlatın.

Tartışma sonuçta buraya gelmelidir.

Biz Almanya'nın bir eyaleti gibi olmak istemiyoruz. Biz kapitalizm koşullarında, faşizm koşullarında eyalet de, dil de istemiyoruz. Biz devrim istiyoruz.

İTTİFAK NE İÇİN, NASIL?

Kavramları ve pratikleri devrimci içeriğinden boşaltma, birlikler, ittifaklar alanında da geçerlidir. PKK herşeyin kendi ekseninde dönmesini ister ve bunu dayatır. Bu dayatmayı kabul etmeyene ise düşmanlaşır. PKK bundan çıkmalıdır.

Benmerkezcilik, pragmatizm, aşığılama PKK'nın Türkiye soluna yönelik yaklaşımlarının ana hatlarıdır. Sürekli eleştirir ve küçümser. Evet, aradaki ilişkiler olması gerektiği gibi olmamıştır. Oligarşinin vahşi saldırıları karşısında ittifaklar olması gerektiği gibi oluşturulamamıştır. Ama bunların açıklaması "Türk Solu şöyle, Türk solu böyle" basitliğiyle yapılamaz.

PKK Türkiye soluna sürekli olarak "biz bu kadar yaptık da siz ne yaptınız?" söylemiyle yaklaşmıştır. Hayır, muhasebe böyle olmaz. Ne yaptınız? Belli bir güç olmak mı yalnızca mesele?

'84 çıkışı, gerilla savaşının gelişebilirliğinin kanıtlanması, bunlar olumlu şeyler. Ama geldiğimiz noktaya bakalım. PKK'nın geldiği noktada izlenen politika aynı zamanda pekala gerilla savaşının çözüm olmadığına da "kanıt" oluşturabilecek bir

Emperyalizme dokunma, işbirlikçisi teknelci burjuvaziye dokunma, toprak ağalarına dokunma, kim kalıyor geriye? Dağda gezen asker. Sadece askere karşı savaşıacaksınız. Peki sonra? Sonra "askeri güçle çözülmüyor", "her iki taraf da askeri güçle birbirine galip gelemeyiz" ... denir. Askeri anlamda yapılacak bir şey kalmadığı tespitleri yapılır. Emperyalizm PKK'yı "terörist örgüt" ilan edince "Biz hangi çıkarlarına zarar verdik ki bize terörist diyorlar" diye hayret edilir.

noktaya gelmiştir. “Ne yaptık, ne yapmadık”ın muhasebesinde **politikalar** ve alınan siyasi sonuçlar temelidir. Alın işte Kongo’da, Eritre’de, Etiyopya’da devrim oldu. Onlar da birşeyler yaptılar, büyük gerilla güçleri oldular, ve sonuçta da üstelik iktidar oldular. Peki ne oldu? Halklar lehine ne değişti? Dünya halkları buralarda emperyalizme karşı yeni mevziler mi kazandı? Öyle olmadığı görülüyor. Demek ki, belli bir gücün zafer sarhoşluğu içerisinde biz herşeyi yaptık siz ne yaptınız sorusu yanlış bir sorudur. PKK önce biz ne yapıyoruz, nereden nereye geldik

“Ne yaptık, ne yapmadık”ın muhasebesinde politikalar ve alınan siyasi sonuçlar temeldir. Alın işte Kongo’da, Eritre’de, Etiyopya’da devrim oldu. Onlar da birşeyler yaptılar, büyük gerilla güçleri oldular, ve sonuçta da üstelik iktidar oldular. Peki ne oldu? Halklar lehine ne değişti? Dünya halkları buralarda emperyalizme karşı yeni mevziler mi kazandı? Öyle olmadığı görülüyor. Demek ki, belli bir gücün zafer sarhoşluğu içerisinde biz herşeyi yaptık siz ne yaptınız sorusu yanlış bir sorudur.

diye kendisine sormalıdır.

Esasta Türkiye solunun gelişmesi de istenmemiştir. PKK kendi dışındaki istisnasız her eylemi, her gelişmeyi kendisinin gelişmesine engel olarak görmüştür. Bunu somut olarak görmek isteyenler bizim özellikle 90 atılım dönemimizden itibaren PKK’nın bize karşı tavrını araştırmalıdır. Önce yaptığımız eylemleri tabanda üstlenmiş, biraz zaman geçince onları mahkum etmek için adeta çırpınmıştır. Oysa o süreçte objektif olarak **Kürt ulusal hareketine silahlı destek veren tek güç** bizizdir. Ama o bunu karalama yolunu seçmiştir. Nedeni dediğimiz gibidir; başkasının güçlenmesinde kendi gerilemesini görmektedir. Bu tabii **ideolojik güçsüzlüktür**.

Kimin ne yapıp yapmadığı babında Türkiye solunun da PKK’ya soracakları vardır. Başkaları ölür kalırken siz ne yaptınız? 12 Temmuz’da, 17 Nisan’da siz ne yaptınız? Bir şey yapmak bir yana, bilmek bile, onun gündeme gelmesini bile istemezsiniz. Kürt ulusalcılığının kendi dışındaki gelişmelere bakışından kaynaklanan bir sonuçtur bu. Herşey kendi ekseninde dönecektir.

12 Temmuz’da, 17 Nisan’da ne yaptınız sorusunun cevabı “*biz savaşıyoruz ya*” diye de verilemez. Herkes kendine göre savaşıyor. Biz diyoruz ki, şunu şöyle yanlış buluyoruz, ama şunu destekliyoruz ve desteklemiştir de. Pekala PKK bugüne kadar Türkiye solunun, devrimci hareketin neyini desteklemiştir? Onun da en az herkes kadar böyle bir sorumluluğu yok mudur? PKK’nın bugüne kadar iyi dediği bir eylem, kendi dışındaki bir gelişmeye somut bir destek sunması var mı? Yoktur.

PKK bu boyutuyla ne bugünü

İdeolojik meselelere böyle bakılmaz. Bu “en güçlü bensem, en doğru da benim” demektir, ki, hiç bir bilimselliği yoktur. Bir hareket şu veya bu koşullarla birlikte geçici olarak güç alabilir, peki sonra? Bu güç nereye yönlendirilecek? Evet, biz şimdi “sonra?..” diyoruz.

ve tabii ne de dünü tartışıyor. Biz “*dünü bırakıp bugüne bakalım*” anlayışında değiliz. Mesela aradan yıllar geçse de sol içi çatışmaları tartışmaya devam edeceğiz. PKK da gücün, şehitlerin arkasına sığınıp, tarihi yok sayamaz. Artık bu gerçekler tartışılacaktır. Artık küfretme, tehdit etme, hotzot dönemi bitmiştir.

Önce “sol engelliyor” diye hemen tüm solla çatıştı. 12 Eylül sabahı bu mantık yok mu oldu? Pek bir şey olmaması bunun aşıldığını göstermez. Dersim’de dört TDKP’linin PKK tarafından öldürülmesi anlayışın esasta devam ettiğini gösteriyor.

12 Eylül öncesi sol içi çatışmalar, 12 Eylül sonrası ricat gibi konular gündeme getirildiğinde PKK’lıların değişmez cevabı şudur; “*biraz da dönüp sonuçtan bakalım, kim haklı sonuç göstermiyor mu?*”

İdeolojik meselelere böyle bakılmaz. Bu “*en güçlü bensem, en doğru da benim*” demektir, ki, hiç bir bilimselliği yoktur. Bir hareket şu veya bu koşullarla birlikte geçici olarak güç alabilir, peki sonra? Bu güç nereye yönlendirilecek? Evet, biz şimdi “sonra?..” diyoruz.

Gelinen noktada açığa çıkanlar, PKK’nın geçmişten bu güne bün-

yesinde taşıdığı ideolojik açmazlardır. Savaşın geliştiği, geliştirildiği süreçlerde pek gözükmeyen bu açmazlar 90'lardan bu yana izlenen politikalar içerisinde bir bir açığa çıkmış, PKK'yı zorlamaya başlamıştır.

Dünden bugüne gerçekleşmeyen öngörüler, yanlış politik tahliller birbirine eklene eklene gerçekte tutarsız, ideolojik açıdan zayıf bir politik tarih ortaya çıkarmıştır.

BİRLİK VE İTTİFAKLARDA PRAGMATİZM

Daha yakın zamanda bizimle ortak bir protokol imzalayan PKK, bize dayatmalarını kabul ettiremediği noktada, bu defa bizim **olmamamız** üzerine kurulu bir birliği gündeme getirmiş ve çeşitli manevralarla kurdurmuştur. Ortak protokolumuzdan buraya nasıl geldiğini ortaya koymak durumundayız. Bu gelişmeler, aynı zamanda bir PKK tablosunu da ortaya çıkaracaktır.

DBG'nin kuruluşunda açığa çıkan, açık düşmanlık zihniyeti ve bir tavır alıştır. Biz bu tavır alışın nedenini iyi biliyoruz. PKK'yı çok iyi tanıyoruz. Artık defalarca da kanıtlanmış, görülmüş olduğu gibi, PKK hiçbir zaman kendi dışında hiçbir gücün gelişmesini istemez. Ya her şey kendi ekseninde olacaktır ya da bunu kabul etmeyenlere, çok basit ve çok bilinen özel harbin yedekleri veya doğrudan özel harpçi denilip işin içinden çıkılır. Biz PKK ile protokol yaptığımızda PKK'nın birliklere, ittifaklara bakışını bilmiyor değildik, protokole uyulmaması bu anlamda bir ihtimaldi. Ama özellikle protokolü isteyen onlardı. Ve bu noktada bizim istediğimiz anlamda bir protokol yapmak tarihsel olarak da siyasal olarak da bir ka-

zanımdı. Çok küçük bir olasılık da, PKK'nın siyasi çözüm tıkanıklığını anlayıp devrimci rotaya girmesiydi. Bu olasılık da denenmeliydi. Ama çok kısa süre sonra bunun böyle olmadığı anlaşıldı. Buna rağmen peşini bırakmadık. Hem de sadece alan ve bölgelerde tartışarak sorunu noktalamadık. Her düzeyde tartıştık. Ve sonuç alamadık. Çünkü siyasi çözüm, barış politikalarının aleti olmadık. Onlar adeta protokol yokmuş gibi davranmak istiyorlardı. Yani kendi ihtiyaçları olduğu zaman sen onların istediği doğrultuda hareket edeceksin, ama onlar ortak bir eyleme yanaşmayacaklardı. Biz bütün bunları da bilerek protokolü imzaladık. Bizim için kaybedecek hiçbir şey yoktu. Tersine gelişirse Cephe'nin inşasının adımları atılacak, gelişmezse solda bilinen yaptılar, olmadı olumsuzluğuna bir halka daha eklene-

**Biz devrimci ilişkilerde
saflığın temizliğin
olmasından yanayız.
Bunun tersine herşey
politikadır, taktiktir
deyip, ilkesizlik,
faydacılık, fırsatçılık
hakim hale gelirse
devrimcilik anlamını
yitirir ve sıradan
kasaba politikacılığına
dönüşür. Böyle
düşünmek kolaydır,
ama biz bunu kendi
devrimciliğimizin
kirlenmesi olarak
görürüz. Bunun için bu
tür politika ve
taktiklere
başvurmamız.**

cekti, bu riski göze aldık. Biz devrimci ilişkilerde saflığın temizliğin olmasından yanayız. Bunun tersine herşey politikadır, taktiktir deyip, ilkesizlik, faydacılık, fırsatçılık hakim hale gelirse devrimcilik anlamını yitirir ve sıradan kasaba politikacılığına dönüşür. Böyle düşünmek kolaydır, ama biz bunu kendi devrimciliğimizin kirlenmesi olarak görürüz. Bunun için bu tür politika ve taktiklere başvurmamız. Bugün PKK politika yapma, taktik adına en kaba faydacı politikaları ne yazık ki, Türkiye solunda egemen kılmıştır. Örgütsel bağımsızlık ve örgütsel kişilik hiçbir zaman vazgeçilmezdir. PKK da bizim bu yanımızı bir kez daha gördü ve bu yanımız onlara bizim öyle kendi eksenlerinde döndürebilecekleri bir hareket olmadığımızı kavratmış. PKK gerek Irak'ta gerek Türkiye'de diyebiliriz ki onlarca protokol yapmıştır. Ve hepsini de tek taraflı PKK ortadan kaldırmıştır. Dikkat çekicidir, bizim dışımızda şimdiye kadar hiç kimse bu protokolleri PKK'nın bozduğunu ortaya koymamıştır. PKK kendisini her şeye hükmeden, dokunulmaz bir güç olarak gördüğü için de bu açıklığımız onlarda büyük tahammülsüzlük yaratmıştır.

Tahammülsüzleşmiştir, çünkü PKK onca kitle gücüne ve silahına rağmen, ideolojik olarak zayıftır. Öyle ki insanların başka bir dergiye okumasını bile istemez. Binlerce insan sürekli bir abartı ve hayal dünyasında yaşatılır. İşte bunun için Parti-Cephe'nin söylemlerine, ilanlarına yasak getirilmiştir. İnsanlar sonuza kadar hayal dünyasında yaşatılamaz. Bir hareket milliyetçilikle, pragmatizmle, reformizmle bir yere kadar gelişebilir. Latin Amerika'da, Afrika'da, Asya'da bir çok hareket böyle gelişmiş ve yok olmuştur. Biz bu gerçeği bilerek Marksist-Leninistiz ve o saflığı-

mızı koruyacağız.

PKK bugün artık hemen herkesin gördüğü gibi Kürdistan veya Türkiye devrimini değil, emperyalistler eliyle kapitalist sistem içinde bir İRA veya Latin Amerika barışı istemektedir. PKK, bizi bu politikanın alanına sürükleyerek, uluslararası boyutta işte bütün örgütler denetiminde... ya siyasal çözüme yanaşırsınız ya da daha güçlü vururum... propaganda-sını düşünmüştür. Bu oyuna alet olmayınca düşman ilan edilmemiz onlar için kaçınılmazdı. Pragmatizmin, milliyetçiliğin politika tarzı budur. DBG'ye yüklenen misyon da kuşku duyulmasın ki aynı muhtevadadır. Bugün bu birliğin üyeleri sözde ne derlerse desinler bu politikanın aleti durumundadırlar. Dikkat edin, devrim söylemi yoktur hiç ortada. MED TV'de de çok açık söylenmiştir; *Bu Güç Birliği demokratik platformda neden eski TİP'i yaratmasın!..* Bugün ÖDP de aynı şeyin peşindedir. Biri gerilla temelinde ortaya çıkıp gelişmiş, diğeri silahlı mücadelenin, illegal örgütlenmenin reddi temelinde ortaya çıkıp legal parti kurmuş; ikisi de aynı şeyi söylüyor!.. Silahın, gerillanın her şey demek olmadığına çarpıcı bir örnektir bu.

GÜNLÜK POLİTİKA VE TAKTİKLER BATAKLIĞI

Herşeyin "taktikler" üzerine inşa edildiği Kürt ulusalcı hareketinde, pragmatizm de teorisi yapılarak politikanın **asli** bir unsuru haline getirilmiş, bütün ilişkilerine ve tavırlarına yön veren bir tarza dönüş-türülmüştür.

"Biz Kemalistleri oldukça iyi tanıyanlardan birisiyiz. Onların diliyle politika yapmak, onların diliyle savaşı yürütmek bizim uzmanlaştığımız bir alandır. Bu a-

damları yola getirmek başlı başına büyük bir yaratıcılıktır." (Ali Fırat, Özgür Halk, 15 Mart 1997, s. 74)

Nedir peki Kemalistlerin dili? Milliyetçilik, pragmatizm, amaca ulaşmak için herşeyi kullanmak. Kısacası burjuva politikacılığı. Abdullah Öcalan'a göre Mustafa Kemal "iyi bir ittifakçısıdır, taktikçidir." (A. Öcalan, Serxwebun, Tem-

**Bir yıl önce
söylenenlerle şimdi
söylenenler birbirinden
ne kadar farklıdır.
Orduda yenilenme,
TÜSİAD raporu,
Lebed'ler hepsi boşa
çıkmiştir. Bir yıl önce
yapılan tüm tespitler,
tahliller iflas etmiştir.
Peki böyle bir yanılsa,
beklentiye nasıl
düşüldü? Bunun
cevabı verilmez,
muhasbesi yapılmaz.
Tahliller nasıl boşluğa
düşüyor, nasıl isabetsiz
çıkıyor, ortada. Ama
kimse bunların peşine
bakmıyor. Söyleyen de,
dinleyen de unutuyor
sanki. Her gün yeni bir
şey, her gün yeni bir
çözüm formülü, her
gün yeni bir burjuva
politikacısının çözüm
unsuru olarak
gösterilmesi. Evet,
hepsi boş çıkmıştır ve
boş çıkmaya da
mahkumdur.**

muz 97, s.187)

Düşmana karşı, devrimci politikalarla değil de onun "diliyle" yani burjuva politikalarıyla savaşı yürütmeyi temel almanın yanlışlığı bir yana, savaşta bu tarz temel alındıktan bu tarzda uzmanlaşıldıktan sonra, bunun sadece düşmana karşı kullanılan bir tarz olmaktan çıkıp tüm ilişkilere, tüm davranışlara yön veren bir tarza dönüşmesi kaçınılmaz olur. Bu tarz dost güçlerle ilişkilerde de, birlik anlayışında da, savaşın sürdürülüş biçiminde de kendini açığa vurur.

Mesela bugün, yani SSCB dağıldıktan, sosyalizm yıkıldıktan sonra deniyor ki "revizyonizme karşı olsaydık yaşatmazlardı". Yani bu ne demek? Biz aslında Sovyetler Birliğine karşıydık ama yaşamak için, yaslanacak bir yere ihtiyacımız olduğu için o zaman karşı olduğumuzu söylemedik. Bu Kemalizmden alınmış pragmatizm değil de nedir? Bu mantık revizyonizm yıkıldıktan sonra da tabii bu sefer yaslanacak başka yer arar. Emperyalizme dokunmaz, ondan "çözüm" bekler.

Devrimci saflık kaybedilirse devrim ne o zaman? Devrimcilik burjuvaziye taklit etmekse neden devrim yapalım?

Kemalistlerin diliyle düşmana karşı savaş bakın nasıl sürdürülüyor: "Kemalistleri daha fazla ürküt-mek, politikada daha sert kırılma-lara yol açabilir. Ilımlı yöntemlerle bu kesimi elverişli hale getirmek istiyorlar. Hatta yürüttüğümüz gerilla savaşı bile... Sınırlı tarzda yürütmek deriz biz buna. Nedir bu? ... Onları gerillaya alıştırdıktan sonra ılımlı, halkçı politikalara alıştırabiliriz, kemalist orduyu gerillaya alıştırmak inanılmaz bir gelişmedir. Özellikle halkçılığı... İşte, o zaman bakın kemalistler nasıl yola geliyorlar. Bizim-

le de konuşacaklar, hem de çok kıbarca konuşacaklar.” (Ali Fırat, Özgür Halk, 15 Mart 97, s. 74)

Bu ne demektir? İktidara, devrime yönelmeyeceksin, savaşın çapını büyütmeyeceksin ki Kemalistler ürkmesinler, kendilerini tehlikede görüp üzerine fazla gelmesinler. Onları gerillaya, halkçı politikalara alıştırırken sen hazırlık yapacaksın, sonra aniden vuracaksın. “*M. Kemal de böyle yapmıştı. Başlangıçta pek bir şey yapmamıştı, ama sonra birdenbire vurdu.*” (age)

Tabii bu arada birileri kalkıp generalleri, tekelci burjuvaziye cezalandırmaya başlayıp Kemalistleri ürküttü mü ona da karşı çıkacaksın.

Peki bunca yıl sonra Kemalistler gerillaya, halkçı politikalara ne kadar alıştı acaba? Yüzbinlik ordular gerillaya alıştığı için mi Kürdistan’a yığıldı? Alıştığı için mi bu kadar imhaya yöneliyor, bunun için mi Irak yolgeçen hanına çevrildi, işgal edilip seferler düzenleniyor? Halkçı politikalara alıştığı için mi bir HADEP’e bile yaşam hakkı tanımak istemiyor?

Elbette ki çok sınırlı da olsa bazı demokratik hakların kullanılabilir olması, reformist solun önünün açılması silahlı mücadelenin yarattığı sonuçlardır. Ama bunlara bakıp da Kemalistlerin gerillaya, halkçı politikalara alışmaya başladığını, değişeceğini, hatta sonraları söylendiği gibi “*ilericileşeceğini*”ni beklemek, Kemalizmi, orduyu, faşizmi hiç ta-

nımamak demektir. Kemalist ordunun alıştığı, alışacağı “sosyalistler” nasıl sosyalistlerdir? Gerçek sosyalistlerin, devrimcilerin durmadan katledildikleri, kaybedildikleri, yüzlercesinin, binlercesinin işkencelerden geçirildiği, tutsak alındığı neden görülüyor? Mahkum edilmek istenen herşeye, ilgili ilgisiz “Kemalizm” yaftası asanların bunları söylemesi, sorumuzu daha da önemli hale geti-

riyor.

Elbette meseleye Marksist-Leninst, devrimci bakış açısıyla değil de, pragmatist milliyetçi bakış açısıyla bakıldığında egemen sınıflar cephesindeki gelişmelerden çıkarılan sonuçlar, beklentiler de çok farklı olur. Ordu içinden bir **Lebed** çıkacağı beklentisine de girilir örneğin.

“Artık MHP tarzı bir faşist darbe planlama yerine, **Lebed** türü bir deneyimi hazırlayabilirler. Dünyanın bütün güçleri, hatta Amerika bile Yeltsin yerine **Lebed**’i kabul edebiliyor. Bu açık bir işarettir. Türk ordusuna ‘sen de kendi **Lebed**’ini hazırla’ biçiminde bir işarettir bu.

(...) Kürdistan’daki savaşımı-

mızın gelişimi ve Türkiyelileşmesinden dolayı o zaman bir bakacaksınız ki; Türk ordusunda nasıl kahramanlar ortaya çıkıyor... Hızlı bir solculuk gösterebilirler. Kürt sorununu herkesten daha çarpıcı ortaya koyabilirler, hatta elinizdeki delilleri de alabilirler.” (Ali Fırat, Özgür Halk, 15 Mart 97, s. 74)

Orduda bir yenilenme, değişim bekleniyor. Peki nereden varılıyor böyle bir sonuca? “İşte, bize aldıkları tavır kadar, **şebekeye de tavır alındı**. Bu Kemalistlerin kendilerini bir yenileme işaretidir. Hatta **TÜSİAD**’ın raporunu da buna eklemek gerekiyor. Her ne kadar genelkurmay bu rapora çok karşı gibi görünüyor ve ‘çok karşıyız’ diyorlarsa da, aslında kemalist parti kendini yenilemeye hazırlanıyor.” (age)

Aslında yenilenen, değişen bir şey yoktur. Bu durum bir yıl sonra 15 Nisan 1998 tarihli Özgür Halk’ta şöyle tespit ediliyor: “Çeteler; deşifre olan bir kaç uzantısı ve sivri ucu haricinde tüm organlarıyla ve yine bu devletçe yönlendiriliyor, kullanılıyor ve besleniyorlar...”

Bir yıl önce söylenenlerle şimdi söylenenler birbirinden ne kadar farklıdır. Orduda yenilenme, TÜSİAD raporu, Lebed’ler hepsi boşa çıkmıştır. Bir yıl önce yapılan tüm tespitler, tahliller iflas etmiştir. Peki böyle bir yanılsa, beklentiye nasıl düşüldü? Bunun cevabı verilmez, muhasebesi yapılmaz.

Tahliller nasıl boşluğa düşüyor,

nasıl isabetsiz çıkıyor, ortada. Ama kimse bunların peşine bakmıyor. Söyleyen de, dinleyen de unutuyor sanki. Her gün yeni bir şey, her gün yeni bir çözüm formülü, her gün yeni bir burjuva politikacısının çözüm unsuru olarak gösterilmesi. Evet, hepsi boş çıkmıştır ve boş çıkmaya da mahkumdur.

Politika nedir, taktik nedir o halde? Halkları yanlış umutlar, tahliller peşinde sürüklemek mi? Çaresiz, bunlar da tartışılacaktır.

ZAFERİN HAYALİNİ Mİ İSTİYORUZ, KENDİSİNİ Mİ?

Gerçekleşmeyen finaller, gerçekleşmeyen kurtarılmış bölgeler, Kürdistan toprakları üzerinde gerçekleşmeyen savaş hükümetleri... Bir yanıyla, yanlış bir halk savaşı anlayışının sonucunda gerçekleşmiyor bunlar. Diğer yanıyla, gerçekleşmesinin ne kadar istendiği tartışmalıdır. Çünkü bir yandan bunların sözü edilirken, asıl taktikler burjuva güçler arasındaki çelişkiler, onlardan birilerinin sunacağı çözümler veya onları “çözüme zorlamak” üzerine şekilleniyor. Susurluk kazası olur, kontrgerilla devletinin birçok pisliği ortaya dökülür ama PKK hala ordudan, MGK’dan, burjuva partilerinin şu veya bu liderinden beklentilerini devam ettirir. Devletin ve kurumlarının işleyişini çözümlmekten uzaktır.

Hükümetten umut kesilir, MGK çözecek diye bakılır. Hatta ordu çözmek istiyordur fakat siviller önünde engel oluşturuyordur. **Aydınlık**’tan süzülüp gelen, **Yalçın Küçük**’te “tez”ler olarak formüle edilen görüşler, PKK’da taktiğe, politikaya, orduda çözüm arayışlarına dönüşür.

Ordudan da bir şey çıkmaz ama

abartıyla sahte umutlar yaratılmaya devam edilir.

“2-3 ayda Türkiye değişecektir”.

2-3 ay geçiyor. Bir şey değişmiyor bu 2-3 ayda da. Ama neden bu yanlış tahlili yaptık diye yine de sorulmuyor. Çünkü Türkiye’nin değişip değişmemesi de önemli değil son tahlilde. İş nasıl olsa Avrupa çözecektir. Bu defa propagandanın ağırlığı o alana kayıyor:

“TC Avrupa’da, Ortadoğu’da, hatta dünyadan tecrit olmuştur.”

Elbette tecrit etmek için o alanda mücadele edilir. Ayrı konu. Ama Türkiye’nin tecrit edilmişliği falan yok. Kuzey Irak’ı işgal etmiş, istediği zaman giriyor bombalıyor, yakıp yıkıyor kimden ne kadar ses çıkıyor, kim pratik bir tavır alıyor. Katletmeye, kaybetmeye devam ediyor, kimden ne kadar ses çıkıyor? Kontrgerillanın kurmayları Orgeneral Çevik Bir, Genelkurmay başkanı Hakkı Karadayı Avrupa’da, ABD’de el üstünde tutuluyor. ABD

Eğer Türkiye halklarına güvenilseydi, devrime güvenilseydi bu gaflar, tutarsızlıklar ortaya çıkmazdı. Evet, hiç yolu yok, PKK yeniden bir muhasebeye girmek, kendini ideolojik olarak sorgulamak zorundadır. Tüm eleştirilere “Kemalizm” demekle artık işin içinden çıkılamaz. Artık bunun zamanı gelmiştir. Bundan kaçılmaz.

Karadayı’ya emperyalizme sağladığı “üstün” hizmetlerinden ötürü liyakat nişanı takıyor. Halkı katletmek, gerillayı imha etmek için silah alımında, teknoloji, deney, bilgi aktarımında bir zorluk mu görüyorlar? Hayır. Basbayağı tıkr tıkr alıyorlar istediklerini.

Kendi kamuoyunun da etkilemesiyle insan hakları çerçevesinde emperyalizmin yaptığı göstermelik eleştirilere, emperyalist devletlerin Türkiye üzerindeki pazar sorunundan kaynaklanan aralarındaki kimi çelişkilere bakıp da TC tecrit oldu, oluyor gibi sonuçlara varmak hayal ürünüdür, kendini kandırmaktır. Emperyalizm Kürt sorununu “çözmek” için TC gibi sadık bir müttefikini karşısına alıp, Kürtlere tercih etmez. Neden etsin? Kürtler emperyalizme TC’den çok daha fazla bir çıkar mı sağlayacak? Sağlayacaksa böyle bir “çözümü” Kürtler ister mi, TC ezeceğine emperyalizm ezsin daha iyi mi diyecek?

Eğer Türkiye halklarına güvenilseydi, devrime güvenilseydi bu gaflar, tutarsızlıklar ortaya çıkmazdı.

Evet, hiç yolu yok, PKK yeniden bir muhasebeye girmek, kendini ideolojik olarak sorgulamak zorundadır. Tüm eleştirilere “Kemalizm” demekle artık işin içinden çıkılamaz.

Artık bunun zamanı gelmiştir. Bundan kaçılmaz.

Milliyetçilikten öğrenilen her şey reddedilmeden, eylem anlayışını da, ittifak anlayışını da, emperyalizme, sömürücü bölge devletlerine bakış açısını da çarpıklaştıran **pragmatizm** reddedilmeden, Kürt halkının kurtuluş yolu asla bir berraklığa kavuşmaz; her şeyin günlük ele alındığı, her şeyin karmaşa içinde, her şeyin yarı alacalı olduğu bir yolda ayak sürümeler devam eder.

KULLANACAĞIMIZ BAZI SİLAHLAR VE SİLAH KULLANIMI HAKKINDA EĞİTİM NOTLARI (II)

Kullandığımız veya kullanabileceğimiz çeşitli silahlar üzerine önceki sayımızda başladığımız yazıya bu sayıda daha farklı tabanca türleriyle devam ediyoruz. Bu yazıda ele aldığımız başlıklardan biri de silahların tutukluk yapması veya bozulması halinde ne yapılması gerektiğidir. Konuya ilişkin öncelikle belirtmemiz gereken şudur; silah veya ne olursa olsun, kullandığımız tüm malzemeleri titiz, dikkatli, temiz kullanmalıyız. Dikkatli ve temiz kullanılmayan her malzeme eninde sonunda bozulacak, bir sorun çıkaracak, ya işlerimizde bir aksaklığa veya çok daha önemli başka olumsuzluklara yolaçacaktır. Bu silahlar için de geçerlidir.

Silahın bu noktadaki özgün yanı ise, bozulduğunda, herhangi bir sorun çıkardığında, bunun belki de kendimizin veya yoldaşlarımızın tutsaklığıyla, hayatıyla ödenecek bir hata olacağıdır. Bu nedenle kullandığımız her türlü silahın bakımını yapmak, eylem öncesi kontrol etmek son derece önemli, ilkesel kabul edilmesi gereken bir davranıştır.

*

Yazımızın sonunda roketatarların da kısa bir tanıtımını var. 6.35'lik "cep tabancaları"ndan, 9'luklara, law silahından roketatara kadar mücadele içinde çok çeşitli silahlar kullanırız. Her savaşçı, her Cepheli, bunlar hakkında az çok bir bilgi sahibi olmalı, en azından aşına bir duruma gelmeli, dahası ilgi duymalıdır. Ancak yine her savaşçı mutlaka bilmeli ki, silahlı mücadelenin başarısı ve gücü, silahların gücüne bağlı değildir. Belirttiğimiz gibi silah çok küçük veya büyük olabilir; önemli olan, onları kullanışımız, doğru zamanda doğru hedeflere yöneltebilmemizdir. Düşmana yönelik çeşitli eylemlerde bir 7.65'le yaratılan büyük siyasal sonuçlar düşünüldüğünde silahlı mücadelenin bu gerçeği daha iyi kavranacaktır.

Demek ki, savaşçılarımız, Cepheliler, hem silahları ve hem de silahlı mücadeleyi, askeri ve politik yollarıyla çok iyi kavramak durumundadır. SİLAH, silahlı mücadeleyi iyi kavramış, savaşı nasıl geliştireceğini bilen bir savaşçının elinde daha sağlam duracak ve daha etkili kullanılacaktır.

TABANCALAR

SİLAHLARDA TUTUKLUK YAPMASININ NEDENLERİ

1- Silah Mermiyi Namluya Almıyorsa;

* Şarjörün yayı veya tırnağı bozuktur. Tırnağı kerpeten veya ege yardımıyla düzeltilir.

* Mekanizma yayı bozuk olabilir. Düzeltmek için uzman birisi gerekir.

2-Silah Kovanı Atmıyorsa;

*Silahın tırnağı deforme olmuş veya kırılmış olabilir.

*Yay kopmuş olabilir. Değiştirilir.

*Mekanizma yayı bozuk olabilir. Düzeltmek için uzman birinin olması gerekir.

3-Mermi Yatağına Girmiyorsa;

*Mermi çapı büyük olabilir. Uygun çapta mermi kullanılır.

*Yatağı kirlenmiş veya yatağa bir cisim kaçmış olabilir. Temizlenir.

4-Silah Ateş Etmiyorsa;

*İğnesi bozuk veya kırıktır. İğnesi değiştirilir.

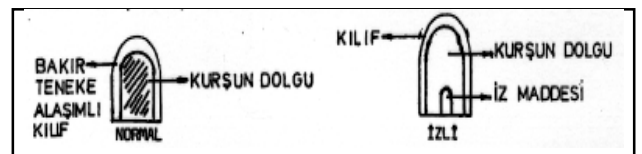
*Mermi bozuk veya nemli olabilir. Değiştirilir.

*Ateşleme çekicinin yayı bozuk olabilir.

*Uzun namlulu silahlarda mekanizma kurma kolu hızla çekilmemiş olabilir. Kurma kolu seri bir şekilde tekrar çekilir ve bırakılır.

TABANCA MERMİLERİ

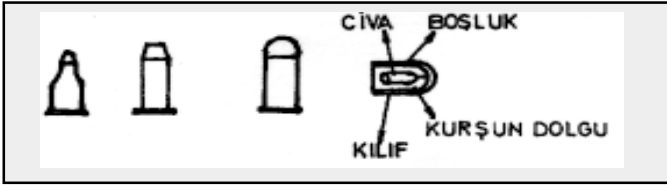
Tabancalarda değişik özellikler gösteren mermiler kullanılabilir. NORMAL, İZLİ, EĞİTİM mermileri bulunmaktadır.

Mermi çekirdeği kovana monte edilenlerin yanısıra, kurşun dolgunun doğrudan kovana monte edildiği mermi çeşitleri atan silahlar mevcuttur. Ayrıca özel

amaçlı mermiler de bulunmaktadır.

Kesik uçlu mermi çekirdeği olanlar da vardır. Yine civa boşluğuna sahip mermiler yaptırılabilir. Bu tip bir mermi hedefe çarpınca civa nedeniyle parçalanır, ayrıca civanın zehirleme etkisi vardır. Bu mermi ile uzun mesafe atışlar yapılmaz. Kısa mesafede atış yapılmalıdır. Çünkü orjinal yapısı bozularak hazırlanan mermi, ağırlığını ve dengesini yitirecektir. Fakat kısa mesafelerde etkili olarak kullanılabilir. Özellikle araç taramalarda da etkilidir. Çünkü bu mermi herhangi bir yere çarptığında (cam, kaporta vb.) parçalanarak etrafı dağıtır. Bu parçalar insana geldiğinde yaralama veya öldürücü olma özellikleri gösterir.

Tabancalar, kullandıkları mermi çaplarıyla ifade edilirler. 6, 35, 7, 65, 9'luk veya 22, 38, 45'lik gibi.

VALTER

Alman yapımı bir silahtır. 7.65 ve 9 mm mermi atan çeşitli biçimlerde yapımları mevcuttur. Kısa 9'luk mermi atanları da vardır. Klasik tipte açık namlulu Valter'lerin yanında kapalı namlulu üretimleri de mevcuttur. Çalışma sistemi diğer tabancalar gibidir.

Bu silahın 8, 15, 16, 17 adetlik değişik şarjör kapasiteleri mevcuttur.

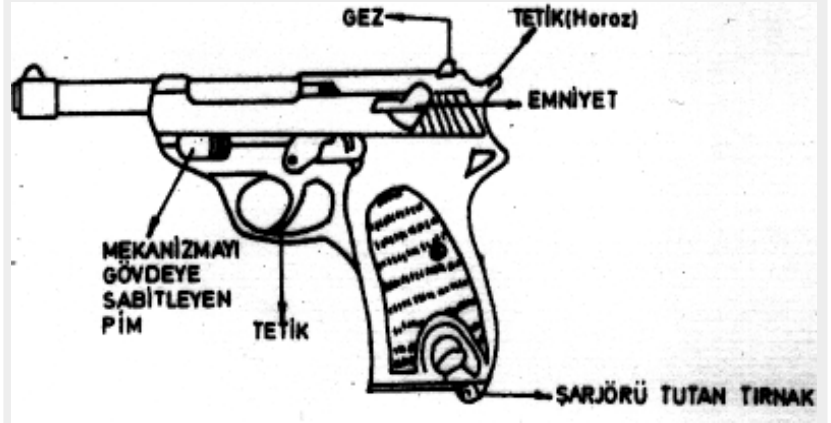
Silahın Sökülmesi; Kabzanın sol tarafında bulunan üst düğmeye basılarak şarjör çıkarılır, ağızda mermi olup olmadığı kontrol edildikten sonra namlunun ucundaki yüzük çıkarılır. Tetiği koruyan muhafaza aşağı doğru basılır ve mekanizma geri çekilip ileriye doğru kaldırılarak çıkarılır.

VALTER P-38

9 mm çapında mermi atar. Kovan boyu 19 mm'dir. Açık namlulu silahların bir örneğidir. Şarjörü 8 mermi alır, 1 mermi de ağıza verilirse 9 mermi alabiliyor. Çift hareketlidir. Tetiğe basıldığı anda horoz geriye kurur ve iğneye vurur. Bu tür silahlar Walter tipi silah diye anılır. Emniyet mandalı aşağıdaysa, silah emniyettedir. Yukarıdaysa ateşe hazırdır.

Bu tip silahlarda horoz kurulu iken, silahı emniyete alıp,

VALTER P-38 MODELİNİN ÇİZİMİ

emniyet mandalını aynı yönde geriye doğru bastırırsak horoz iğrenin üzerine vurmadan düşer. Silahı patlatmaz.

ÇEK-16

16 (15+1) mermi kapasitelidir. Çift hareketli bir tabancadır. Tetiğe basıldığında horozu kendisi geri alır ve iğneye vurur. En kaliteli, en iyi saldırı ve savunma silahlarından biridir. 9 mm'lik mermi atar. Çatışma esnasında namlu da mekanizmayla birlikte geri gelir. Bu silah üzerinde "Z" işareti bulunur.

6.35 TABANCALAR

Birçok tabancanın, BROWNING, BARETTA, SMITH-WESSON gibi silahların 6.35 mm çaplı mermi atan küçük tipleri bulunmaktadır. Özel amaçlarla yakından atış için kullanıma müsaittir.

Çalışma sistemi diğer ait olduğu marka cinsindeki tabancalarla aynıdır.

TOPLU TABANCALAR

KISA BİLGİ

Silahların ateş gücünün artmasının ilk adımları toplu tabancalarla atılmıştır.

Üzerine 5-6 mermi yerleştirilmiş bir silindir, namlu gerisindeki silahla irtibatlandırılmış ve bu silindir, kendi

ekseni etrafında dönecek şekilde monte edilmiştir. Bu sayede mermiler sırayla namluyla karşı karşıya gelmekte ve ateşlenmektedir.

Başlangıçta elle çevrilen silindir, silahların gelişmesiyle birlikte, tetik hareketiyle birlikte döner hale getirilmiştir.

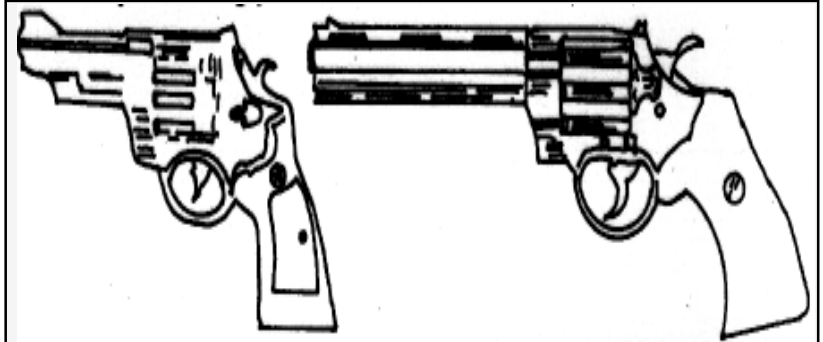
Bu silindire “top” denir. Mermi doldurup boşaltmanın pratikliği için top yeriyle irtibatı başka aksamlar vasıtasıyla da açılır kapanır haldedir.

ÇALIŞMA ESASI

Tetik çekildiğinde silindiri döndürmekte ve bir mermiyi namlu doğrultusuna getirmektedir. Aynı zamanda horoz da kalkmakta ve tetikten kurtulduktan sonra sivri ucuyla gidip mermiye vurmaktadır. Horozun işlevinin geliştirilmesiyle birlikte bir iğne tertibatı silaha eklenmiştir. Artık horozun doğrudan mermiye vurması yerine iğneye vurması ve iğnenin de mermiyi patlatması gerçekleşmektedir.

Toplu tabancaların başlangıçtan bu yana üretilen tüm modellerine bugün rastlamak mümkündür.

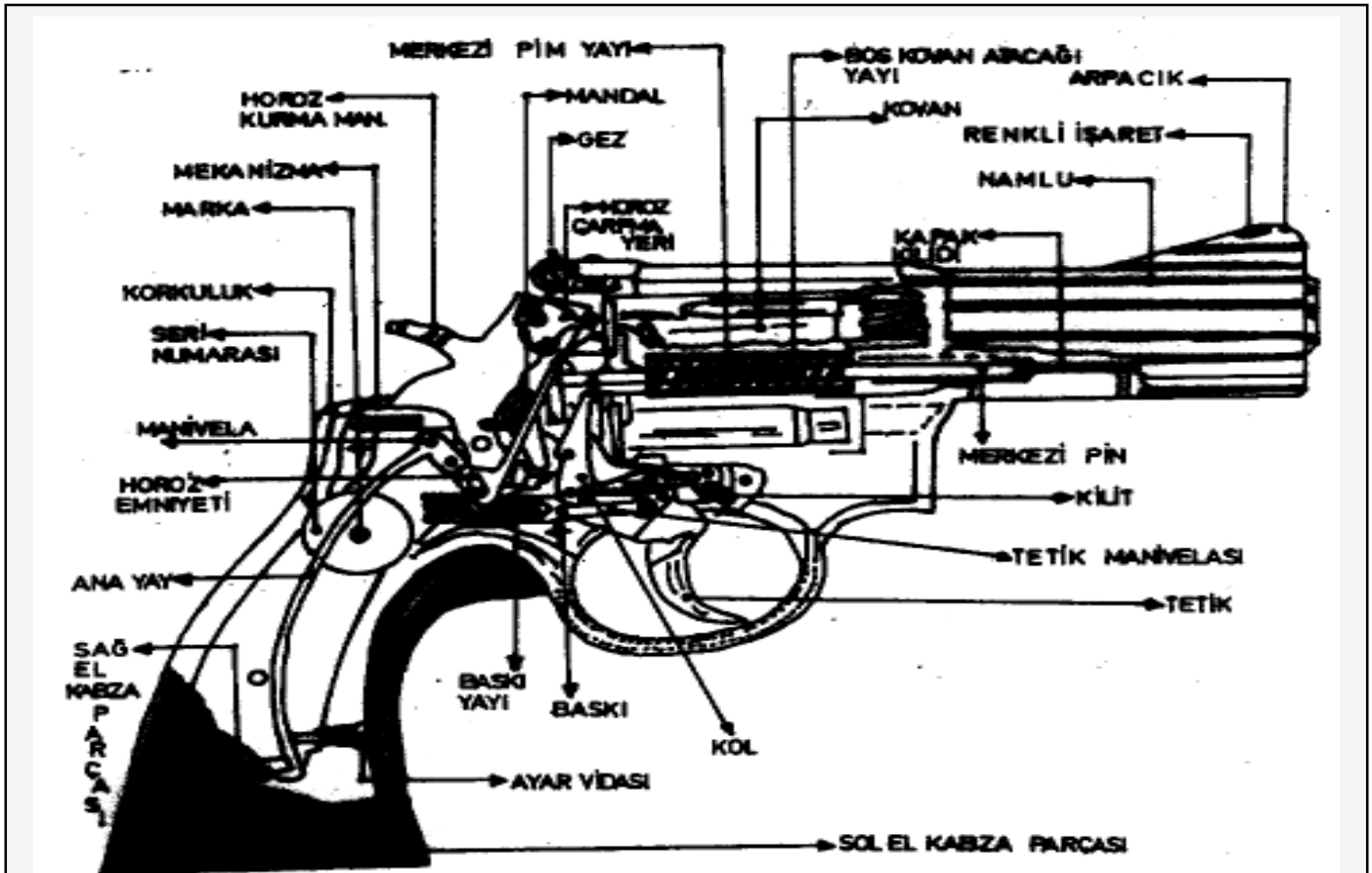
Yine kalibresi ve namlu boylarıyla da farklılıklar gösteren modelleri bulunmaktadır. Namlu boyları 3 cm ile 10 cm arasında değişiklikler gösterebilmektedir. Hat-

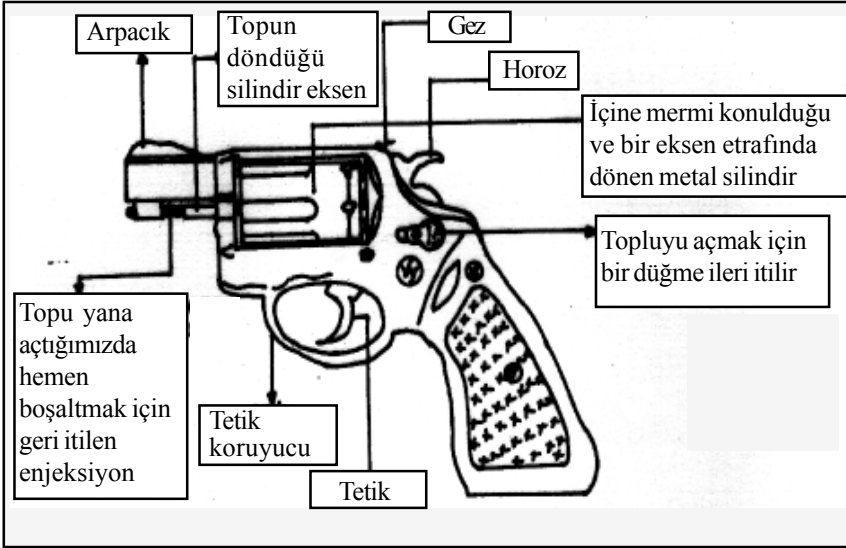
Soldaki çizim, SİMTH-WESSON toplu tabancalarından 44 Magnum’a aittir, altı mermi alabilmektedir. Sağdaki çizim ise COLD’un PYTHON 357 serisinden uzun namlulu bir toplu tabancadır.

ta daha uzun boyutlardaki namlulara sahip olanları bulunmaktadır.

En yaygın kullanılan tipleri, 22, 32, 38, 45 kalibrelik olanlardır. Ancak bunların dışında da değişik kalibreler bulunmaktadır.

Yukarıdaki çizimde SMİTH-WESSON 357 MAGNUM’un iç yapısı görülmektedir.

Bu çizim 38 Kalibre (38 Special) mermi atan kısa namlulu bir SMİTH - WESSON Toplu Tabanca'ya aittir. Special denmesinin nedeni, bu modellerinin topunun 5 mermi almasındandır. Bu tip tabancalara küçük olmalarından dolayı CEP TABANICALARI da denir.

ROKETATAR

ÖZELLİKLERİ

Yıvsız setsiz olup, geri tepmesi yoktur. Geri tepmesi olmadığından dolayı “geri tehlikeli bölgesi” vardır. Arkasından çıkan ateş arkada bulunan canlıyı öldürür. Bundan dolayı kullanılırken arkasında kimse bulunmamalıdır. Arkasında 15 metreye kadar öldürücü, 25 metreye kadar yaralayıcı etki yapar. Belirtilen bu uzaklık içinde kimse bulunmamalıdır. Atış yapacağımız yerin arkasında 10 m. kadarlık bir mesafede duvar olmamalıdır. Duvardan dönen ateş bize zarar verebilir. Roketatar bu nedenle kapalı mekanlarda kullanılmaz.

Roket herhangi bir yere çarpmadan patlamaz. 1100 metre kadar mesafesi vardır.

İlk çıkış hızı saniyede 104 m/sn'dir. 6 kilo 800 gr. ağırlığındadır (Boş). Roket elektrikle çalışır. Tetik mekanizması manyetoludur. Tetiğe 4 parmağımızla beraber basarız.

KULLANIMI

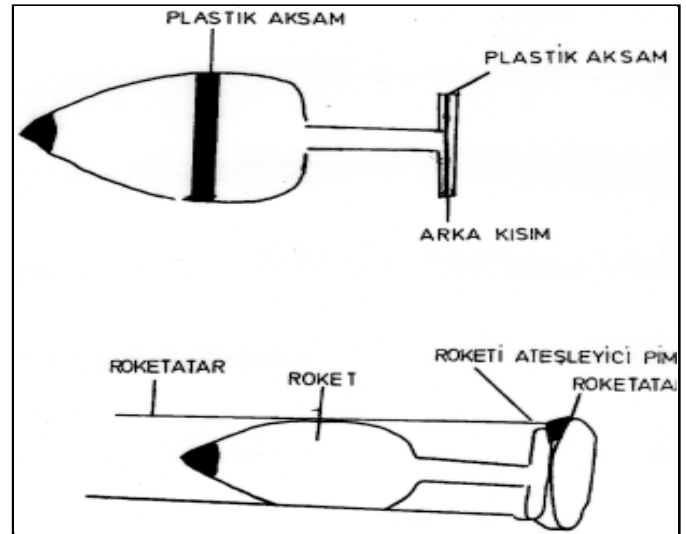
2 kişi tarafından kullanılır. Bir kişi cephaneye taşır. Cephaneci aynı zamanda roketatar nişancısının yan tarafındadır. Roket ateşlendikten sonra tekrar roketi yerleştirerek silahı doldurur. Atışa hazır hale getirir. Roketi yerleştirmek için roketin arkasındaki mandal yukarıya doğru kaldırılıp roket çevrilerek içeri yerleştirilir.

İkinci kişi nişancıdır. Nisan alarak ateş eder. İkinci kişi roketi omuzladıktan sonra tekrar indirmez. Bir atıştan sonra, roketatar cephaneci tarafından doldurulur, o tekrar nişan alıp ateşler.

Dakikada 4-6 roket ateşleyebilir.

ROKET ÖZELLİĞİ

Roketatarın arkasındaki mandalı kaldırarak roket içeri yerleştirilir. Roketin mermisinin arka kısmı roketatar mandalına temas etmelidir. Roketin üzerindeki bütün plastik aksamlar çıkarılır. Emniyet mandalı açılır. Roketatarlara yerleştirilir.

Değişik mermi türleri vardır.

Yangın, sis, tahrip vb. özellikler taşıyan mermiler bulunur.

TAŞINMASI

Eylem anında roket hazır vaziyette iken namlu yukarıya bakacak şekilde taşınır (omuzda), veya çapraz bir şekilde yine namlu yukarı bakacak şekilde taşınabilir.

Sırtta taşınması için roketatarın iki parçası (ön ve arka namlu) birbirinden ayrılır (Sola çevrilerek çıkarılır). Daha sonra ard namlu bağlama çeneleri ön namludaki bağlama çenesi yatağına oturur. Burada yandan tutulan yaylı

metaller vardır. Yaylı metal geri çekilerek ard namludaki bağlama çenesi ön namludaki bağlama çenesi yatağına oturtulup bu yaylar serbest bırakılarak tekrar geri çıkması önlenir. Roketi açmak için de bu yaylı pimler tekrar geri çekilerek ön ve ard namluyu birbirinden ayırıp diğer işlemlere geçilebilir.

KULLANILACAK YERLER

Beton koruganlar, zırhlı araçlar, panzerler, karakol, bina vb. yerlerdir.

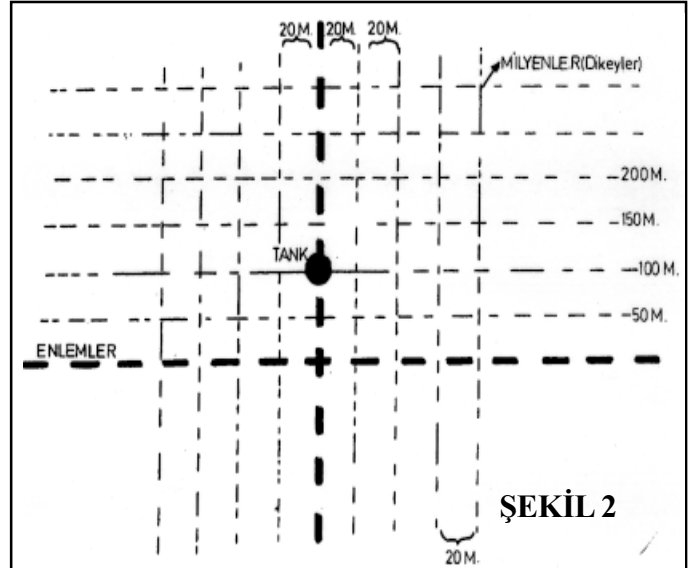
AYARI

Roketin ayarını yapmak için;

1-Roketin çapı büyüklüğünde tam içine yerleşecek şekilde 2 adet tahta yuvarlak şekilde kesilir. Tam orta noktasında yarım cm.lik delik açılır.

2-Roket bir yerin üzerine oynamayacak şekilde oturtularak ön ve arka tarafına bu tahtalar yerleştirilir. Kendimize bir hedef seçerek arkadan bakıp (tahtaların deliğinden) nişan alırız. (Bakınız şekil 1)

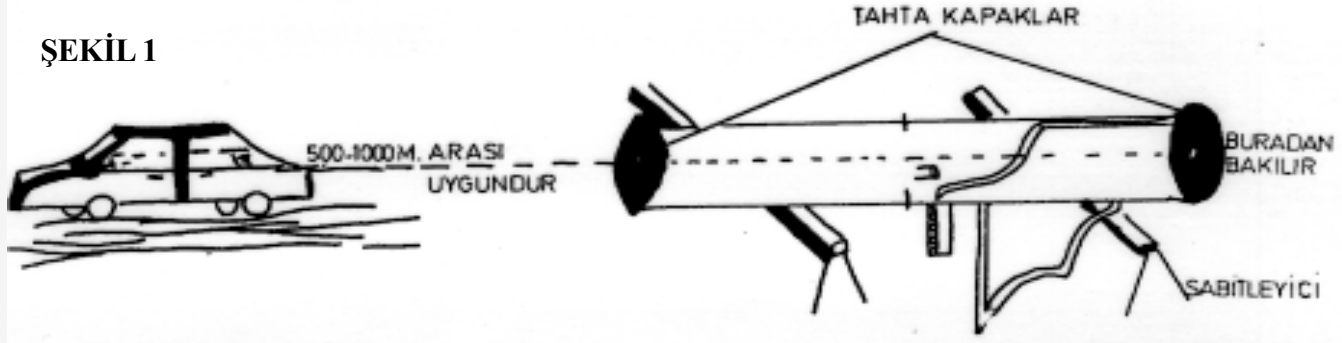
3-Sabit bir yere nişan aldıktan sonra aynı yere dürbünle bakarız. Dürbün aynı noktayı gösteriyorsa

Yukarıdaki şekilde hedef 100 metreye oturtulmuştur. Hedef bizden 100 m. uzakta olarak tahmin edilmiştir. Sabit hedeflere bu şekilde nişan alarak atış yapılır. Bu mesafeden sonra vurmak zorlaşır.

rüzgarlı havalarda hedefe atış yaparken rüzgarı arkamıza almak ve alabildiğinde hedefe yaklaşıktır.

ŞEKİL 1

roketimizin ayarı tamamdır. Dürbün aynı noktayı göstermiyorsa dürbünün ayar yerinden oynayarak aynı noktaya gelmesini sağlarız. (Bakınız Şekil 2)

RÜZGARLI DURUMLARDA

Rüzgar roketi etkileyerek hedefi vurmasını zorlaştırabilir. Rüzgarı etkisiz hale getirmek için herşeyden önce hedefe alabildiğince yaklaşmalı ve rüzgarı arkamıza alıp rüzgar yönünde atış yapmalıyız. Eğer böyle bir imkanımız yoksa rüzgarın estiği yönde örneğin soldan esiyor diyelim, biz roketimizi hedefin soluna nişan alarak ateşleyebiliriz. Sağından esiyorsa hedefin sağına nişan alarak atış yapmalıyız. Rüzgarın hızına göre de ayarlayacağımız mesafeyi tahmini olarak hesaplamalıyız. Bu iş biraz uzmanlık gerektirir. Bizim yapmamız gereken

ATEŞ ETME

Roketin mermisi hazır hale getirildikten sonra, hazır hale getirilmiş roketata arka taraftan roketin mandalı yukarı kaldırılarak roket yerleştirilir. (çevrilerek yerleştirilir.) Mandalı bırakırız. Mandal roketin dışarı çıkmasını önler. Roket mandala temas etmelidir. Tabii bunları yaparken roketatarın emniyeti kapalı olmalıdır. Roketatar kullanan kişi nişan aldıktan sonra emniyeti açarak tetiğe basar ve ateşler. Roketi dolduran kişi, roket ateşlendikten sonra tekrar arkadan yeni roketi yerleştirir. Roketi yerleştirirken roketatarın emniyeti kapatılmış olmalıdır. İkinci kişi ayrıca çevre kontrolünden sorumludur. Roketin arkasında kimsenin bulunmamasını da bu kişi sağlar.

Bu silah hava hedeflerine karşı kullanılmaz. Yalnız arka tarafı dik bayırdan aşağı gelecek şekilde tutulursa kullanılabilir.

EMPERYALİZME KARŞI BİRLEŞELİM SAVASALIM

Baştarafı 96'da

mundadır. Dolayısıyla saldırısının muhtevası da, dünya çapında sonuçlar yaratmaya yöneliktir.

Hedefin bugün için “İslamcılar” olması saldırının muhtevasını değiştirmektedir. ABD emperyalizminin saldırganlığına böyle bakıldığında, saldırının kime ve nasıl yapıldığının büyük ölçüde önemi kalmamaktadır. Halkların hangi kesimine yönelik olursa olsun, anti-emperyalist tüm güçler saldırganlığa karşı tavır almak durumundadır. Bunun aksi her tavır ya da sessiz kalış, saldırganlığa onay vermektir, emperyalizmi güçlendirir, saldırılarını daha da artırması için cesaretlendirir. Mesele ABD için tek başına Afganistan, Osman Bin Laden meselesi veya Sudan’da “kimyasal silah üretilmesi” meselesi değildir. Bu saldırılar özelinde emperyalizmin amacı, başta Ortadoğu halkları olmak üzere dünya halklarını terörize etmektir.

Anti-emperyalist yanını kaybeden bir sol, dünya ölçüsünde gücünü ve iddiasını kaybeder; Emperyalist saldırının tüm pervasızlığına, terörist niteliğinin son derece açık olmasına rağmen, dünya genelinde anti-emperyalist tavır alış, olması gereken ve olabilecek boyutun oldukça gerisindedir. Dünya halklarının, en başta da Ortadoğu, Balkan ve Latin Amerika ülkelerindeki halkların emperyalizme karşı tepkilerinin, öfkelerinin dünden daha az olmadığı, tersine büyüyen bir öfke olduğu çeşitli biçimlerde açığa

çıkan bir yandır. Ancak anti-emperyalist tavır açısından yeterliliğini-yetersizliğini tartıştığımız şey, halkların çeşitli biçimlerdeki kendiliğinden tepkileri değil, halkların şu veya bu düzeydeki temsilcileri sıfatını taşıyan devrimci, yurtsever, ilerici, demokrat nitelikteki örgütlerin tepkisizliğidir.

Çoğu kez böylesi saldırganlıklar karşısında onlarca ülkedeki onlarca devrimci, yurtsever ilerici örgütün doğru dürüst bir tavır alışından bile söz etmek güçtür. Öyle ki dışarıdan bakıldığında son yıllarda sınıfsal zeminden oldukça uzakta olmalarına rağmen islamcılarının emperyalizme karşı mücadelede daha radikal ve nispeten süreklilik gösteren bir mücadele içerisinde olduğu izlenimi ortaya çıkmaktadır.

Farklı özellikleriyle birlikte ülkemizin de bu tablonun çok dışında olduğunu söyleyemeyiz. Ortadoğu’da olduğu gibi emperyalizme karşı silahlı mücadele verecek, ya da radikal, sürekliliği olan kitle eylemleri örgütleyebilecek bir islamcı örgüt yoktur. Ama yine de emperyalizmin özellikle de Ortadoğu’ya yönelik saldırganlıklarına karşı islamcılarının zaman zaman protesto niteliğindeki kitle eylemleriyle solun geneline kıyasla daha aktif ve süreklilik gösteren bir tavır içinde oldukları söylenebilir.

Ülkemiz solunda **Devrimci Sol ve Parti Cephe** dışında özellikle 12 Eylül’den bu yana anti-emperyalist mücadelede bir gerileme ve erozyon yaşanmaktadır. Bu, hem **pratikte** bir gerileyiştir, hem de **ideolojik** anlamda bir gerileyiştir. Bunun bir nedeni teoride, dergi ve gazete sayfalarında ne yazılırsa yazılsın, ne kadar keskin laflar söylenirse söylensin **iktidar** hedefinden, **devrim** hedefinden uzaklaşmadır. Egemen sınıfların niteliğine, emperyalizmle ilişkilerine, ülkenin sosyo-ekonomik yapısına, devrime ilişkin sayfalar, kitaplar do-

luslu teoriler yapılırken emperyalizme karşı mücadele adeta unutulmuştur.

Oysa anti-emperyalist yan, anti-oligarşik yanla birlikte, devrimin özüdür. Emperyalizme tavır alınmaksızın hiç bir ülkede **halkın iktidarı** kurulamaz, kurulmuş gibi görünse de bu niteliğiyle uzun ömürlü olamaz. Görünürde bir devrim yapılmış bile olsa, köklü bir iktidar değişikliği var gibi de olsa, bu iktidar kendi geleceğini emperyalizmle uzlaşma üzerine kurmuşsa, halkın çıkarlarını savunamaz. Eninde sonunda emperyalizme tabi olur. Ama bu esasında baştan, daha devrimin öncesinden yapılan bir tercihin sonucudur. Bu anlamda çok açıklıkla söyleyebiliriz ki, bugün emperyalizme karşı açık tavır almayanlar, ülkedeki işbirlikçi egemen sınıflara karşıtlıklarını emperyalizme karşıtlıkla bütünleştirmeyenler, halkın iktidarı iddiasından vazgeçmişlerdir. Anti-emperyalizm, halklar nezdinde devrimci solun gücüdür. Bu yan ortadan kaldırılıp kararlı bir şekilde savunulmadığında, o siyasi gücün şu veya bu biçimde düzen içileşmesi de kaçınılmazdır. O, devrimi gerçekleştirdiğinde bile kapitalist düzen devam edecek demektir.

Anti-emperyalizmin gerilemesi, kendi gücüne, halkın gücüne güvenmeyen küçük-burjuvazinin savru- luşlarının sonucudur; 80’li yılların sonundan itibaren anti-emperyalist tavır alışta gerileyiş, en hızlı ve “köklü” biçimde küçük-burjuva ulusalcı hareketlerde ve aynı karakterdeki ülke yönetimlerinde yaşandı. Küçük burjuva ulusal hareketler, bildiği gibi sınıfsal kökenleri gereği emperyalizmle uzlaşma eğilimleri taşırlar. Bu hareketler, milliyetçilik

temelinde gelişmeleri, milliyetçiliğin ise burjuva özlü olması dolayısıyla kapitalizmle temel bir çelişki içinde değillerdir. Burjuva ideolojisinin damgasını taşıyan milliyetçilik, başlangıçta emperyalizm ve işbirlikçileri karşısında tavrı olsa da yaşanan gelişmelerle birlikte, sonuçta, ideolojisi gereği bu tavrını sonuna kadar sürdürememekte, "aslına rücu" etmektedir. Kuşkusuz bu noktaya gelmek bir sonuçtur.

Bu sonucu hazırlayan ise asıl olarak başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelerde yaşanan karşı-devrimler olmuştur. Sosyalizmin güç olduğu bir dünyada kendini Marksist-Leninist, devrimci, ilerici olarak tanımlayan pek çok hareket ve ülke yönetimi, sosyalizmin güç ve prestij yitirdiği, emperyalizm karşısında maddi bir güç olmaktan bir süreliğine de olsa çıktığı koşullarda hızla bu sıfatlarını ve bağlı olarak da sosyalizm, emperyalizm değerlendirmelerini değiştirdiler. Sosyalizmin zor günler yaşadığı, yoğun bir ideolojik bombardımana tabi tutulduğu bir dünyada, güce tapan küçük burjuvazi hemen çark etmiş, ideolojik anlamda kimileri günah çıkarmaya başlarken, kimileri de hızla emperyalist dünyada yeni destekler ve ittifaklar bulmaya yönelmiştir.

Küçük-burjuva hareketlerde sosyalizmin gerilemesi genellikle iki biçimde sonuç verdi; ulusal temelde mücadele yürütenlerde, hızla sosyalizm gerileyip milliyetçilik öne çıkarken; bu mücadeleyi silahlı temelde yürüten hareketler de emperyalizmin maddi ve ideolojik baskısına karşı direnemeyip silah bırakma sırasına girdiler.

Emperyalizmin değiştiğini sananlar, Vietnam'dan Irak'a ve nihayet bugün Sudan'ın, Afganis-

tan'ın bombalanmasına kadar, emperyalizmin dünyaya hep aynı sahneleri izlettirdiğini hatırlamalıdır; 1980'lerin sonundan bu yana, emperyalizme karşı, şabloncu kafa yapısının yarattığı, emperyalist saldırının kime karşı yapıldığına ba-

**Oysa anti-emperyalist
yan, anti-oligarşik
yanla birlikte,
devrimin özüdür.
Emperyalizme tavrı
alınmaksızın hiç bir
ülkede halkın iktidarı
kurulamaz, kurulmuş
gibi görünse de bu
niteliğiyle uzun
ömürlü olamaz.
Görünürde bir
devrim yapılmış bile
olsa, köklü bir iktidar
değişikliği var gibi de
olsa, bu iktidar kendi
geleceğini
emperyalizmle
uzlaşma üzerine
kurmuşsa, halkın
çıkarlarını
savunamaz.**

karak tavrı belirleme, politikasız, tavırsız kalma, doğrudan ya da dolaylı emperyalizme destek olma, emperyalizmden destek bekleme... gibi çok değişik tavrı alışlara tanık olduk. Bu açıdan 89'lardan sonra yaşanan süreç çok öğreticidir. Emperyalizmin sosyalist ülkelere karşı saldırıları, revizyonist iktidarlara yıkmak için harcadığı çabalar, komplolar, darbeler karşısında, sessiz kalma, reviz-

yonizm yıkılıyor diye karşı-devrimleri halk ayaklanması olarak değerlendirmeye, emperyalist saldırıları alkışlama, ya da saldırının yöneldiği ülkeye göre örneğin hedef Arnavutluk olunca emperyalizmin emperyalistliğini hatırlama gibi çok çeşitli ama, Marksizm-Leninizmden de alabildiğine uzak tavırlar tarihe yazıldı.

91'deki Körfez savaşı da bu açıdan bir turnusol niteliğindedir. "**Emperyalizm de haksız Saddam da haksız**" deyip emperyalizmin Ortadoğu'daki işgaline, yüzbinlerce Irak'lıyı katletmesine seyirci kalmak, reformistinden, Kürt ulusalcılarına, oportünizmine kadar genel olarak sola hakim olan yaklaşımdı. Yüzde elli Saddam, yüzde elli emperyalizm suçluydu, o nedenle hiçbirinden yana olamazlardı! Hareketimizin silahlı, silahsız, dar, kitlesel gösteri ve eylemleriyle, mücadelenin hemen tüm araç ve yöntemlerini kullanarak aylarca sürdürdüğü kampanyanın yarattığı etki ile çeşitli halk kesimlerinin emperyalist savaşa karşı tavrı alması, SHP'nin bile bunun dışında kalamayarak kendini bir şeyler yapar görünmek zorunda hissetmesi, solun bazı kesimlerini de süreç içinde emperyalist savaşa karşı tutum almaya yöneltti. PKK ise her zaman ki pragmatist yaklaşımıyla, emperyalist müdahalenin kendisi açısından sağlayabileceği yararların küçük hesaplarıyla tavırsızlığını sonuna kadar sürdürdü.

Sosyalist ülkelerin pek çoğu yıkılıp da kendini güçsüz hisseden, inanç bunalımına girenler, kendilerine düzen içinde yer açmak peşinde koşmaya başladı ve "**bakış açıları**" değişti, şaşıştı. Emperyalizmin katliamlarını değil, halkları birbirine düşürmesini değil, **sadece** insan hakları savunuculuğunu, barış, demokrasi adına çeşitli yerlere müdahale güçleri göndermesini, çeşitli ülkeler-

de faşist diktatörleri demokrasıcılık oyununa zorlamasını görmeye başladılar. Böyle görmeye başlamalarının esas nedeni, emperyalizmin gücüne boyun eğişt. Böyle görünce, ülkemiz reformistlerinin yaptığı gibi, ülkedeki demokratikleşme Avrupalı emperyalistlerin Türkiye oligarşisi üzerindeki baskılarına endeksledi. Kürt ulusalcıları da “Kürt sorunu”nun çözümünü aynı yerden beklemeye başladılar. Hatta bu konuda o kadar ileri gidildi ki, NATO’ya bile böyle misyonlar yüklenmeye başlandı(*). İlerici, demokrat çevrelerde emperyalist kuruluşlarla işbirliği bir anda meşrulaştı, onlardan yardım almak bile yadırganmaz oldu neredeyse. Bosna’dan Somali’ye kadar dünyanın 30’a yakın bölgesine gönderilen “Barış Güçleri” adeta emperyalizmin aklanmasının vesilesiydi. Oysa halkları birbirine düşüren de emperyalizmden başkası değildi.

Emperyalizm, kapitalizmin en ileri aşamasıdır; yani daha yaygın ve yoğun bir sömürü demektir, ve bu özelliğinin değiştiğine dair hiç bir emare yoktur. Emperyalizm dünya pazarlarının paylaşılmasıdır, her türlü ekonomik, siyasi ve askeri zor kullanarak ülkelerin değerlerine el konulmasıdır, IMF’inden NATO’suna tüm kurumlarıyla bugün ülkeleri kendine daha fazla bağladığı aşık değil midir, artık sömürgelerin çoğu, bizzat emperyalizm tarafından eğitilen, yetiştirilen politikacı, general kadroların elindedir. Emperyalizm, halklara karşı terörizmdir. Kısa aralıklarla bir yenisine tanık olmuyor muyuz? Kısacası emperyalizm değişmemiştir, emperyalizmin değiştiğine dair tüm teorilerin sahipleri, uzlaşmacılığın, teslimiyetçiliğin teorisini yapanlardır ve varacakları, vardıkları yer kaçınılmaz olarak emperyalizmin işbirlikçiliğidir.

Halkların kurtuluşunu

isteyen emperyalizm karşısında netleşmelidir. Emperyalist saldırganlığa tavır almayanlar, halkların kurtuluşuna önderlik edemez, kurtuluşu sağlayamazlar; Emperyalizme ilişkin yanlış ve çarpık bakış açıları en somut ve çıplak haliyle emperyalizmin Irak’a saldırısı döneminde ortaya çıkmıştı; bir kısım, ki bunlar daha çok eskiden beri “*emperyalizmle barış içinde birarada yaşamayı savunan*” revizyonistlerdi, Irak’ın Kuveyt’i ilhak etmiş olması nedeniyle emperyalist müdahaleyi haklı görüyor, en azından “*hiç müdahale olmamasından iyidir*” diyorlardı. Bunlar emperyalizmin “*uluslararası hukuku korumak için*” oraya gittiğine inanıyorlardı. Saldırının başlangıcında BM şemsiyesinin kullanılması da buna inanmalarını kolaylaştırıyordu. İkinci kısım ise, “Ne Saddam, ne emperyalizm” diyenlerdi. Bu, asıl olarak tavırsızlığın teorisiydi; tavırsızlığın nedenleri ise çok çeşitliydi, kimi örgütsel nedenlerle, kimi o gücü zaten olmadığından ama bunu itiraf da etmek istemediğinden, kimi de emperyalizm konusunda kafa karışıklığından dolayı geliştirdi bu teoriyi.

Peki bu bakış açıları, yani kimin emperyalist saldırıya uğradığına bakarak tavır belirleme yaklaşımı bugün değişmiş midir? Hayır, hele ki saldırı islamcılara yönelik olunca bu hemen hiç değişmez. Belki geçmişte düşülen yanlış tutumların tecrübesiyle, saldırıları destekliyor gibi görünmemek için emperyalist saldırganlık sözlü ya da yazılı kınanır, hepsi o olur. Ama en başta reformizmin Sudan’a, özellikle de Afganistan’a yapılan saldırıya üzülmeye, tepki göstermesi için hiçbir neden yoktur. Karşı çıkacağı, eleştireceği ancak

olsa olsa eğer o da ilaç fabrikası olduğuna inanırsa Sudan’daki bu fabrikaya yönelik saldırı olur!

Son bir yıllık siyasi gelişmeler içinde, islamcılara karşı MGK’nın yanında saf tutmuş anlayışların, islamcılarının çok daha radikallerine karşı emperyalizmin tavır almasına karşı çıkmaları, kendi mantığıyla da çelişir zaten. Öte yandan başörtüsü yasağına karşı tavır almayı islamcılarının kuyruğuna takılmak, şeriatı desteklemek olarak gören ve islamcılarla yanyana gelmekten korkan oportünizm de böyle bir saldırı karşısında ikircikli tutumunu aşamayacaktır. Durum bir bakıma yine Irak’a saldırı döneminde olduğu gibi, “**yüzde elli, yüzde elli**” denebilecek gibidir! Öyle ya, islamcılarının ABD büyükelçiliklerine yönelik eylemleri de, hedef olarak olmasa da eylem biçimi olarak esasında eleştirilebilecek bir yan taşımaktadır, halktan çok sayıda insan ölmüştür. Dolayısıyla iki taraf da “desteklenemeyeceğine” göre, “**Ne islamcılar, ne emperyalizm**” denilip tarafsız kalmak en iyisidir(!).

Evet, bu bakış açısında yine emperyalizmin niteliği, saldırının özü yoktur. Gözardı edilmektedir. Bunlar gözardı edildiği, sorunun farklı yanları esas alındığı sürece de doğru bir politik tavıra ulaşmak mümkün değildir.

Emperyalizmin bu saldırılarına karşı tavır almak, halkların enternasyonalist dayanışmasından öte, kendi devrimci çizgimizde ısrar meselesidir; Peki neden böyle-dir? Emperyalist saldırıya karşı çıkmak gerekir derken, çoğu kez bunun açıklaması, halkların dayanışması, enternasyonalizm olarak yapılır. Kuşkusuz bu da doğrudur, ama bugün artık yetersiz bir gerekçedir.

Enternasyonalizmin ne olduğundan, halkların dayanışmasının “**kime karşı**” olduğuna kadar çeşitli noktalarda altı doldurulması gereken bir açıklamadır. Yoksa çok çeşitli nedenlerle, çok çeşitli kesimler de emperyalist saldırganlık karşısında şöyle ya da böyle bir tavır alabilir. Örneğin, emperyalistler arası çelişkiler nedeniyle emperyalist bir kesimin tavır alış da söz konusu olabilir, ya da meseleye sadece “insan hakları” açısından bakanlar da tepki gösterebilir.

Emperyalist saldırganlık karşısında tavır alınmasının gerekliliği, sadece enternasyonalizm, saldırıya uğrayan halklarla dayanışma olarak görülmemelidir. Anti-emperyalizm meselesi, halkların kurtuluşu sorununun temel eksenlerinden biridir. Yani bu tavır, doğrudan ülkemiz halklarının geleceği açısından da zorunlu bir tavrıdır. Çünkü emperyalistler tarafından Irak’a, Sudan’a, Afganistan’a veya başka bir yere atılan bombalar, esas olarak **bizim topraklarımızı ve geleceğimizi de tehdit etmektedir**. Bu nedenle anti-emperyalist tavır konusu, güncel açıdan da, stratejik açıdan da “tali”, “ikincil” bir konu değildir. Doğrudan devrimin niteliğine ilişkindir. İktidar perspektifi anti-emperyalist tavrın güçlülüğüne veya zayıflığına göre biçimlenir.

Tüm dünya halkları, devrimci, yurtsever tüm örgütler, emperyalizme karşı birleşelim; Bugün için tüm ülkeler çapında düşündüğümüzde anti-emperyalist bir bloktan, anti-emperyalist bir cepheden söz etmek mümkün değildir. DHKP-C olarak bizim de zaman zaman katıldığımız çeşitli uluslararası toplantılar, platformlar vardır. Hatta “Enternasyonal” olduğu iddiasını taşıyan çeşitli örgütlenmeler de vardır. Ama ortada uluslararası

düzeyde ortak bir tavrın olmadığı açıktır. Bu, elbette emperyalizme karşı mücadelenin tatil edilmesi veya emperyalizm karşısında dünya çözümünün güçsüzlüğü teorileri yapılmasını haklı göstermez. Dünya halklarının emperyalizme öfkesi büyüktür, emperyalizme karşı harekete geçebilecek örgütler ve kitleler küçümsenemeyecek çokluktadır, eksik olan **siyasi kararlılıktır, emperyalizm karşısında netliktir**.

Tek tek ülkelerde gerek bu tür saldırılar karşısında anti-emperyalist tavır alışın ve gerekse de devrim ve iktidar hedefli anti-emperyalist mü-

Emperyalizm bugün de halklardan, halkların öfkesinden, varolan devrimci, yurtsever örgütlerin, ülkelerin anti-emperyalist tavır ve eylemlerinden korkmaktadır. İrili ufaklı anti-emperyalist her eylem, emperyalizmin korkusunu, halkların emperyalizme karşı cephesini büyütecektir.

cadelenin gelişmesi, öncelikle de objektif olarak böyle bir cepheyi ortaya çıkaracaktır. Emperyalizmin Irak’a yönelik saldırıları sırasında ülkemizdeki Amerikan üslerinde patlattığımız bombalar, CIA ajanlarına yönelik cezalandırma eylemlerimiz, hem dünya halkları, hem yurtsever, devrimci örgütler açısından önemli bir moral güç ve yol gösterici olmuştur. Eylemlerimizde emperyalizmin Yeni Dünya Düzenine teslim olmayacağıımızın kararlılığının da ötesinde, dünya halklarına emperyalizmin görün-

düğü kadar güçlü olmadığı, emperyalizme karşı direnilebileceği ve savaşılabileceğinin mesajı vardır.

Emperyalizm bugün de halklardan, halkların öfkesinden, varolan devrimci, yurtsever örgütlerin, ülkelerin anti-emperyalist tavır ve eylemlerinden korkmaktadır. İrili ufaklı anti-emperyalist her eylem, emperyalizmin korkusunu, halkların emperyalizme karşı cephesini büyütecektir. Emperyalizme karşı dünya halklarının birliği şiarını yükseltip, küçük küçük adımlarla da olsa emperyalizme karşı savaşılan devrimci, yurtsever örgütlerin birliğini sağlamaya çalışırken, unutmamalıyız ki, öncelikli görevimiz, **anti-emperyalist, anti-oligarşik** devrimimizi başarıya ulaştırmaktır. Bu hem dünya halklarına karşı enternasyonalist görevimizi yerine getirmenin, hem de emperyalizme en büyük darbeyi vurmanın temel biçimidir.

(*) PKK Genel Başkanı Öcalan, bir konuşmasında şöyle diyordu: "(...) Bir kere Türkiye'nin şu 'üniter devlet' politikasını eskisi kadar ABD de içinde olmak üzere uluslararası ortama dayatması mümkün değildir. Varşova Paktı dağıldı. NATO sözde siyasal sorunların ve daha çok da insan hakları sorununu hatta bağımsızlık isteyen halkların isteklerinin çözümlenmeye çalışıldığı siyasal bir kuruma dönüşüyor. NATO bugün kendi gündemine Sovyetler Birliği'ni, Yugoslavya'yı ve Çekoslovakya'yı alıyor, yarın Türkiye'yi gündemine alacaktır. Türkiye'den 'üniter devlet' anlayışını terketmesini ve federasyondan bağımsızlığa kadar kendisini açık tutmasını isteyecektir. O çok güvendiği NATO'nun yarın ya da öbür gün TC'ye bunu dayatması fazla şaşırtıcı olmamalıdır. NATO anayasası sözde de olsa başından beri bunu savunuyor." (Serxwebun, sayı:119, s.22)

TÜM DÜNYA HALKLARI EMPERYALİZME KARŞI BİRLEŞELİM SAVAŞALIM

ABD emperyalizminin, büyükelçiliklerine yönelik bombalama eylemlerinden sonra tüm uluslararası antlaşma ve kuralları hiçe sayarak Sudan ve Afganistan'a karşı gerçekleştirdiği saldırıları, sadece **intikam** amacıyla yapılmış basit bir **misilleme** olarak görmemek gerekir. Keza bunu, ABD Başkanı'nın içinde bulunduğu rezaleti örtbas etmek için düzenlenmiş bir saldırı olarak görmek de, hafife almaktır; bu ve benzeri olgular saldırının zamanlamasını belli ölçülerde etkileyebilirler, ama saldırının siyasi muhtevası bunlarla açıklanamaz.

Saldırı, ABD'nin, özellikle Sovyetler Birliği'nin dağılmasına paralel olarak süreklileştirdiği ve kendini "**dünyanın tek hakimi**" olarak dayattığı, bütün ülkelere barış, demokrasi veya terörizme karşı olma adına müdahale etmeyi meşrulaştırmaya çalıştığı bir tahakküm politikasının devamıdır. Emperyalizm bu tahakkümünü dünyaya "**Yeni Dünya Düzeni**" adıyla pazarlamaya çalışmıştır. Gerçekte emperyalizm, sosyalist ülkelerdeki büyük geriye dönüşlere rağmen, "yeni dünya düzeni" olarak propagandasını yaptığı bu dünyayı yaratamamıştır.

Emperyalizmin yeni dünya düzeni, gerek ekonomik krizler, gerekse de siyasi nedenlerle orasından burasından çöktükçe, emperyalist haydutluk kendine bir vesile bulup ortaya çıkmakta ve dünya halklarını tehdit etmektedir. 1991'de Irak'a yönelik saldırı, bu politikanın bir anlamda ilk çıkışıydı ve o günden bu yana belli aralıklarla yeni katliam ve saldırılarla sürmektedir.

Dünyanın en büyük terörist devleti ABD, bu haydutça saldırılarıyla tüm ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesi veren örgütlere, emperyalist boyunduruğa şu veya bu ölçüde direnen devletlere, ve niteliği ne olursa olsun emperyalizme karşı eylem ya-

panlara, emperyalizmin çıkarlarına zarar verenlere, "*emperyalizme direnmenin sonu budur*" diye gözdağı vermektedir. Yani sorun, ABD büyükelçiliklerine yönelik bombalamayı gerçekleştiren bir örgütlenmeye sınırlı bir zarar vermekten öte, dünya halklarına, kurtuluş hareketlerine teslimiyetin dayatılmasıdır.

Dünya halklarını tehdit eden en büyük terörist ABD'dir. Saldırının bu muhtevasını doğru tesbit etmek, saldırı karşısında alınacak tavır da belirleyecektir. Emperyalizm, dünya halklarına karşı savaşını, sık sık askeri biçimlere büründürerek sürdürmektedir.

İsrail, benzeri bir politikayı ve saldırganlığı yıllardır Filistin'e, Ortadoğu ülkelerine karşı sürdürmüş, Filistinlilerin hemen her eylemlerine karşılık Filistin, Lübnan ve hatta diğer Ortadoğu halklarına karşı saldırılar düzenlemiş, ve bu nedenle de hemen tüm dünyada "**Terörist devlet**" olarak adlandırılmıştır. ABD bugün bunu "**dünya çapında**" uygulayan "**en büyük terörist devlet**" duru-

Devamı 92'de

